

STEPHEN
KING

Carrie

Laser

STEPHEN KING (*1947) je komerčně nejúspěšnější americký autor posledních dvaceti let. Autor zhruba dvou desítek románů (publikovaných rovněž pod pseudonymem Richard Bachman) a klasik horroru je znám českému čtenáři pouze z knihy Nadaný žák.

Román Carrie, autorova prvotina, vyšel v roce 1973 a o tři roky později vznikl na jeho základě film režiséra Briana de Palmy, se Sissy Spacekovou v hlavní roli.

Děj knihy se odehrává mezi americkými teenagery. Hlavní hrdinka je nešťastná, neatraktivní dívka, pronásledovaná svými vrstevníky a tyranizovaná matkou - náboženským fanatikem.

Carrie v sobě neočekávaně odhaluje paranormální schopnosti a malé, klidné městečko Chamberlain se stává jevištěm děsivých událostí...

1. Krvavý žert

Zpráva z týdeníku Enterprise (Westover, stát Maine) z 19. srpna 1966:

Kamenný déšť

Několik důvěryhodných osob vypovědělo, že na Carlin Street ve městě Chamberlain se (7. srpna) snesl kamenný déšť. Kameny napadaly především na dům paní Margaretě Whitové. Značně poškodily střechu a zničily dva okapy. Škoda se odhaduje asi na dvacet pět dolarů. Paní Whitová je vdova a žije se svou tříletou dcerkou Carriettou. Bohužel jsme ji nezastihli, aby nám mohla k události podat bližší informace.

Nikoho to doopravdy nepřekvapilo; alespoň ne v podvědomí, kde se rodí divoké myšlenky. Navenek to všechny dívky ve sprchách zaskočilo, rozechvělo, naplnilo studem, nebo také prostou radostí, že to ta Whitovic kráva dostala zase jednou pořádně sežrat. Některé z nich se mohly tvářit překvapeně, ale jejich překvapení bylo pochopitelně pouze líčené. S několika z nich chodila Carrie do třídy už od prvního ročníku a k něčemu podobnému se schylovalo už od samého začátku, zvolna a nenápadně, v souladu se všemi pravidly, podle nichž se řídí lidská přirozenost, s vytrvalostí zřetězených událostí blížících se svému vyvrcholení.

Žádná z dívek pochopitelně netušila, že Carrie Whitová má telekinetické schopnosti.

Na lavici v jedné třídě chamberlainského gymnázia na Barker Street bylo vyškrobáno:

Carrie Whitová žere hovna.

Šatnou se nesly výkřiky a ozvěny na pozadí temného šumu sprch. Dívky hrály první hodinu volejbal a jejich ranní pot byl lehký a svěží.

Dívky se pod proudy teplé vody kroutily a zase napřimovaly, ječely, cákaly po sobě a podávaly si bílé kousky mýdla. Carrie mezi nimi stála otupěle, žába mezi labutěmi. Byla to podsaditá dívka s uhry

na krku, zádech i hýždích a její vlhké vlasy byly dokonale bezbarvé. Tupě a sklíčeně jí plihly po tvářích, jak tam stála s hlavou mírně skloněnou a nechala po sobě stékat vodu. Vypadala jako obětní koza, stálý předmět posměchu, věřící v neuvěřitelné, věčná smolařka. Tím vším také byla. Zoufale a vytrvale si přála, aby na škole byly oddělené sprchy, kde by byl dostatek soukromí, tak jak tomu bylo na školách ve Westoveru a Lewistonu. Tady čuměly. Pořád jen čuměly.

Dívky postupně zavíraly kohoutky sprch, vycházely, sundávaly si barevné koupací čepice, utíraly se, stříkaly na sebe deodoranty a dívaly se na hodiny nade dveřmi. Cvakaly uzávěry podprsenek, nohy vstupovaly do kalhotek. Vzduch byl prosycen párou a nebýt větráku v rohu, mohly se dívky cítit jako v egyptských lázních. Výkřiky a vřeštění se odrážely od stěn s třeskem a jiskřením kulečnickových koulí po mimořádně silném šťouchu.

„... a Tommy říkal, že to na mně nemůže ani vidět a já...“

„... jdu se sestrou a jejím mužem. On se rád šťourá v nose, ale to ona taky, takže jsou velice...“

„... po škole sprchu a...“

„... bylo to moc levný, než abych za to vyhazovala prachy, a tak jsme se Cindi...“

Slečna Desjardinová, štíhlá učitelka tělocviku s plochou hrudí, vešla do sprch a bystře se rozhlédla po místnosti. Pak prudce tleskla.

„Na co čekáš, Carrie? Na soudný den? Za pět minut zvoní.“

Zářivě bílé šortky odhalovaly její nijak přehnaně tvarované, nenápadně svalnaté nohy. Na krku měla zavěšenou písťalku, kterou kdysi vyhrála v univerzitní lukostřelecké soutěži.

Dívky se pohihňávaly a Carrie zvolna vzhledla, oči zamžené horkem a přivaly vod.

„Ouhau?“

Byl to zvuk vzdáleně podobný žabímu kváknutí a dívky se znovu rozvihňaly. Sue Snellová si strhla ručník z hlavy s obratností kouzelníka, který se pouští do nějakého báječného triku, a začala se spěšně česat. Slečna Desjardinová mávla rukou v rozčileném, netrpělivém gestu a Carrie vystoupila zpod sprchy.

Zavřela kohoutek, sprcha zachrčela a začala kapat. Dívky si náhle všimly, jak Carrie po noze stéká krev.

Z knihy EXPLOZE STÍNU: Doložené skutečnosti a specifické závěry vyplývající z případu Carietty Whitové od Davida R. Congresse (vydalo nakladatelství Tulane University Press, 1981), str. 34:

Při hledání příčin, proč specifické případy telekineze z raného mládí Carietty Whitové nebyly rozpoznány, se musíme zamyslet nad závěry, které nám ve svém časopisu *Telekinesis*, v článku *Nový pohled na přírodní talent*, nabízejí Whitová se Stearnsem, totiž že schopnost pohybovat předměty pouhou silou vůle se objevuje pouze ve chvílích mimořádného duševního vypětí. Toto nadání je skutečně dobře skryto – jak jinak by mohlo zůstat po staletí ponořeno a ukazovat nad hladinou pouze vrchol ledovce ve formě šarlatánství?

Svůj výzkum můžeme v tomto případě opírat pouze o kusé ústní informace, ale i ty indikují u Carrie Whitové telekinetický potenciál nesmírné velikosti. Velkou tragédií je, že jsme nyní generály po bitvě...

„*Mě-síč-ky!*“

Nejdřív zavřeštěla Chris Hargensenová. Její hlas narazil na kachlíkové stěny, odrazil se a narazil znovu. Sue Snellová vyprskla, zachváčena podivným, zlobným pocitem nenávisti smíšené s odporem, podrážděností a lítostí. Carrie vypadala tak pitomě, jak tam tak stála a nevěděla, co se děje. Panebože, člověk by si pomalu myslel, že nikdy...

„*MĚ-síč-ky!*“

To slovo se proměňovalo v popěvek, magické zaklínadlo. Někdo v pozadí (možná to byla znovu Hargensenová, to Sue v té změti ozvěň nedokázala rozpoznat) zaječel, „*Dej si vložku!*“ Hlas zněl drsně, vyzývavě a bezuzdně.

„*MĚ-síč-ky, MĚ-síč-ky, MĚ-síč-ky!*“

Carrie stála otupěle uprostřed tvořícího se kruhu a po těle jí stékaly krůpěje vody. Stála jako odevzdaný vůl, vědoma si toho, že posměch patří jí (jako vždycky), neurčitě zmatená, ale nepřekvapená.

S prvními temnými kapkami menstruační krve, které se rozprskly o dlaždice, pocítila Sue vzrůstající odpor.

„Proboha, Carrie, vždy ty menstruuješ!“ vykřikla. „Umej se!“

„Ouhau?“

Tupě se rozhlédla kolem sebe. Vlasy přilepené k hlavě připomínaly helmu. Na jednom rameni měla ostrůvek akné. V šestnáctiletých očích se zračil prchavý záchvěv křivdy.

„Ona si myslí, že vložky jsou na stírání rtěnky,“ vykřikla náhle Ruth Goganová se skrytou škodolibostí a vzápětí propukla v nevázaný smích. Na tenhle výkřik si Sue později vzpomněla a zařadila jej do celkového obrazu, ale v dané chvíli to byl jen jeden z nesmyslných zvuků v nastalém zmatku. Šestnáct? Přemýšlela. *Přece musí vědět, co se děje, přece...*

Dalších pár kapek krve. Carrie stále mžourala na své spolužačky v tupém úžasu.

Helen Shyresová se odvrátila a v posměšném gestu zdvihla oči ke stropu.

„Vždyť *krváčíš!*“ vyjekla Sue zuřivě. „*Krvácíš*, ty roztekla krávo!“

Carrie sklopila oči.

Vykřikla.

Výkřik ostře zazněl zvlhlou šatnou.

Náhle jí na prsa narazila vložka, která s plesknutím dopadla k jejím nohám. Savá bavlna se rychle nasákla krví.

Vzápětí se ozval znechucený, opovržlivý a vyděšený smích, který bodal svou ošklivostí, a dívky bombardovaly Carrie vložkami a papírovými kapesničkami, které vytáhly částečně ze svých kabelek, částečně z rozbité lékárničky na zdi. Snášely se na ni jako sníh, provázeny popěvkem: „Dej si *vložku*, dej si *vložku*, dej si...“

Sue házela také, házela a prozpěvovala s ostatními, aniž zcela jasně chápala, co dělá – na mysl jí přišla kouzelná formulka, která se jí v hlavě rozsvítila jako neón. Na tom přece zemí nic špatného, na tom přece není nic špatného, na tom přece... Formulka stále útěšně zářila, když Carrie náhle začala výt a couvat, mávat rukama, vrčet a podivně hurovat.

Dívky se zarazily, když si uvědomily, že došlo k rozštěpení a

následnému výbuchu. Byla to ta chvíle, v níž si některé z nich uvědomily, jak jsou celou situací překvapeny. Náhle se jim vybavila všechna ta léta, léta zlomyslností prováděných na táborech křesťanské mládeže, *pojdte, naccpeme Carrie něco do postele, a našla jsem milostnej dopis Carrie Bobbymu Pickettovi, opišem ho a rozdáme a schováme jí kalhotky a dáme jí do boty hada a znovu ji vyčadíme a ještě jednou...* A Carrie se tvrdošíjně zúčastňovala cyklistických výletů, jeden rok známá pod přezdívkou *Jelito* a další *Kisna*, vždycky páchnoucí potem a neschopná dohonit ostatní; zadek věčně poškrábaný od škumpy, jak chodila močit do křoví, a každý to viděl (hej, nesvrbí tě prdel?); a Billy Preston jí napadal vlasy burákovým máslem, když usnula ve studovně; nesčetné štípance a nohy nastavené na školních chodbách, učebnice smetené z lavice, sprosté obrázky nastrkané do kabelky; Carrie na církevním pikniku pokleká nemotorně k modlitbě a šev na její staré madrasové sukni praská u zipu se zvukem připomínajícím pád obrovského větrolamu; Carrie věčně míjející míč, dokonce i při kopané, Carrie při hodině moderního tance ve druhém ročníku padá na obličej a vyráží si zub, nabíhá do sítě při volejbalu; Carrie s podkolenkami, které jsou věčně shrnuté, shrnující se nebo zralé na shrnutí, Carrie se skvrnami potu v podpaží blůzky; a Chris Hargensenová jí volá po vyučování z Kellyho hospody, jestli ví, jak se řekne *prasečí prdel* jedním slovem; no přece C-A-R-R-I-E! A najednou to všechno vyvrcholilo. Konečné nasrání, odpor, kýžená exkomunikace. Exploze.

Carrie ucouvla a znovu zavyla do nového ticha, tlustými předloktími si zakryla obličej, vložku trčící z houští rozkroku.

Dívky ji pozorovaly se slavnostně planoucímá očima.

Carrie se pozadu stáhla do jedné ze čtyř velkých sprchových kójí a zvolna se sesula do sedu. Ztěžka a bezmocně zachřčela. Zvrácené oči s vlhkými bělmy připomínaly oči vepře před porážkou.

Sue řekla zvolna a váhavě: „Myslím, že je to poprvé, co vůbec...“

Vtom se prudce otevřely dveře a dovnitř se vřítela slečna Desjardinová, aby se podívala, co se děje.

Z knihy EXPLOZE STÍNU (str. 41):

Lékaři i psychologové zabývající se případem Carrie Whitové se shodují v tom, že dívčino mimořádně pozdní a traumatické zahájení menstruačního cyklu mohlo být spouštěcím mechanismem jejího skrytého nadání.

Zdá se neuvěřitelné, že v roce 1979 nevěděla Carrie nic o ženském měsíčním cyklu. Stejně neuvěřitelná se jeví skutečnost, že matka do dceřiných sedmnácti let nevyhledala gynekologa, aby se s ním poradila o dceřině poruše.

Fakta hovoří jasně. Ve chvíli, kdy si Carrie Whitová uvědomila, že krvácí z vagíny, neměla ponětí, o co jde. O menstruačním cyklu nevěděla zhola nic.

Jedna z jejích spolužaček, Ruth Goganová, vypovídá, jak rok před touto událostí přišla do dívčí šatny a uviděla Carrie, jak si vložkou otírá rtěnku. Tehdy slečna Goganová řekla: „Co to proboha děláš?“ A slečna Whitová odpověděla: „To dělám něco špatně?“ Slečna Goganová tehdy odpověděla: „No jasně, samozřejmě děláš něco špatně.“ Ruth Goganová o této příhodě zpravila několik svých přítelkyň (později uvedla, že jí to připadalo „tak nějak zábavné“), a pokud se následně snažil Carrie někdo vysvětlit účel předmětu, který používá při líčení a odličování, brala toto vysvětlení jako další pokus vystřelit si z ní a stávala se stále ostražitější...

Když se dívky rozešly na druhou hodinu a když umlkl zvonek (několik jich nenápadně vyklouzlo ze dveří, než si slečna Desjardinová začala poznamenávat jména) slečna Desjardinová zvolila taktiku obvyklou při podobných hysterických scénách: dala Carrie pár facek. Asi by nepřiznala, jaké z toho měla potěšení, a určitě by odmítla tvrzení, že Carrie považuje za tlustou a ufnukanou bečku sádla. Jako učitelka prvním rokem stále věřila tomu, že všechny děti jsou dobré.

Carrie se na učitelku podívala, tvář stále staženou, mimické svaly v pohybu.

„S-s-slečno D-D-Des-D ...“

„Zvedni se,“ řekla učitelka netrpělivě. „Vstaň a vzpamatuj se.“

„*Vykrvácím k smrti!*“ vykřikla Carrie a jednou tápající rukou chňapla slečnu Desjardinovou za bělostné šortky. Na látce se objevil krvavý otisk.

„Já... ty...“ Učitelka tělocviku zkřivila ústa v znechuceném úšklebku, prudce uchopila mátožnou Carrie a s trhnutím ji postavila na nohy. „*Jdi tamhle!*“

Carrie se kymácela mezi sprchami a zdí, na níž visela levná lékárníčka, zhroucená; prsa povislá k podlaze, ruce bezvládně svěšené. Vypadala jako opice. Její oči vyzářovaly prázdnotu.

„A teď,“ procedila ledově zuby slečna Desjardinová, „si vezmi jednu vložku... žádnou minci nepotřebuješ, automat je stejně rozbitý... vyndej jeden a... sakra, tak vyndáš ho? Děláš, jako bys ještě nikdy nemenstruovala.“

„Nemenstruovala?“ řekla Carrie.

Její výraz naprosté nechápavosti byl příliš nelíčený, příliš hloupý a plný hrůzné beznaděje, než aby se dal pominout nebo odmítnout. Do mysli Rity Desjardinové se vloudila temná předtucha. Bylo to neuvěřitelné, tak to přece nemohlo být. Ona sama začala menstruovat krátce po jedenáctých narozeninách. Tehdy se postavila nahoru na schodiště a vzrušeně křičela: „Hej, mami, já už to dostala!“

„Carrie?“ řekla. Vykročila k dívce. „Carrie?“

Carrie ucukla. V tom okamžiku spadl s ohlušujícím rachotem stojan s baseballovými pálkami. Ty se rozkutálely do všech stran a tělocvikářka, musela uskočit.

„Carrie, to je tvá první perioda?“

Jakmile si tu myšlenku připustila, bylo zbytečné se ptát. Krev byla tmavá a vytékala s úpornou vytrvalostí. Carrie měla potřísněné obě nohy, jako by se byla brodila potoky krve.

„To bolí,“ naříkala. „Břícho...“

„To přejde,“ řekla slečna Desjardinová. Zápolila s rozpornými pocity lítosti a studu. „Musíš... ehm... zastavit to krvácení. Musíš...“ Náhle se jim zablesklo nad hlavami a žárovka se rozprskla a zhasla.

Slečna Desjardinová překvapeně vyjekla a napadlo ji

(tenhle zatracený barák je na spadnutí),

že takovéhle věci se kolem Carrie stávají, když je rozčilená z toho, jak ji smůla pronásleduje na každém kroku. Téměř okamžitě však tu

myšlenku odvrhla. Z rozbité lékárníčky vyndala vložku a vybalila ji z papírového obalu.

„Podívej,“ řekla, „asi takhle.“

Z knihy EXPLOZE STÍNU (str. 54):

Matka Carrie Whitové, Margareta Whitová, porodila svou dceru 21. září 1963 za okolností, jež se nedají označit jinak než jako bizarní. Při důkladném studiu případu Carrie Whitové převládne v člověku jediný pocit: Carrie je produktem rodiny stejně podivné, jako jsou všechny, o něž se kdy začne zajímat veřejnost.

Již dříve bylo zjištěno, že Ralph White zemřel v únoru 1963, když na něj při práci na stavbě domu v Portlandu spadla z ramena jeřábu uvolněná traverza. Paní Whitová žila od té doby sama v předměstském bungalovu ve městě Chamberlain.

Díky své téměř fanatické fundamentalistické víře neměla paní Whitová žádné přátele, kteří by ji v době po úmrtí manžela navštěvovali. Když za sedm měsíců nastoupila do práce, byla stále sama.

21. září asi v půl druhé odpoledne uslyšeli sousedé z Carlin Street z Whitova bungalovu výkřiky. Policii však až do šesté hodiny nikdo nezavolal. K vysvětlení této časové prodlevy se nabízejí dvě dosti nechutné možnosti: buď nechtěli být sousedé paní Whitové zataženi do policejního vyšetřování, nebo byla jejich nechuť k ní tak silná, že zaujali vyčkávací stanovisko. Paní Georgia McLaughlinová, jediná ze tří žijících obyvatel, s níž jsem měl možnost mluvit, vypověděla, že nevolala policii, protože si myslela, že výkřiky jsou součástí nějakého „náboženského běsnění.“

Když konečně v šest hodin dvacet dvě minuty dorazila policie, výkřiky už se ozývaly nepravidelně. Paní Whitovou našli nahoře v její ložnici a vyšetřující důstojník Thomas G. Mearton si nejdříve myslel, že se stala obětí násilného

přepadení. Postel byla nasáklá krví a na podlaze ležel řeznický nůž. Pak si teprve policista všiml dítěte, které bylo stále částečně zabalené v placentě a leželo paní Whitové na prsou. Zjevně odřízla pupeční šňůru nožem.

Hypotéza, že paní Margaret Whitová nevěděla o tom, že je těhotná, nebo že dokonce nevěděla, co to slovo znamená, se vzpěčuje lidské představivosti i rozumu. Badatelé jako J. W. Bankson a George Fielding přišli nedávno s přijatelnější hypotézou, že paní Whitová tento pojem, pro ni neodvolatelně spojený s „hříchem“ pohlavního styku, naprosto vypudila ze své mysli. Zřejmě zcela odmítala uvěřit, že by se jí taková věc mohla vůbec stát.

Máme k dispozici alespoň tři dopisy přítelkyni v Kenoshi ve státě Wisconsin, které přesvědčivě dokazují, že si paní Whitová od pátého měsíce myslela, že má „rakovinu ženských orgánů“ a brzy bude následovat svého manžela do nebe...

2. U zástupce ředitele

Když za čtvrt hodiny nato vedla slečna Desjardinová Carrie do kanceláře, chodby byly milosrdně prázdné. Vyučovací hodiny se odbývaly za zavřenými dveřmi.

Carrie konečně přestala naříkat, ale plakala stále dál. Tělocvikářka nakonec musela sama Carrie ošetřit, omýt ji vlhkými papírovými ručníky a navléct ji do obyčejných bavlněných kalhotek.

Dvakrát se jí pokusila vysvětlit samozřejmou realitu menstruace, ale Carrie si zakryla uši rukama a plakala dál.

Pan Morton, zástupce ředitele školy, byl zrovna dobře nažhavený a právě otevíral dveře svého kabinetu, když vešly do předpokoje. Dva chlapci, Billy deLois a Henry Trennant, kteří očekávali pohovor z důvodu propadnutí v prvním pololetí z francouzštiny, vytřeštili oči.

„Pojďte dál,“ řekl pan Morton úsečně. „Jen pojd'te dál.“ Přes učitelčino rameno se podíval na chlapce, kteří upírali pohledy na krvavý otisk na jejich šortkách.

„Na *co* to koukáte?“

„Na tu krev,“ řekl Henry a prázdně se usmál.

„Dvě hodiny po škole,“ vyštěkl pan Morton. Podíval se na krvavý otisk a zamrkal.

Zavřel za oběma žáky dveře a začal se přehrabovat v horní zásuvce kartotéky ve snaze najít protokol o úrazu.

„Jsi v pořádku, ehm...“

„Carrie,“ napověděla mu učitelka. „Carrie Whitová.“

Pan Morton konečně našel příslušný formulář. Byla na něm velká skvrna od kávy.

„To nebudeme potřebovat, pane Mortone,“ řekla slečna Desjardinová.

„Zase ta trampolína, předpokládám. Musí se prostě... Cože nebudeme potřebovat?“

„Ten formulář. Ale myslím, že bychom měli Carrie na zbytek vyučování uvolnit. Má za sebou dost nepříjemný zážitek.“

Zástupce sice zachytil signál učitelčiných očí, ale nedokázal si jej vysvětlit.

„Ano, dobře, když říkáte. Dobře. Výborně.“ Morton nacpal formulář zpátky do zásuvky, prudce ji zavřel, přiskřípl si palec a zaklel. Zmužile doběhl ke dveřím, rozrazil je, zahleděl se na Billyho s Henrym a zavolal: „Paní Fishová, můžete nám přinést propouštěcí pásku, prosím? Na jméno Carrie Wrightová.“

„Whitová,“ řekla slečna Desjardinová.

„Whitová,“ souhlasil Morton.

Billy deLois se potutelně zahihňal.

„Celý týden po škole!“ vyštěkl Morton. Pod nehtem palce se mu dělala stinka. Cítil palčivou bolest. Carrie nepřestávala monotónně plakat.

Slečna Fishová přinesla žlutou propouštěcí pásku a Morton na ni naškrábal stříbrným perem své iniciály, trhaje sebou pod tlakem bolesti zraněného palce.

„Nepotřebuješ odvézt, *Cassie*?“ zeptal se. „Můžeme ti zavolat taxíka, jestli chceš.“

Zavrtěla hlavou. Zástupce si s odporem všiml, že se jí u nosu udělala velká zelená bublina. Podíval se přes její hlavu na slečnu Desjardinovou.

„Určitě bude v pořádku,“ řekla tělocvikářka. „Musí dojít jen do Carlin Street. Čerstvý vzduch jí udělá dobře.“

Morton podal dívce žlutou pásku. „Můžeš už jít, *Cassie*,“ řekl velkodušně.

„Takhle já se nejrnenuju!“ zařvala znenadání.

Morton sebou trhl a slečna Desjardinová nadskočila, jako by ji někdo odzadu udeřil. Těžký keramický popelník na Mortonově psacím stole (byl na něm Rodinův *Myslitel*, natočený ke žlábků na odkládání cigarety) se najednou překotil a spadl na koberec, jako by se chtěl schovat před jejím výkřikem. Nedopalky cigaret a zbytky tabáku z Mortonovy dýmky se rozsypaly po světle zeleném nylonovém koberci.

„Poslyš,“ řekl Morton ve snaze působit přísně. „Já vím, že jsi rozrušená, ale to ještě neznamená, že budu trpět...“

„Prosím,“ řekla slečna Desjardinová tiše.

Morton na ni mrkl a krátce přikývl. Při disciplinárních úkonech, které byly hlavní náplní jeho práce zástupce ředitele, se pokoušel

působit mile jako John Wayne, ale příliš se mu to nedařilo. Ve školním výboru (obvykle se sešel na vánoční večeři, rodičovském sdružení nebo na schůzích Americké legie, kde rozdával řády ředitel Henry Grayle) mu obvykle přezdívali „Pomilováníhodný Mort.“ Studenti se spíše přikláněli k pojmenování „Ten šílený buzerant z kanceláře.“ Protože však na schůzích rodičovského sdružení či městské rady zřídka kdy dovolovali promluvit studentům, jako byli Henry Trennant a Billy deLois, byla známější přezdívka, jíž ho počastoval školní výbor.

Pomilováníhodný Mort si tajně hýčkal svůj pochroumaný palec. Usmál se na Carrie a řekl: „Tak tedy jdi, jestli chceš, Wrightová. Nebo chceš ještě posedět a trochu se sebrat?“

„Půjdu,“ zamumlala a prohrábla si vlasy. Pak vstala a podívala se na slečnu Desjardinovou. Její oči byly doširoka otevřené a potměněle poznáním. „Smály se mi. A házely po mně věci. *Vždycky* se mi smějou.“

Desjardinová se na ni jen bezmocně podívala.

Carrie odešla.

Na chvíli se rozhostilo ticho; Morton a Desjardinová se za ní dívali. Pak si Morton rozpačitě odkašlal, opatrně si dřep a začal zametat smetí ze spadlého popelníku.

„Co *to* všechno mělo znamenat?“

Učitelka, vzdychla a s odporem se podívala na vysychající skvrnu na svých šortkách. „Dostala menstruaci. Svou první menstruaci. Ve sprchách.“

Morton si znovu odkašlal a lehce se začervenel. List papíru, jímž zametal, se začal pohybovat ještě rychleji.

„Není tak trochu, ehm...“

„Stará na první menstruaci? Ano, to je. Proto to pro ni bylo tak traumatické. Ačkoliv nechápu, proč její matka...“

Myšlenka se přetrhla, dočasně zapomenuta.

„Asi jsem si s tím moc dobře neporadila, Morty, ale nechápala jsem, o co jde. Myslela si, že vykrvácí k smrti.“

Přísně se na ni zahleděl.

„Nevěřím, že ještě před půl hodinou věděla o něčem takovém, jako je menstruace.“

„Podejte mi tamhleten smetáček, slečno Desjardinová. Ano, ten.“ Podala mu smetáček s nápisem *Domáci potreby Chamberlain vás NIKDY nenechají ve štychu* na rukojeti. Morton začal nametat smetí na papír.

„Ještě tu něco zbyde na vysavač, řekl bych. „Tyhle vysoké koberce jsou svinstvo. Myslel jsem, že jsem popelník nepoložil až na samý okraj stolu. Je to někdy podivné, jak věci padají.“

Udeřil se hlavou o stůl a prudce se posadil.

„Nemohu uvěřit tomu, že dívka na této nebo jiné střední škole může absolvovat tři roky, aniž by byla obeznámena s faktem menstruace, slečno Desjardinová.“

„Já už tomu vůbec nemohu uvěřit,“ řekla. „Ale jediné tak si dokážu vysvětlit její reakci. Ona byla vždycky takový obětní beránek.“

„Hm.“ Vysypal popel a nedopalky do odpadkového koše a oprášil si ruce. „Myslím, že už to mám. Whitová. Dcera Margaret Whitové. Musí to být ona. V tom případě by se tomu dalo uvěřit.“ Posadil se za svůj psací stůl a omluvně se usmál. „Je jich na mě moc. Po pěti letech člověku začnou splývat. Říkáte chlapcům jmény jejich bratrů a podobně. Je to těžké.“

„To jistě.“

„Počkejte, až budete učit dvacet let jako já,“ řekl zasmušile a podíval se na poraněný palec. „Některé děti jsou vám povědomé, až pak zjistíte, že jste učila jejich tátu, když jste nastoupila do školy. Margaret Whitová sem chodila ještě před tím, než jsem přišel já, a za to jsem osudu hluboce vděčný. Řekla paní Bicentové, dej ji Bůh lehké spočinutí, že Pán pro ni drží jedno zvláštní hořící křeslo v pekle, protože dětem přednášela základy Darwinovy evoluční teorie. Byla dvakrát kázeňsky trestána – jednou za to, že zmlátila spolužačku kabelkou. Pověst praví, že ji viděla kouřit, a proto se na ni vrhla. Zvláštní náboženské názory. Velmi zvláštní.“

Mortona náhle opustil výraz Johna Waynea.

„A ty ostatní holky. Opravdu se jí smály?“

„Bylo to ještě horší. Ječely a házely po ní vložky, když jsem tam přišla. Házely je jak... jak buráky.“

„Achich ouvej.“ John Wayne se definitivně vytratil. Pan Morton

znachověl. „Máte jejich jména?“

„Ano. Ne všech, ale některé z nich nám ty ostatní možná ještě rády prozradí. Vůdce smečky byla Christine Hargensenová... jako obvykle.“

„Chris s tím svým věčným kastováním spolužáků,“ zabručel Morton.

„Ano. Tina Blaková, Rachel Spiesová, Helen Shyresová, Donna Thibodeauová a její sestra Mary Lila Grace, Jessica Upshawová. A Sue Snellová.“ Učitelka svařtila obočí. „Od Sue by člověk něco podobného nečekal. Nikdy nebyla typ na takovouhle... lumpárnu.“

„Mluvila jste s těmi dívkami?“

Slečna Desjardinová si nešťastně odkašlala. „Hnala jsem je odtud. Byla jsem příliš zmatená. A Carrie měla hysterický záchvat.“

„Hm.“ Podíval se na špičky prstů. „A máte v úmyslu si s nimi promluvit?“

„Ano.“ Ale znělo to váhavě. „Dozvim se něco o...“

„Snad ano,“ řekla rozmrzele. „Já se dívám kolem sebe, víte? Já chápu, jak těm holkám bylo. Celou dobu jsem měla potřebu s ní pořádně zatřást. Třeba je to nějaký instinkt, že ženské vrčí na menstrující, já nevím. Pořád před sebou vidím Sue Snellovou a ten její výraz.“

„Hm,“ zopakoval pan Morton moudře. Nerozuměl ženám a neměl potřebu vybavovat se s nimi o menstruaci.

„Pohovořím si s nimi zítra,“ slíbila a vstala. „Člověk jim musí na jednu stranu vynadat, ale na druhé straně je zase musí povzbudit.“

„Dobrá. Necht' je trest přiměřený zločinu. A pokud byste cítila, že byste měla některé z nich poslat, é, ke mně, klidně můžete...“

„Jistě,“ řekla mírně. „Mimochodem, když jsem se ji snažila uklidnit, praskla žárovka. To mi dodalo.“

„Pošlu na to školníka,“ slíbil. „A díky za vaši snahu, slečno Desjardinová. Řekla byste slečně Fishové, ať mi sem pošle Billyho s Henrym?“

„Jistě,“ řekla a odešla.

Zástupce se zaklonil a přemýšlel o celé věci. Když dovnitř vešli Billy deLois a Henry Trennant, ti příšerní syčáci, šťastně se na ně zamračil a nachystal si ostrý tón.

Jak často říkával Hanku Graylovi, slupl je k svačině.

Nápis vyškrábaný na lavici chamberlainské střední školy:
*Růže a fialka, dvě kvítka vonná,
a Carrie Whitová, ta žere hovna.*

3. Mentální puberta

Šla po Ewen Avenue a na světelné křižovatce zabočila za roh na Carlin Street. Měla skloněnou hlavu a pokoušela se na nic nemyslet. Ve vlnách jí zmítaly křeče, takže zpomalovala a zrychlovala jako auto s rozbitým karburátorem. Upřela oči na chodník. V cementu se třpytily křemeny. Deštěm napůl smytá vystupovala přízračně z chodníku křídová mřížka dětské hry Nebe, peklo, ráj. Rozšlápnuté žvýkačky. Kousky staniolu a obaly od levných bonbónů. *Všechny ji nenávidí a nenávidět nepřestanou. Nikdy se té nenávisti nenabaží. Z jedné škvíry trčel cent. Nakopla jej. Jen si představ Chris Hargensenovou celou zkrvavenou a prosící o slitování. A krysy jí běhají po obličejí. Ano. Ano. To by bylo skvělé.* Psí lejno s otiskem boty uprostřed. Zčernalé papírové kornouty, do nichž se nějaké dítě střefovalo kameny. *Vajgly. Rozsekat jí hlavu šutrem. Balvanem. Všem jim rozsekat ty jejich palice. Ano. Ano.*

(snad bude Spasitel mírný a hodný)

Ano. Tak by to bylo nejlepší pro mámu i pro ni. Nemusela by každého dne každého roku chodit mezi vlky, na karneval posměváčků, vtípalků, podpichovačů a smíšků. Neříkala snad máma, že přijde Soudný den

(jméno hvězdy bude Pelyněk a ony budou zmrskány důtkami)
a anděl s mečem?

Kdyby to tak přišlo už dneska a Ježíš by nepřišel s jehňátkem a pastýřskou holí, ale v každé ruce s balvanem, jímž by rozdrtil všechny posměváčky a smíšky, vykořenil zlo, jež by ve výkřicích zaniklo strašlivý Ježíš krve a spravedlnosti.

A kdyby tak mohla být jeho mečem a jeho paží.

Pokusila se vzpamatovat. Stokrát zkoušela nenápadně se vzepřít matce, vymazat ten prokletý rudý kruh, který kolem ní namalovali prvního dne, kdy opustila bezpečné prostředí domku na Carlin Street a vydala se s biblí v podpaží do gymnázia na Barker Street. Ten den měla dosud v paměti – ty jejich pohledy a to náhlé ticho, když před obědem ve školní jídelně zaklekla k modlitbě. Tehdy vypukl ten smích, jehož ozvěna se nesla celými třemi lety.

Červený kruh byl jako krev – mohli jste jej stírat a stírat a stírat a stále tam byl, nesmazatelný, nečistý. Už si nikdy neklekla na veřejnosti, ale matce se s tím nikdy nesvěřila. Původní vzpomínka však stále přetrvávala – u ní i u nich. Těžce si vymohla na matce, aby mohla jet na letní tábor křesťanské mládeže, na který si sama vydělala šitím. Matka temně prohlásila, že se její dcera dopouští hříchu, neboť na táboře budou metodisté a baptisté a kongregacionalisté a Carrie se ocitne na šikmé ploše. Matka jí také zakázala koupat se na táboře. A přestože se koupala a smála, když ji potápěly (až nemohla popadnout dech a ony ji stále potápěly, dokud nezpanikařila a nezačala křičet), a pokoušela se účastnit táborových aktivit, stala se „stará pámbíčkářka Carrie“ terčem tisíce žertíků a musela odjet o týden dřív. Měla ještě oči zarudlé a vpadlé od pláče, když si ji na nádraží vyzvedla matka a chmurně jí sdělila, že si vzpomínky na své mrskáni musí podržet v paměti jako důkaz, že máma to věděla, máma měla pravdu a jediná naděje na bezpečí a spásu spočívá uvnitř rudého kruhu. „Neboť úzká jest brána nebeská,“ prohlásila matka v taxíku a doma zavřela Carrie na šest hodin do komory.

Matka jí pochopitelně zakazovala sprchovat se s ostatními dívkami; Carrie si však toaletní potřeby ukryla ve školní skřínce a sprchovala se stejně, účastnila se onoho obnažovacího rituálu (pro ni tak ostudného a trapného) v naději, že kruh kolem ní trochu vybledne, aspoň trošičku...

(ale ať už je to proboha dneska)

Pětiletý Tommy Erbter jel na kole na druhé straně ulice. Byl to malý, zlomyslně vyhlížející chlapec na dětském kole značky Schwinn s jasně červenými terénními plášti. Broukal si nějaký popěvek. Když uviděl Carrie, zbystřil a vyplázl na ni jazyk.

„Nazdar prďoško! Tě bůh pámbíčkářko!“

Carrie se na něj podívala a náhle se v ní vzedmul hněv. Kolo se na terénních pláštích zakymácelo a převrhlo se. Tommy zaječel. Kolo leželo na něm. Carrie se usmála a šla dál. Tommyho nárek jí zněl v uších sladce jako rajská hudba.

Kdyby jen něco podobného dokázala kdykoliv, kdy by se jí zamlulo.

(právě se jí to povedlo)

Sedm domků před domovem se zastavila a zahleděla do prázdna. Za ní nasedal na kolo ubřečený Tommy a mnul si odřené koleno. Něco za ní křičel, ale nevšimla si ho. Byla zvyklá na pokřiky jiných odborníků.

Myslela si:

(spadni z toho kola, parchante, srazím tě z něj, až si rozbiješ tu svou hnusnou palici) a něco se stalo.

V jejím mozku se něco... něco... hledala správné slovo.

Pohnulo. To nebylo úplně přesné, ale bylo to velmi blízko. Došlo u ní k nějakému zvláštnímu mentálnímu posunu, k jakémusi ohybu myšlení – jako když ohnete činku. To zase nebylo přesné, ale nedokázala to jinak vyjádřit. Ohnutí bez vynaložení úsilí. Silou dětského svalů.

Posun.

Náhle prudce upřela zrak na velké panoramatické okno paní Yorratyové. Pomyslela si:

(ať se okno tý starý blbý ucouraný krávy vysype)

Nic. Panoramatické okno paní Yorratyové dál jasně zářilo do čerstvého ranního oparu. Carrie projela žaludkem další křeč. Vykročila na cestu.

Ale...

To světlo. A ten popelník. Nesmí zapomenout na popelník.

Ohlédla se

(Ta stará svině nenávidí mou mámu)

přes rameno. Znovu se jí zazdalo, že se jí v mysli něco pohnulo... ale jenom slabounce. Tok jejích myšlenek se náhle zachvěl, jako by právě plynul přes pramen vyvěrající odkudsi ze dna.

Zdálo se jí, že panoramatické okno prasklo. Nic víc. Mohl ji klamat zrak. *Mohl.*

Začala pociťovat únavu a zmatek a rozbolela ji hlava. Pálily ji oči, jako by právě přečetla celou Apokalypsu.

Dál kráčela k bílému domku s modrými okenicemi. Zavířil v ní známý smíšený pocit nenávisti, lásky a hrůzy. Po západní stěně bungalovu se pnul břečťan (vždycky ho nazývaly bungalov, protože White house jim připadal jako politický vtíp a matka říkala, že politici jsou lumpové a hříšníci, kteří nakonec odevzdají zemi Rudým

neznabohům, kteří postaví všechny věřící – dokonce i katolíky – ke zdi), a ten břečťan působil malebně a ona *věděla*, že tak působí, ale někdy jej stejně nenáviděla. Někdy, jako třeba v tuto chvíli, působil břečťan jako směšná obří ruka protkaná velkými žilami, která vyrostla ze země, aby sevřela domek. Carrie se dověkla ke stavení.

No, jistě, byly tu ještě ty kameny.

Znovu se zastavila a tupě zamžourala do denního světla. Ty kameny. Matka o tom nikdy nemluvila; Carrie ani nevěděla, zda si matka na ten kamenný déšť ještě vůbec pamatuje. Bylo překvapující, že si na něj vzpomínala ona sama. Byla tehdy ještě hrozně malá. Kolik jí mohlo být? Tři? Čtyři? Malé děvčátko v bílém župánku. A náhle se snesl ten kamenný déšť. Vzpomínka byla náhle jasná a ostrá. Jako by celý ten čas jen čekala ukrytá někde pod povrchem na nějakou mentální pubertu.

A ta se dostavila možná dnes.

4. Kamenný déšť

Z knihy CARRIE: TEMNÝ ÚSVIT TELEKINEZE (časopis Esquire, 12. září 1980) od Jacka Gavera:

Estelle Horanová žije na sandiežském předměstí Parrish dvanáct let a navenek je to typická kalifornská panička. Nosí potištěné šaty jasných barev a dožluta zbarvené brýle; má světlé vlasy s tmavým melírem, jezdí malým kaštanovým volkswagenem se známou žlutou samolepkou úsměvu na uzávěru nádrže a zelenou ekologickou samolepkou na zadním okénku. Její manžel je úředníkem v parrishské pobočce Bank of America; její syn s dcerou jsou kvalifikovaní, dohněda opálení jihokalifornští plážoví povaleči. Na malé, dobře udržované zahrádce roste hibachi a zvonkohra na dveřích hraje úryvek z refrénu „Hey, Jude.“

Ale paní Horanová v sobě stále nosí kousek Nové Anglie, a když mluví o Carrie Whitové, má v obličejí podivný stísněný výraz, který upomíná spíše na arkhamského Lovecrafta než na jihokalifornského Kerouaca.

„Jistěže byla divná,“ říká mi Estelte Horanová a zapaluje si druhou cigaretu Virginia Slim vzápětí poté, co v popelníku udusila první. „Celá ta rodina byla divná. Ralph byl stavební dělník a lidé z ulice o něm říkali, že s sebou do práce denně nosí bibli a osmatřicítku. Bibli si bral ke kávě a k obědu. Osmatřicítku měl pro případ, že by v práci potkal Antikrista. Na tu bibli si sama vzpomínám. A ten revolver... kdo ví? Ralph byl velký chlap s olivovou pletí, který chodil pořád ostříhaný na ježka. Vždycky mi připadal odporný. A nikdy se mu nebylo možné podívat do očí. Byly pronikavé, jako by žhnuly. Když ho člověk měl potkat na ulici, radši přešel na druhou stranu. Nikdo by se neodvážil, byť zezadu, vypláznout na něj jazyk. Tak strašidelně působil na lidi.“

Estelte se odmlčí a vyfoukne oblak cigaretového kouře k falešným stropním trámům z červeného dřeva. Žije na Carlin Street od svých dvaceti a dojíždí denně na přednášky do Lewinovy

obchodní koleje v Mottonu. Na příhodu s kameny si vzpomíná velice jasně.

„Jsou chvíle,“ říká, „kdy přemýšlím, jestli jsem to mohla způsobit já: Sousedíme spolu zahrádkami za domy a paní Whitová vysadila živý plot, ale ten ještě nedorostl. Tucetkrát volala mé matce kvůli mým plavkám, v nichž jsem chodila po zahrádce. Byly naprosto slušné – podle dnešních měřítek velmi cudné – nic než prosté jednodílné Jantzenovy plavky. A paní Whitová si vedla pořád svou, jakou mravní újmu to může způsobit jejímu dítěti. Moje matka... víte, pokoušela se být zdvořilá, ale když ona je příliš temperamentní. Nevím, čím ji Margaret Whitová nakonec vytočila – nejspíš mě nazvala babylónskou kurvou – ale matka jí řekla, že naše zahrádka je naše zahrádka a že si na ní můžu vyjít třeba nahá a tancovat tam rejdiváka, když mě to bude bavit. Taky jí řekla, že je stará špindíra a v hlavě má piliny. Křiku tam bylo mnohem víc, ale tohle byl závěr.

Chtěla jsem se po tomhle incidentu přestat opalovat. Nenávidím takovéhle spory. Mám z nich podrážděný žaludek. Jenže matka, když se dostane do ráže, tak se nezná. Od Jordana Marshe přinesla domů malé bílé bikinky. A řekla mi, že se můžu opalovat, jak chci. „Je to koneckonců naše zahrádka,“ řekla, „náš soukromý pozemek.“

Stella Horanová se při té vzpomínce pousměje a típne cigaretu.

„Zkoušela jsem se s ní hádat, nechtěla jsem být pěšcem v plotové válce. Neuspěla jsem. Pokoušet se zastavit mou matku, když je rozparáděná, je totéž, jako pokoušet se zastavit nákladňák jedoucí z kopce bez brzd. Bylo v tom ale také něco jiného. Já jsem se Whitových bála. S opravdovými náboženskými fanatiky není radno si zahrávat. Jistě, Ralph White byl mrtvý, ale co když měla Margaret pořád někde schovanou tu osmatřicítku?

Jednou v sobotu odpoledne jsem ležela na zahrádce na dece. Byla jsem namazaná opalovacím krémem a poslouchala jsem v rádiu hitparádu. Máma tenhle pořad nesnášela a obvykle na mě nejmíň dvakrát zavolala, ať si to ztlumím, než se z toho zblázní. Toho dne mi to však sama přišla dvakrát zesílit. Začala jsem se skutečně cítit jako babylónská kurva.

Z Whitovic domku ale pořád nikdo nevycházel. Ani matka, aby pověsila prádlo. Ještě něco – ona nikdy nevěšela ven spodní prádlo. Ani Carrie – a to jí tehdy byly tři roky. Spodní prádlo věšela jedine v domě.

Začala jsem se uklidňovat. Myslela jsem si, že Margaret musela vzít Carrie do parku, aby na trávníku společně vzývaly Boha nebo co. V každém případě jsem se po chvíli obrátila na záda, zakryla si oči rukou a usnula.

Když jsem se probudila, Carrie stála vedle mě a prohlížela si mé tělo.“

Ustává ve vyprávění a mžourá do prázdna. Venku nepřetržitě sviští auta. Slyším monotónní zvuk, který vydává můj magnetofon. Všechno mi připadá příliš povrchní a pomíjivé, jako nános laciné patiny na temnějším světě – skutečném světě s jeho děsivými přízraky.

„Byla to tak hezká holčička,“ vzpomíná dál Stella Horanová a zapaluje si další cigaretu. „Viděla jsem několik jejích fotografií ze střední školy i ten příšerný rozmazaný černobílý snímek na obálce Newsweeku. Koukám na ně a říkám si jen, panebože, co se to s ní stalo? Co to s ní ta ženská udělala? Pak se mi udělá zle a je mi jí líto. Byla tak hezká, s růžovými tvářičkami a jasnýma hnědýma očima. Měla takové ty blonděaté vlásky, které zjevně časem ztmavnou. Byla jedním slovem sladká. Sladká a bystrá a nevinná. Duševní stav její matky ji nijak hluboce nepoznamenal, alespoň tehdy ne.

Tak nějak jsem se probrala a pokusila se na ni usmát. Nevěděla jsem, co mám udělat. Byla jsem omámená sluníčkem a celá zpitomělá. Řekla jsem jí ‚Ahoj‘. Měla žluté šatečky, docela roztomilé, ale na léto pro malou holčičku moc dlouhé. Sly jí až na holeně.

Ona se na mě neusmála. Jen ukázala a řekla, ‚Co je tohle?‘ Podívala jsem se na sebe a zjistila jsem, že mi ve spánku sklouzla podprsenka. Vrátila jsem jí na místo a řekla jsem, ‚To jsou moje prsa, Carrie.‘

A ona řekla – velice vážně: ‚Taky bych si přála mít prsa.‘

‚Musíš počkat, Carrie,‘ odpověděla jsem jí, ‚začnou ti růst až za

nějakých... no, osm nebo devět let.‘

‚Ne, nezačnou,‘ řekla. ‚Máma povídala, že hodným holčičkám nerostou.‘ Na malou holku vypadala divně – napůl smutně, napůl upjatě.

Nemohla jsem tomu uvěřit, a tak jsem plácla první, co mě v tu chvíli napadlo. Řekla jsem: ‚No ale já jsem hodná holka. A copak tvoje maminka nemá prsa?‘

Sklonila hlavu a řekla něco tak tiše, že jsem jí nerozuměla. Když jsem ji požádala, aby to opakovala, podívala se na mě zpupně a řekla, že její matka nebyla hodná, když si ji dělala, a proto jí narostla prsa. Říkala jim nečisté polštáře.

Nemohla jsem tomu uvěřit. Byla jsem dočista ohromená. Nedokázala jsem ze sebe vůbec nic vypravit. Jen jsme tak na sebe zíraly a já měla chuť tu malou smutnou holku popadnout a někam s ní utéct.

A v tu chvíli vyšla ze zadního vchodu Margaret Whitová a uviděla nás.

Chvíli jen tak koulela očima, jako by tomu nemohla uvěřit. Pak otevřela pusku a vykřikla. V životě jsem neslyšela příšernější zvuk. Bylo to jak zařvání aligátora z bažiny. Prostě zařvala. Vzteky. Byla úplně bez sebe. Zrudla jako hasičské auto, zařvala pěsti a zařvala do nebe. Celá se třásla. Myslela jsem, že má srdeční záchvat. Obličej měla svráštělý jako nějaká obluda.

Myslela jsem si, že Carrie omdlí – nebo zemře na místě. Sotva popadala dech a ten její malý obličejík úplně zbělel.

A její matka zaječela: ‚CAAAARRRIEEEEEE!‘

Vyskočila jsem a zařvala na ni: ‚Takhle na ni ječet nebudete! Měla byste se stydět!‘ Nebo něco podobně stupidního. Už si to nepamatuju. Carrie váhavě vykročila domů, pak se zastavila a znovu vykročila. Než přešla z našeho trávníku na jejich, ohlédla se na mě. Ten pohled byl... no, strašný. Nedokážu to popsat. Dychtivost a nenávisť a strach... a ubohost. Jako by na ni ve třech letech padla celá tíha života.

Moje matka vyšla na zadní zápraží a její tvář se úplně scvrkla, když uviděla to dítě. A Margaret... ta vyřvávala něco o běhnách a flundrách a hříších předků až do sedmé generace. Měla jsem v

ústech úplně vyprahlo.

Carrie se na hranici obou zahrádek váhavě zastavila, načež se Margaret Whitová zahleděla nahoru a, přísahám při všech svatých, zavyla do nebe. A pak si začala... ubližovat, trestat se. Nehty si rozdírala krk a tváře, až měla všude rudé stopy a škrábance. Trhala si šaty.

Carrie vykřikla ‚Mámo!‘ a rozběhla se k ní.

Paní Whitová si trochu... přidřepla, jako žába, a rozpráhla ruce. Myslela jsem, že ji rozmačká, a vykřikla jsem. Ta ženská se usmívala a po bradě jí stékaly sliny. Bylo mi nanic, panebože, mně bylo nanic.

Pak se sebrala a obě odešly. Vypnula jsem rádio, takže jsem ji mohla slyšet. Alespoň některá slova, ne úplně všechno. Člověk ale nepotřebuje slyšet všechno, aby věděl, oč jde. Modlila se, vzlykala a vrískala. Vydávala příšerné zvuky. A pak přikázala Carrie, ať jde do svého pokojíčku a modlí se. Holčička plakala a křičela, ať jí promine, že na to zapoměla. Pak nic. Podívaly jsme se s matkou na sebe. Nikdy nevypadala tak mizerně, ani když umřel táta. Řekla jen: ‚To dítě ... ‘ a to bylo všechno. Šly jsme dovnitř.“

Vstává a jde k oknu, krásná žena ve žlutých, vzadu hluboce vystřižených šatech. „Víte, je to, jako bych to všechno znovu prožívala,“ říká a zůstává ode mě odvrácena. „Jsem z toho uvnitř zase celá rozrušená.“ Směje se a překříženýma rukama si schovává lokty do dlaní.

„Byla tak hezoučká. Z těchhle fotek byste to nikdy nepoznal.“ Auta venku jezdí sem a tam a já sedím a čekám, až bude pokračovat. Připomíná mi skokana o tyči, který upírá oči na laťku a přemýšlí, zda není příliš vysoko.

„Matka nám uvařila skotský čaj, silný, s mlékem, stejně jako když jsem třeba lítala venku a někdo mě strčil do kopřiv nebo když jsem spadla z kola. Bylo to příšerné, ale stejně jsme ten čaj pily a seděly jsme proti sobě v koutku kuchyně. Mívala na sobě nějaké staré domácí šaty, u nichž se vzadu páral lem, a já byla ve svých kurevskobabylónských dvoudílných plavkách. Chtělo se mi brečet, ale bylo to všechno příliš skutečné, než aby se kvůli tomu brečelo, ne jako v kině. Jednou v New Yorku jsem viděla starého opilce, jak

vede za ruku malou holčičku v modrých šatečkách. Plakala, až jí z toho zčervenal nos. Ten opilec měl vole a jeho krk vypadal jako automobilová duše. Uprostřed čela měl červenou bouli a z modrého seržového saka mu visela dlouhá bílá nit. Každý přidával do kroku, aby je co nejdřív ztratil z dohledu. To bylo taky skutečné.

Chtěla jsem to zrovna vyprávět matce a už-už jsem otvírala ústa, když se to stalo... ta věc, o které asi chcete slyšet. Zvenčí se ozvala strašná rána, až se v příborníku rozklepaly sklenice. Znělo to tak úderně, jako by někdo shodil ze střechy dolů trezor.“

Zapaluje si novou cigaretu a začíná rychle šlukovat.

„Šla jsem se podívat k oknu, ale nic jsem neviděla. Už jsem se chtěla obrátit, když jsem uviděla něco padat. Třpytilo se to ve slunci a mě v první chvíli napadlo, že to vypadá jako velký skleněný glóbus. Pak to spadlo na okraj Whitovic střechy a roztránilo se to, ale žádné sklo to nebylo. Byl to velký kus ledu. Chtěla jsem se otočit, abych to řekla matce, ale vtom začaly kusy ledu padat jako déšť.

Dopadaly na Whitovic střechu, na zahradu i předzahrádku, na venkovní dveře od sklepa. Byly oplechované a náraz způsobil zvuk podobný zazvonění kostelního zvonu. Obě jsme s matkou vykřikly. Choulily jsme se k sobě jak dvě malé holčičky v bouři.

Pak to ustalo. Z jejich domu se neozýval vůbec žádný zvuk. Po rozbitých šindelech stékala voda z tajícího ledu. Mezi střechou a komínem byl zaklíněn velký kus ledu. Tak se ve slunci blyštěl, až mi přecházely oči.

Matka se mě zeptala, jestli už je to pryč, a pak jsme uslyšely Margaretin výkřik. Slyšely jsme jej velice zřetelně. Svým způsobem to byl horší skřek, než ty předešlé, protože se v něm ozývala hrůza. Pak se ozvalo třískání a kovové zvuky, jako když hází po dceře všemi hrnci a pánvemi, která má doma.

Zadní dveře se hlučně otevřely a s prasknutím zavřely. Nikdo z nich nevyšel. Další výkřiky. Matka mi řekla, ať zavolám policii, ale nemohla jsem se pohnout. Byla jsem úplně ztrnulá. Pan Kirk a jeho žena Virginia se přišli podívat na jejich trávník. Smithovi také. Během chvílky se ukázali všichni, kdo byli tou dobou doma, přišla dokonce i stará paní Warwicková z konce ulice, která byla hluchá na

jedno ucho.

Věci začaly prskat a cinkat a rozpadat se. Láhve, sklenice, já nevím, co všechno. Postranní okno se otevřelo a z něj napůl vypadl kuchyňský stůl. Bůh je mým svědkem. Byl to mohutný stůl a vyrazil okenní tabulky. Musel vážit takových sto padesát kilo. Jak by mohla ženská – i velká ženská – něco takového hodit?“

Ptám se jí, jestli tím něco naznačuje.

„Jen vám to *povídám*,“ říká naléhavě, náhle rozrušena. „Nechci po vás, abyste tomu věřil ...“

Zdá se, že lapá po dechu, a pak bezbarvě pokračuje:

„Asi pět minut se nic nedělo. Jen voda odkapávala z okapů. A jejich trávník byl posetý kusy ledu, které rychle tály.“

Krátce a trhaně se zasměje a típne cigaretu. „A proč taky ne? Byl *srpen*.“

Bezcílně přechází k pohovce a vzápětí se obrací.

„A pak začaly padat ty kameny. Z čisté oblohy. Hvízdaly a rachotily jako bomby. Matka vykřikla, ‚Co se to proboha děje!‘ a chránila si hlavu rukama. Já jsem se nemohla pohnout. Všechno jsem sledovala, ale pohnout se jsem nebyla schopná. Stejně to nevadilo. Všechny kameny padaly jen na Whitův pozemek.“

Jeden z nich zasáhl okap a srazil jej na trávník. Další prorazily na několika místech střechu a skončily na půdě. Střecha po každém zásahu zapraskala a vyhrnul se z ní oblak prachu. Ty kameny, které dopadly na zem, všechno rozechvěly. Každý úder rezonoval člověku v nohách.

Náš porcelán se rozklínal a ozdobný velšský šatník se třásl a matčin čajový šálek spadl na podlahu a rozbil se.

Kameny nadělaly Whitům na zadní zahrádce velké díry. Hotové krátery. Paní Whitová musela zajistit odvoz kamenů a Jerry Smith z ulice dal řidiči náklad'áku dolar, aby mu dal z jednoho toho šutru odštěpek. Odvezl jej na Bostonskou univerzitu, kde po prohlídce konstatovali, že se jedná o obyčejnou žulu.

Jeden z posledních kamenů zasáhl stoleček, který měli na zadní zahrádce, a rozsekal jej na kusy.

Nebylo však zasaženo nic, ale vůbec nic, co jim nepatřilo.“

Zaráží se a odvrací se od okna, aby se na mě podívala. Má

všemi těmi vzpomínkami unavený obličej. Jednou rukou si bezděčně pohrává s pečlivě upravenými hustými vlasy.

„Do místních novin se toho moc nedostalo. Když na místo přišel Billy Harris – tehdejší reportér Chamberlain News – paní Whitová už měla střechu skoro opravenou, a když mu lidé vyprávěli, jak byla poničená a zprorážená kameny, nejspíš si myslel, že si z něj všichni děláme legraci.

Nikdo tomu nechce věřit, dokonce ani teď. Vy i všichni lidé, kteří si ten váš článek přečtou, se mi vysmějete a budete si myslet, že jsem jen další z těch bláznů, co už jsou příliš dlouho na tomhle světě. Ale ono se to skutečně stalo. V ulici to viděla spousta lidí a bylo to stejně skutečné, jako ten opilec, který vedl tu holčičku se zarudlým nosem. Mnoho z nich však už bohužel zemřelo.

A Whitovic dům už nikdy nic podobného nepostihlo.“

Usmívá se na mě, ale není v tom kapička humoru. Říká: „Ralph White byl pojištěný a Margaret dostala spoustu peněz, když umřel... dvojitou náhradu. Nechal po sobě také pojištěný dům, ale na ten nikdy nedostala ani cent. Škoda byla způsobena Božím řízením. Poetická spravedlnost, co říkáte?“

Trochu se zasměje, ale není v tom také žádný humor...

5. Sama

Opakovaná poznámka v nalezeném sešitě, který patřil Carrie Whitové:

*Nemůže šťastná být
říkal si bodrý lid
ta holka má svůj svět
a nechce zestejnět... *¹*

Carrie vešla do domu a zavřela za sebou dveře. Jasně denní světlo zmizelo a bylo vystřídáno hnědými stíny, chladem a tíživou vůní pudru. Jediným zvukem bylo tikání kukaček značky Black Forest v obývacím pokoji. Kukačky matka koupila za prémiové kupóny. Jednou, v šesté třídě, se chtěla Carrie matky zeptat, jestli nákup za prémiové kupóny není hřích, ale nakonec k tomu nenašla odvalu.

Prošla chodbou a pověsila si kabát do komory. Nad věšáky byl obrázek jasných barev, znázorňující přízračného Ježíše, jak se vznáší nad rodinkou rozesazenou kolem kuchyňského stolu. Pod obrázkem zářil nápis: *Neviditelný host*.

Carrie vešla do obývacího pokoje a zastavila se uprostřed omšelého prošlapaného koberce. Zavřela oči a viděla světelné skvrnky zářící do tmy. Ve spáncích pociťovala pulsující bolest.

Sama.

Matka pracovala v chamberlainské prádelně Modrá stuha na mandlu. Pracovala tam už od Carriiných pěti let, kdy se peníze z pojistky po otci začaly tenčit. Pracovní dobu měla od půl osmé do čtyř. Prádelna byla neznabožská. Kolikrát jen jí to matka říkala. A její vedoucí, pan Elton Mott, byl největší neznaboh. Matka tvrdila, že Satan má pro Elta, jak mu říkali v Modré stuze, přichystaný koutek se zpřísněným režimem.

---

¹ verše z písně Boba Dylana JUST LIKE A WOMAN. Copyright 1966 Dwarf Music. Použito se svolením Dwarf Music.

Sama.

Otevřela oči. V obývacím pokoji byly dvě židle s rovnými opěradly. Byl tam také šicí stůl, na němž si Carrie občas večer šila šaty, zatímco matka háčkovala dečky a hovořila o příchodu Kristově. Kukačky visely na protější zdi.

V obývacím pokoji bylo mnoho nábožných obrázků, ale Carrie se nejvíc líbil ten, který visel na zdi nad její židli. Byl na něm Ježíš vedoucí ovečky po úbočí hory tak zelené, jako riversideské golfové hřiště. Ostatní obrázky už tak poklidné nebyly: Ježíš odvracející penězoměnce od chrámu, Mojžíš vrhající desky svědectví na uctivatele zlatého telete, Nevěřící Tomáš přikládající ruku na Kristovo zranění (jako malé holčičce jí tenhle obraz temně učaroval a přivodil jí nejednu noční můru), Noemova archa plující mezi zoufalými, topícími se. hříšníky, Lot se svou rodinou prchající před velkým požárem Sodomy a Gomory.

Na malém jedlovém stolku ležel pod lampou svazek traktátů. Na přebalu horní knížečky byl hříšník (jeho duchovní statut byl zřejmý ze zoufalého výrazu tváře), který se pokouší vyprostit zpod velkého balvanu. Pod obrázkem vyřvával varovný nápis: *Ani balvan jej neukryje před SOUDNÝM DNEM!*

Obývacímu pokoji však dominoval velký umělohmotný krucifix, metr dvacet vysoký, který visel na zdi proti dveřím. Matka si jej objednala na dobírku ze St. Louis. Ukřižovaný Ježíš byl strnulý v groteskní, vypjatě bolestné křeči, ústa zkřivená stonem. Ze zranění způsobených trnovou korunou stékaly po spáncích a čele potůčky krve. Jeho oči byly obráceny k nebi ve středověkém výrazu zoufalství. Obě ruce byly také potřísněny krví. Tento krucifix byl také příčinou četných Carriiných děsivých snů, v nichž ji zohavený Ježíš pronásledoval snovými chodbami s kladívkem a hřebíky v rukách a prosil ji, ať vezme svůj kříž a následuje jej. Později se tyto sny vyvinuly v něco méně srozumitelného, ale o to chmurnějšího. Nešlo už o vraždu, ale o něco ještě strašlivějšího.

Sama.

Bolest v nohou, břicho i podbřišku trochu polevila. Už si nemyslela, že vykrvácí k smrti. Zнала slovo *menstruace* a všechno se náhle zdálo logické a nevyhnutelné. Měla prostě Své dny. Carrie se podivně,

vyděšeně zahihňala do slavnostního ticha obývacího pokoje. Jako by Svými dny vyhrála bezplatný zájezd na Bermudy. Náhle se jí zdálo, že stejně jako vzpomínka na kameny, i vědomí menstruace už v ní muselo někde být, zasuté, ale vyčkávající.

Obrátila se a ztěžka vyšla po schodech do patra. V koupelně byla dřevěná podlaha, která byla stálým mytím téměř vybělená (čistota stála v hodnotovém měřítku hned vedle bohabojnosti). Vana měla zahnuté nohy. Na porcelánu pod kohoutkem byly rezavé skvrny. Kohoutek neměl sprchu. Matka říkala, že sprcha je hříšná.

Carrie vešla do koupelny, otevřela skříňku s ručníky a cílevědomě, ale opatrně v ní začala šmátrat, aby s ničím nepohnula. Matka měla oči jako rys.

Modrá krabička byla až vzadu za starými nepoužívanými ručníky. Byla na ní rozmazaná silueta ženy v dlouhém průsvitném županu. Vytáhla jednu vložku a zvědavě se na ni podívala. Dosud je zcela bezelstně používala k otírání rtěnky – jednou dokonce na rohu ulice. Náhle si vzpomněla na ty zmatené, vyděšené pohledy. Tvář se jí rozhořela. *Ony* jí to říkaly. Červeň ustoupila zlostné bledostí.

Carrie došla do svého pokojíčku. Byly tu další náboženské obrázky, ale objevovalo se na nich více ovcí než spravedlivého hněvu. Na dveřích skříňě byla připíchnutá školní vlaječka. Na skříni byla bible a umělohmotný Ježíš, který ve tmě zářil.

Carrie se začala svlékat. Nejdřív blůzičku, pak nenáviděnou sukni ke kolenům, kombiné, podvazkový pás, kalhotky a punčochy. S výrazem divokého odporu se podívala na hromadu šatstva, knoflíky, gumičky. Ve školní knihovně bylo několik starých výtisků časopisu *Sedmnáct*, jimiž si občas listovala s výrazem idiotské nenucenosti v obličejí. Modelky vypadaly tak lehce a nenuceně v těch krátkých senzačních sukýnkách, punčocháčích a parádním spodním vzorovaném prádle. *Lehce, lehká, lehké* – to byly matčiny eufemistické výrazy (Carrie věděla, jak by to řekla jinak), jichž používala, když mluvila o *nich*. Kdyby se Carrie byla odvážila označit *je* tím správným výrazem, získala by strašlivé sebevědomí, tím si byla jista. Nahá, zlá, potemnělá hříchem exhibicionismu, stála v koupelně, průvan jí lascivně ovíval lýtka a vzněcoval neřest. A věděla, že *ony* by věděly, jak se cítí. Vždycky to věděly. Určitě by ji nějak uvedly do

rozpaků, zesměšnily. To byl jejich způsob.

Mohla by, věděla, že by mohla

(a co?)

být někde jinde. Byla tlustá kolem pasu jen proto, že když se někdy cítila mizerně, prázdně, znuděně, dokázala se z toho dostat jen tím, že jedla, jedla a jedla – ale zase úplně tlustá nebyla. Její metabolismus jí nedovolil překročit určitou mez. Myslela si dokonce, že má hezké nohy, skoro tak hezké, jako Sue Snellová nebo Vicky Hanscomová. Mohla by

(co zase?)

nechat čokolády a bylo by po uhrech. Určitě. Mohla by si upravit vlasy. Mohla by si nakoupit zelené a modré punčocháče. Podle časopisů a střihů našit krátké sukně a šaty. Za cenu lístku na autobus, lístku na vlak. Mohla by být, mohla by, mohla by *být*...

Živá.

Rozepjala si těžkou bavlněnou podprsenku a nechala ji spadnout na podlahu. Měla mléčně bílá prsa, vzpřímená a hladká. Bradavky měly barvu bílé kávy. Přejela si po nich rukama a tělem jí proběhlo mírné zachvění. Zlo, špatnost, bylo to tu. Matka jí říkala, že něco takového existuje. A to Něco je nebezpečné, pradávne a nevýslovně zlé. Člověka to může oslabit. *Měj se na pozoru*, řekla matka. *Přichází to v noci. Nutí tě to myslet na zlo, které se odehrává na parkovištích a v motorestech.*

Ačkoliv ještě nebylo půl desáté ráno, Carrie si myslela, že ono Něco už k ní přišlo. Zakryla si rukama prsa

(nečistě polštáře)

a kůži měla chladnou, ale bradavky jí žhnuly a byly tuhé, a když si za jednu zatahala, byla náhle slabá a úplně rozložená. Ano, tohle bylo to Něco.

Její kalhotky byly potřísněné krví.

Najednou ucítila, že se určitě rozbřečí, bude křičet, vyrve si kus těla, zmlátí se, rozdrtí to tělo, zabije je.

Vložka, kterou jí dala slečna Desjardinová, byla už nasáklá, a tak ji pečlivě vyměnila s vědomím, jak je ona sama špatná, jak špatné jsou ony, jak nenávidí je i sebe. Jen maminka je dobrá. Ona zdolala Dábla, zvítězila nad ním. Carrie to viděla ve snu. Maminka ho vyhnala ze

dveří koštětem a Ďábel prchal nocí po Carlin Street a od kopyta mu odletovaly rudé jiskry.

Maminka to Něco dokázala ze sebe vyrvat a být čistá.

Carrie ji nenáviděla.

Letmo se na sebe podívala do zrcátka, které zavěsila na vnitřní stranu dveří, do zrcátka s laciným umělohmotným rámečkem, které bylo dobré tak leda na česání.

Nenáviděla svůj obličej, ten tupý, pitomý kravský ksicht, prázdné oči, rudě žhnoucí uhry. Ze všeho nejvíc nenáviděla svůj obličej. Obraz v zrcátku se náhle rozpůlil zubatou stříbrnou prasklinou.

Zrcátko spadlo na zem a roztránilo se jí u nohou. Na dveřích zůstal viset jen zelený rámeček, který na ni civěl jako slepé oko.

Z OGILVIEHO SLOVNÍKU PSYCHICKÝCH FENOMÉŇŮ:

Telekineze je schopnost pohybovat objekty nebo působit jejich změny prostřednictvím duchovní síly. Tento fenomén se vyskytuje podle dostupných údajů nejčastěji v krizových či stresových situacích; za pomoci této síly už byli lidé vyproštěni zpod havarovaných automobilů i z trosk domu. Tento fenomén je často směřován s činy *poltergeistů*, což jsou hraví duchové. Zatímco poltergeistové jsou astrální bytosti pochybné podstaty, telekineze je považována za empirickou funkci mysli, pravděpodobně elektrochemického původu...

6. Výčitky svědomí

Když si Sue Snellová po milování na zadním sedadle forda Tommyho Rosse oblékala zvolna šaty, přistihla se, že jí myšlenky zalétají ke Carrie Whitové.

Byl páteční večer a Tommy (který zadumaně vyhlížel zadním okénkem, kalhoty dosud spuštěné na kotnících – bylo to komické, ale tak nějak zvláště roztomilé) jí právě odsuploval pravidelný bowling, jímž oba své počínání kryli. Milování měli teď už spojeno s chozením.

Chodila s Tommym s různými peripetemi už od října (teď byl květen), ale skutečnými milenci byli teprve čtrnáct dní. Milovali se už sedmkrát, počítala. Dnes to bylo posedmé. Zatím to nebyl žádný ohňostroj, kapely při tom ještě nehrály hymnu, ale už to bylo lepší.

Poprvé to strašně bolelo. Její kamarádky, Helen Shyresová a Jeanne Gaultová už To obě měly za sebou a svorně ji ujišťovaly, že to bolí slabou minutku – asi jako penicilinová injekce – ale pak je to božské. Sue si však poprvé připadala, jako by ji někdo otvíral násadou motyky. Tommy se jí později přiznal, že měl nějak špatně nasazený prezervativ.

Dnes večer teprve podruhé pocítila něco jako potěšení, ale hned to odeznělo. Tommy se snažil vydržet tak dlouho, jak to jen šlo, ale hned to bylo... pryč. Přílišné úsilí s mizivým výsledkem.

Po milování pocítila smutek a melancholii, a to ji u myšlenkách přivedlo ke Carrie. Zaplavila ji vlna soucitu, která smetla veškeré citové zábrany, a když se Tommy odpoutal od výhledu na Brickyard Hill, plakala.

„No tak,“ řekl znepokojeně. „Jdi ty.“ Nemotorně ji objal.

„Už je to dobrý,“ zavzlykala. „To nebylo kvůli tobě. Dneska jsem udělala takovou... ne moc dobrou věc. Zrovna jsem o tom přemýšlela.“

„A jakou?“ Jemně ji pohladil po šíji.

Náhle se ocitla uprostřed vyprávění o dopolední příhodě a nechťelo se jí věřit, že je to ona sama, koho tu teď poslouchá. Při tom si zcela jasně uvědomila, že se Tommymu vzdala, protože byla

(zamilovaná? poblázněná? to je jedno výsledek byl týž)

prostě s ním, i když bylo jasné, že vyprávění o její úloze v pitomém žertování ve sprchách není nejlepší způsob, jak si ho udržet. Tommy byl samozřejmě naprostá Jednička. Ona sama jako celoživotní Jednička pokládala za zcela samozřejmé, že se jednou zamiluje do někoho, kdo bude stejně populární. Bylo téměř jisté, že na jarním školním plese budou zvoleni Králem a Královnou – nejvyšší ročník už je zvolil za nejhezčí pár roku. Byli stálicí na nebi středoškolských lásek, Romeem a Julií své školy. S náhlou nevolí si uvědomila, že podobný pár existuje v každé předměstské střední škole v Americe.

Pocit toho, po čem vždycky toužila – zakotvení, bezpečí, stálosti s sebou však jako temného průvodce vláčel tíseň. Takhle si to nepředstavovala. Kolem jejich konejšivého kruhu světla se povalovaly temné věci. Například myšlenky na to, že mu dovolila, aby ji přeřízil

(musíš se takhle vyjadřovat ano tentokrát ano)

jen proto, že byl tahová Jednička. Skutečnost, že jim to spolu slušelo, že když se dívala na jejich odraz ve výkladní skříni, myslela si *To jsme ale hezký pár*. Byla si docela jistá,

(nebo jen doufala)

že není tak slabá, tak náchylná poslušně vyhovět ambiciózním očekáváním rodičů, přátel i sebe sama. A teď jí to nabourala ta záležitost ve sprchách, kde se přidala k ostatním v orgiích divoké škodolibosti. Stále se vyhýbala slovu *přizpůsobit se* v infinitivu; navozovalo jí příšerné představy natáček, dlouhých odpolední strávených za žehlicím prknem u televizních seriálů, zatímco manžilek těžce maká ve své anonymní kanceláři; představy funkce v rodičovském sdružení a posléze vstupu do místního klubu, až jejich příjem dosáhne pěticiferné podoby; představy nesčetných pilulek v žlutých krabičkách, které jí pojistí proti přechodu z dívčí na dámskou velikost oblečení, dokud to nebude nevyhnutelné, a proti těm odporným mrňavcům, kteří si serou do kalhot a řvou ve dvě hodiny v noci; představy boje s příšernou konvencí nepouštět negry do bílých čtvrtí, po boku Terri Smithové (Miss Bramborový kvítek 1975) a Vicki Jonesové (viceprezidentky Ženské ligy), s výzbrojí podpisů, petic a sladkých, poněkud nucených úsměvů.

Carrie, to způsobila ta zatracená Carrie, to byla její chyba. Až do dnešního dne Sue snad zaslechla nějaké vzdálené krůčky kolem jejich

světelného kruhu, ale dnes večer, když se zaposlouchala do vlastního špinavého, hnusného příběhu, uviděla skutečné obrysy všech těch okolních věcí i žluté oči, které žhnuly do tmy jako světla baterek.

Už si koupila své plesové šaty. Byly modré. Byly nádherné.

„To máš pravdu,“ řekl, když skončila. „Všechno špatně. Jako bys to vůbec nebyla ty.“ Ve tváři měl vážný výraz a Sue pocítila záchvěv strachu. Pak se usmál – měl úžasně veselý úsměv – a temnota se trochu projasnila.

„Kdysi jsem jednoho kluka nakopl, když už ležel na zemi. Už jsem ti o tom někdy říkal?“

Zavrtěla hlavou.

„No jo.“ Ve vzpomínce si zamnul nos a v tváři mu mírně zacukalo, stejně jako tehdy, když se jí přiznával, že si poprvé špatně nasadil prezervativ. „Ten kluk se jmenoval Danny Patrick. Jednou v šestý třídě mi příšerně rozbil hubu. Nenáviděl jsem ho, ale taky jsem se ho bál. Číhal jsem na příležitost. Víš, jak to chodí?“

Nevěděla, ale přikývla.

„Každopádně asi tak za rok těžce narazil. Na takovýho malýho kluka, Pete Taber se jmenoval. Malej, ale svalnatej. Danny na něj kvůli něčemu vystartoval, už přesně nevím, kvůli kuličkám nebo tak, a Pete se spravedlivě nasral a rozbil mu hubu. Bylo to na školním hřišti. Danny šel k zemi, dal si do hlavy a zůstal tuhej. Všichni se rozutekli. Mysleli jsme si, že je po něm. Já jsem taky utekl, ale nejdřív jsem ho pořádně nakopl do žeber. Pak mi z toho bylo blbě. Chceš se jí omluvit?“

Sue na takovou otázku nebyla připravena, a tak jen špitla: „A ty ses omluvil?“

„Cože? Jasně že ne! Měl jsem na práci lepší věci, než trávit čas dolejšáním. Jenže mezi náma je velkej rozdíl, Susie.“

„Vážně?“

„Jo. Ty už totiž nejseš v sedmý třídě. A kromě toho, já měl jakejsi důvod, i když dost pochybněj. Ale co provedla ta smutná, pitomá buchta tobě?“

Nezmohla se na odpověď. Za celý život prohodila s Carrie sotva sto slov, z toho asi třetinu dnešního dne. Chodily spolu jen na tělocvik. Carrie byla ve třídě s ekonomickým zaměřením. Sue byla

pochopitelně v přípravce na vysokou.

Pocítila k sobě náhlý odpor.

Nedokázala ten pocit unést, a tak zaútočila. „Odkdy si potrpíš na taková morální kázání. Od té doby, co mě pícháš?“

Vzápětí zalitovala, že mu zkazila náladu.

„Asi jsem měl být zticha,“ řekl a natáhl si kalhoty.

„Já jsem měla být zticha.“ Položila mu ruku na předloktí. „Stydím se za to, víš?“

„No jo,“ řekl. „Ale já jsem si měl ušetřit ty rady. To není zrovna moje parketa.“

„Tommy, nenávidíš někdy to vědomí... bejt Jednička?“

„Já?“ Otázka mu vepsala do tváře překvapení. „Myslíš jako bejt kapitánem ve fotbale a předsedou třídy a tak?“

„Ano.“

„Ne. To není nijak důležitý. Střední škola vůbec není moc důležitá. Když tam chodíš, myslíš si, bůhvíco nejseš, ale když to máš za sebou, nijak zvlášť si to nebereš, pokud nemáš v sobě pár piv. Jako můj brácha a jeho kumpáni.“

Nijak ji to neuklidnilo; její chmury se ještě prohloubily. Malá Susie, z Ewenovy střední školy, největší chuligán ve třídě, dobře jí tak. Plesové šaty schované ve skříni, navždy uložené do igelitového obalu.

Večer zahalil mírně zamžená okénka vozu temnotou.

„Já nejspíš skončím u otce na parkovišti,“ řekl. „Páteční a sobotní večery budu trávit U strejčka Billyho nebo v Kavalírovi a tlachat o tom, jak jsem v sobotu odpoledne vyrazil ze Saunderse tu výnosnou parcelu a naštvál celej Dorchester. Pak si vezmu nějakou otravnou buchtu a každej rok budu kupovat nový fáro, volit Demokraty ...“

„Nech toho,“ řekla a do úst jí s temnotou vstoupil sladký strach. Přitáhla si ho. „Miluj mě. Mám v hlavě strašný prázdno. Miluj mě. Miluj mě.“

Miloval ji a tentokrát to bylo jiné, tentokrát se zdálo, že je všude dost prostoru, že místo únavného drhnutí nastalo příjemné tření, které se stále stupňovalo. Dvakrát musel přestat, zalapat po dechu a odtáhnout se; pak k ní přišel znovu,

(přede mnou byl panic a přiznal to, ačkoliv bych tomu před tím

nikdy nevěřila)

vstoupil do ní drsně a její dech se krátil, až přerývané vzdechy přerostly v křik. Přidržovala si ho rukama, neschopná ustat, zbrocená potem, naprosto zbavená předchozí pachuti, každou buňkou prožívající vyvrcholení, tělo naplněné sluncem a mysl harmonickými tóny; v hlavě motýly místo mozku.

Po cestě domů se jí formálně zeptal, jestli s ním půjde na maturitní ples. Řekla, že půjde. Zeptal se jí, jestli se rozhodla, jak to udělá s Carrie. Řekla, že ne. Řekl, že je to jedno, ale ona si myslela, že není. Začalo jí připadat, že to vůbec není jedno.

Z knihy TELEKINEZE: ANALÝZA A VÝSLEDKY (Vědecká ročenka 1981, autor Dean D. L. McGuffin:

Jsou dnes ještě vědci – a lidé z Dukovy univerzity jsou bohužel v jejich čele – kteří odmítají vzít v úvahu zásadní aspekty případu Carrie Whitové. Podobně jako některé spolky, kupříkladu Flatlands Society, rosekručníci nebo Arizonští Corlies, kteří jsou přesvědčeni, že atomová bomba je humbuk, se tito lidé vznášejí na oblacích logiky s hlavami schovanými v písku – promiňte nám ty smíšené metafory.

Samozřejmě chápeme úžas, zvýšené hlasy, hněvivé dopisy i zuřivé hádky, které jsou průvodními jevy vědeckých konvokací. Telekineze je pro vědeckou komunitu příliš hořkou pilulkou s pachutí hororové stafáže spiritistických tabulek, médií a klepání stolečku; naše pochopení pro vědce však stále nezakládá důvod k tomu, abychom omlouvali jejich nekompetentnost.

Případ Carrie Whitové vyvolává závažné a těžko zodpověditelné otázky. Naším chápáním akcí a reakcí světa přírody otřáslo zemětřesení. Můžeme snad mít za zlé i tak význačnému fyzikovi, jakým Gerald Luponet nepochybně je, že prohlásil celou věc za podvod a blamáž, přestože měl k dispozici přesvědčivé důkazy předložené Komisí Carrie Whitové? Neboť jestli je Carrie Whitová skutečná, jak potom nahlížet na Newtona?...

7. Jsi žena...

Carrie s matkou seděly v obývacím pokoji a poslouchaly píseň „Ať se světla rozhoří“, kterou jim z gramofonu (který matka nazývala victrola*² a při alespoň trochu dobré náladě vic) zpíval Tennessee Ernie Ford. Carrie seděla u šicího stroje a úporně šlapala, přišívajíc rukávy k novým šatům. Matka seděla pod sádrovým krucifixem, háčkovala dečku a podupávala si nohou do rytmu písně, která patřila k jejím oblíbeným. Pan P. P. Bliss, skladatel tohoto hymnu a nesčetných dalších chvalozpěvů, byl pro ni zářným příkladem Boží práce na Zemi. Byl to námořník a hřišník (tyto dva pojmy v matčině slovníku splývaly), velký rouhač, který se Všemohoucímu vysmíval do tváře. Jednou však přišla bouře, loď se málem převrhla a pan P. P. Bliss padl na svá hřišná kolena u vidiny pekelného jícnu, jenž se mu na hladině oceánu vstřícně rozevíral v ústrety, a začal se modlit k Bohu. Pan P. P. Bliss Bohu slíbil, že když ho zachrání, zasvětil Mu zbytek života. Bouře přirozeně v okamžení ustala.

*Jasně září oko Boží
z majáku nás ostříhá
a On navíc pro nás hřišné
další světla zažihá...*

Všechny písně pana P. P. Blisse měly příchut' moře.

Šaty, které šila, byly docela pěkné, měly temně vínovou barvu – nejbližší odstín červeně, který jí byla matka ochotná tolerovat – a nabrané rukávy. Snažila se soustředit jen na šití, ale myšlenky se jí toulaly.

Stropní světlo bylo silné, strohé a žluté, malá zaprášená plyšová pohovka prázdná (Carrie nikdy neměla doma chlapce, s nímž by se na ni posadila) a na protější zdi byl dvojí stín: ukřižovaného Ježíše a pod Ním matčin.

---

² victrola - původní obchodní značka gramofonu

Matce volali ze školy do prádelny, takže přišla domů v poledne. Když ji Carrie viděla přicházet, vnitřně se rozechvěla.

Matka byla velická žena a stále nosila klobouk. V poslední době jí začaly otékat nohy, které jako by chtěly vykypět z bot. Nosila černý plátěný plášť s černým kožešinovým límcem. Její modré oči byly zvětšené bifokálními skly brýlí bez obrouček. Mívala přes rameno černou kabelku, do níž si dávala peněženku na drobné, další peněženku na bankovky (obě černé), bibli v překladu z roku 1611 (také černou) se svým jménem zlatě vytlačeným na deskách a gumičkou přepásaný, svazek traktátů. Byly mizerně vytištěné na oranžovém papíře.

Carrie mlhavě věděla, že matka i otec Ralph byli kdysi baptisté, ale že tuhle církev opustili, když dospěli k přesvědčení, že baptisté jsou nástrojem Antikristovým. Od té doby se veškeré náboženské obřady odehrávaly doma. Matka je vykonávala o nedělích, útercích a pátcích. To byly Svaté dny. Matka byla obřadníkem, Carrie představovala náboženskou obec. Bohoslužby trvaly od dvou do tří hodin.

Matka otevřela dveře a vstoupila do domu. Chvíli na sebe s Carrie zíraly přes chodbičku jako dva pistolníci před zahájením střelby. Byl to jeden z těch okamžiků, které se zpětně

(strach mohl se v matčiných očích skutečně zračit strach)
zdají mnohem delší.

Matka za sebou zavřela dveře. „Jsi žena,“ řekla tiše.

Carrie cítila, jak se jí kroučí a vraští obličej, ale nedokázala své mimické svaly ovládnout. „Proč jsi mi nic neřekla?“ vykřikla. „Mami, já byl tak vystrašená! A všechny holky si z toho dělaly legraci a házely po mně věci a ...“

Matka k ní popošla a její ruka, těžká, mozolnatá a svalnatá ruka pradelny se hbitě vymrštila a zasáhla Carrie hřbetem do čelisti. Dívka upadla ve dveřích z chodby do obývacího pokoje a hlasitě se rozplakala.

„A Bůh stvořil Evu z žebra Adamova,“ řekla matka. Její oči za skly brýlí byly velké a vypadaly jako vejce vařená bez skořápky. Nakopla Carrie hranou boty a Carrie vykřikla. „Vstávej, ženo. Zaklekněme k modlitbám. Pomodleme se k Ježíši za své žensky slabé,

špatné a hříšné duše.“

„Mami ...“

Byla příliš zmitána vzlykáním, než aby dokázala říct víc. Latentní hysterie se náhle projevila smíchem a nesrozumitelným žvatláním. Nedokázala vstát. Plazila se přes obývací pokoj, vlasy jí splývaly přes obličej a z úst se jí draly hýkavé, mocné a chraplavé vzlyky. Matka ji každou chvíli povzbudila kopancem. Tak se blížily přes obývací pokoj k oltáři, jenž byl kdysi malou ložnicí.

„A Eva byla slabá a – řekni to, ženo. Řekni to!“

„Ne, mami, pomoz mi prosím ...“

Noha se vymrštila. Carrie vykřikla.

„A Eva byla slabá a vypustila na svět krkavce, jehož jméno je Hřích,“ pokračovala matka. „A prvním hříchem byl pohlavní styk. A Pán obdařil Evu kletbou a byla to kletba krve. A Adam s Evou byli vyhnáni z Rajské zahrady do světa a Eva zjistila, že její břicho je obtěžkáno dítětem.“

Noha zasáhla dívku do zadku. Její nos se setkal s dřevěnou podlahou. To už byly téměř u oltáře. Na stole stál kříž zakrytý vyšíváním hedvábným šátkem. Po obou stranách kříže byly bílé svíce. Za tím vším bylo několik barvotiskových obrázků Ježíše a jeho apoštolů. A napravo bylo to nejhorší ze všech míst, komnata hrůzy, kde Boží – a matčina – vůle mařila všechny naděje a odpor. Otevřené dveře komůrky zely škodolibostí. Uvnitř, pod ohyzdnou modrou žárovkou, která zůstávala stále rozsvícená, byl Derraultův výklad slavného kázání Jonathana Edwardse, *Hříšníci v rukou rozhněvaného Boha*.

„A přišla druhá kletba, a to byla kletba porodu, a Eva přivedla v potu a krvi na svět Kaina.“

V tu chvíli ji matka odtáhla, polostojící, pololežící, před oltář, kde spolu padly na kolena. Matka pevně sevřela Carrieho zápěstí.

„A po Kainovi porodila Eva Abela, neboť se dosud nekála za hřích pohlavního styku. A tak Bůh Evu navštívil s třetí kletbou, a byla to kletba vraždy. Kain povstal a zabil Abela kamenem. A Eva se stále nekála, aniž se kály dcery Eviny, a tak na Evě založil Istimý had království kurev a morových ran.“

„Mami!“ vykřikla. „Mami, poslouchej mě, prosím tě. *To nebyla*

moje chyba!“

„Sklon hlavu,“ řekla matka. „Pomodleme se.“

„*Mělas mi něco říct!*“

Matka položila na Carriin zátylek ruku ztěžklou jedenácti lety házení těžkých balíků prádla a manipulace s mokrým povlečením. Překvapená dívka se udeřila čelem o oltář, až se rozechvěly svíce.

„Modleme se,“ řekla matka tiše, neúprosně.

Carrie s pláčem a popotahováním sklonila hlavu. Z nosu jí visela rozkývaná nudle.

(kdybych tak měla desetník za každou chvilku, kdy mě tady rozbřečela)

kteou si otřela hřbetem ruky.

„O Pane,“ deklamovala matka se zakloněnou hlavou, „pomoz této hříšné ženě vedle mne užít její hřích a její scestí. Řekni jí, že kdyby byla nehřešila, nebyla by na ni seslána kletba krve. Třeba zhřešila chlípnými myšlenkami. Třeba poslouchala v rádiu rokenrol. Třeba byla pokoušena Antikristem. Ukaž jí svou laskavou, mstící ruku a ...“

„Ne! Nech mě odejít!“

Pokoušela se vstát, ale matčina ruka, těžká a nelítostná jako železné okovy, ji srazila znovu na kolena.

„... a dej jí znamení, že odsud musí odkráčēt přímou a úzkou cestou, má-li se vyhnout plamenům pekelným. Amen.“

Obrátila své planoucí zvětšené oči k dceři. „A teď jdi do komory.“

„Ne!“ Cítila, jak se jí dech úží hrůzou.

„Jdi do komory. Modli se. Pros za odpuštění svého hřichu.“

„Já jsem nezhřešila, mami. To ty jsi zhřešila. Nic jsi mi neřekla a ony se mi smály.“

Znovu se jí zezdálo, že spatřila v matčiných očích záblesk strachu, který se v nich objevil rychle a tiše jako záblesk z letní oblohy. Matka začala dceru postrkovat do modrého světla komory.

„Modli se k Bohu a tvé hřichy budou smyty.“

„Mami, nech mě být.“

„Modli se, ženo.“

„Mami, já znovu přivolám kameny.“

Matka se zarazila.

Zdálo se dokonce, že jí na chvilku uvízl dech v hrdle. A pak její

ruka sevřela dívčin krk a držela, dokud Carrie nevyvstaly před očima červené planoucí skvrny. Dívce se zatočila hlava a potemněla mysl.

Před ní pluly matčiny zvětšené oči.

„Spráhla ses s ďáblem,“ zašeptala matka. „Proč jsem tak prokletá?“

Carrie ve své vířící mysli hledala výraz, který by dostatečně vyjádřil její muka, stud, hrůzu, nenávisť, strach. Zdálo se jí, že celý její život se scvrkl do téhle bědné chvíle poráženeckého vzepření. Oči jí v silném výrazu vystoupily z důlků, ústa plná slin se otevřela.

„Ty SVINĚ!“ zařvala.

Matka zasyčela jako opařená kočka. „Hříšná!“ vykřikla. „Ó, ty hříšná!“ Začala bít Carrie do zad, do krku, do hlavy. Carrie se potácela do přízračného modrého světla komory.

„Ty KURVO!“ vykřikla.

(tak už to bylo konečně venku jak jinak ji mohla mít kdyby nebyla kurva panebože)

Vpadla do komory hlavou napřed, narazila na protější zeď a téměř v bezvědomí se sesula na podlahu. Dveře se s prasknutím zavřely a klíč se otočil.

Zůstala sama s matčíným rozhněvaným Bohem.

Modré světlo ozařovalo obraz obrovského vousatého Jehovy, který shazoval křičící lidi do temných hlubin vstříc pekelnému ohni. Dole bylo vidět postavy svíjející se v ohni zatracení. Černý muž seděl na plameny zdobeném trůně a v ruce držel trojzubec. Měl tělo člověka, ale špičatý ocas a šakalí hlavu.

Tentokrát se nenechá zlomit.

Samozřejmě se nechala. Trvalo to šest hodin, ale zlomila se. Plakala a volala na matku, ať otevře dveře a pustí ji ven. Strašně se jí chtělo čurat. Černý muž se jí vyškleboval šakalí tlamou a jeho šarlatové oči věděly všechno o tajemství ženské krve.

Matka nechala Carrie ještě hodinu křičet, než ji pustila ven. Dívka se s nepřičetným výrazem potácela na záchod.

Když o tři hodiny později seděla jako kajícnice se skloněnou hlavou u šicího stroje, vzpomněla si na záchvěv strachu v matčíných očích a zdálo se jí, že zná jeho příčinu.

I jindy ji matka za trest zavírala do komory na takovou dobu –

když ukradla v Shubberově obchodě prstýnek za devětačtyřicet centů nebo když matka našla pod jejím polštářem fotku Bobbyho Picketta – a jednou Carrie dokonce omdlela z hladu a pachu vlastních výkalů. Ale ještě nikdy, nikdy neodmlouvala jako dneska. Dneska dokonce řekla sprosté slovo. A matka ji pustila skoro hned potom, co se zlomila.

Tak. A šaty byly hotové. Sundala nohy ze šlapátka a prohlédla si je. Byly dlouhé. A ošklivé. Nenáviděla je.

Věděla, proč ji matka pustila.

„Mami, můžu už jít spát?“

„Ano.“

Matka ani nevzhlédla od své dečky.

Carrie si přehodila šaty přes ruku. Podívala se na šicí stroj. Šlapátko se znenadání pohnulo. Jehla začala poskakovat nahoru a dolů a odrážet světlo v ocelových záblescích. Cívka se trhavě otáčela a drnčela. Převodové kolo se otáčelo.

Matka prudce zvedla hlavu. Oči měla doširoka otevřené. Vzorek na její dečce, až dosud dokonale přesný, se náhle změnil.

„Jen rozmotávám nitě,“ řekla Carrie tiše.

„Jdi spát,“ řekla matka odměřeně a do jejích očí se vrátil strach.

„Ano,

(měla strach, abych nevyrazila dveře komory z pantů)

mami.“

(a myslím že bych mohla myslím že bych mohla ano myslím že bych to dokázala)

Z knihy EXPLOZE STÍNU (str. 58):

Margaret Whitová se narodila a vyrostla v Mottonu, v malém městečku u Chamberlainu, kam místní děti dojíždějí na střední školy. Její rodiče byli poměrně zámožní; vlastnili za Mottonem prosperující noční podnik, zvaný Zábavní hostinec. Margaretin otec John Brigham byl zabit v létě 1959 v hospodské přestřelce.

Margaret Brighamová, již bylo tehdy necelých třináct let, začala navštěvovat kázání fundamentalistického faráře. Její

matka si našla dalšího muže (Harolda Allisona, jehož si později vzala) a oba se snažili vystrnadit Margaretu z domu, neboť ta byla přesvědčená, že její matka Judith žije s Haroldem Allisonem v hříchu, a často jim to připomínala. Judith Brighamová byla přesvědčená, že její dcera zůstane nadosmrtní pannou. Ještě pregnantněji se vyjádřil její nastávající nevládní otec, když řekl, že Margaret má obličej jako zadek cisterny a tělo přesně k tomu. Taky o ní mluvil jako o umodleném Ježíškovi.

Margaret se z domova odmítala hnout, dokud v šedesátém roce nepotkala na duchovním shromáždění Ralpa Whita. V září toho roku opustila Brighamovo sídlo v Mottonu a přestěhovala se do malého bytu ve středu Chamberlainu.

Známost Margaret Brighamové a Ralpa Whita vyústila 23. března 1962 v sňatek. 3. dubna 1962 byla narychlo přijata do nemocnice Westover Doctors.

„Ne, ona by nám neřekla, co je s ní,“ vypověděl Harold Allison. „Jedinkrát, když jsme ji navštívili, nám řekla, že žijeme v cizoložství, i když už jsme se vzali, a že přijdeme do pekla. Říkala, že Bůh nás označil na čele neviditelným znamením, které ona ovšem vidí. Chovala se jako netopýr v kurníku, to tedy jo. Její matka se k ní snažila být milá a zjistit, co jí je. Dostala hysterák a začala krákorat něco o andělovi s mečem, který obchází parkoviště u hospod a kosí hříšníky. Tak jsme odešli.“

Judith Allisonová však měla jistou mlhavou představu, co by mohlo být s její dcerou; měla dojem, že Margaret mohla prodělat potrat. Pokud tomu tak bylo, počala dítě ještě před uzavřením manželství. Potvrzení této skutečnosti by vrhalo na povahu Carriiny matky zvláštní světlo.

V dlouhém a dosti hysterickém dopisu matce z 19. srpna 1962 Margaret píše, že s Ralphem žijí bez hříchu, bez prokletí pohlavního styku. Nabádala Harolda a Judith Allisonovy, aby opustili semeniště hříchu a žili jako ona s Ralphem. „Je to jediná (sic!) cesta,“ píše Margaret v závěru dopisu, „jak se můžeš s tím člověkem zachránit před krvavým deštěm, který má přijít. Ralph a já, stejně jako Marie a Josef, nepoznáme ani vzájemně neznesvětime (sic!) svých těl. Pokud vznikne plod, bude to dílo

Boží.“

Kalendář nám prozrazuje, že Carrie byla počata ještě téhož roku...

8. Konflikty ve škole

Dívky se v tichosti převlékaly na první pondělní hodinu tělocviku. Nevyváděly, nevykřikovaly, a ani nebyly překvapené, když se rozlétly dveře a do šatny vstoupila slečna Desjardinová. Stříbrná pišťalka se jí pohupovala mezi malými nadry, a pokud měla tytéž šortky jako tehdy v pátek, nebyla na nich po Carrieině krvi ani stopa.

Dívky pokračovaly v podmračeném převlékání, aniž by se na ni podívaly.

„Jste maturitní ročník,“ řekla tiše slečna Desjardinová. „Kdy budete maturovat? Za měsíc? A ples bude ještě dřív. Vsadila bych se, že už máte tanečnický i šaty. Sue, ty půjdeš určitě s Tommym Rossem. Helen s Royem Evertsem. Chris, ty sis už určitě taky vybrala. Kdo je ten šťastlivec?“

„Billy Nolan,“ řekla ponuře Chris Hargensenová.

„No, nemá on opravdu štěstí?“ pokračovala slečna Desjardinová. „A jaký mu dáš na plese dárek, Chris? Zakrvácenou vložku? Co takhle použitý toaletní papír? Pokud jsem to dobře pochopila, tak v tomhle žertování teď zrovna jedete.“

Chris zrudla. „Jdu pryč. Tohle nemusím poslouchat.“

Desjardinová celý víkend nedokázala zaplašit vzpomínku na Carrie, na Carrie plačící a opuchlou, s vlhkou vložkou mezi nohama. Učitelka nemohla zapomenout ani na svou podrážděnou, nepřiměřenou reakci.

Když se teď Chris pokoušela kolem ní proběhnout, natáhla ruku a narazila dívku na řadu zprohýbaných zelených skříněk stojících vedle dveří. Chris vyvalila oči v nevěřicím údivu. Pak se jí v obličeji objevil nepřičetně zuřivý výraz.

„Nás mlátit nebudete,“ zařvala. „Za tohle vás zabásnou! To ještě uvidíte, vy *svině!*“

Ostatní dívky sebou trhly, nadechly se a zahleděly se do země. Situace začala být nezvladatelná. Sue koutkem oka zahlédla, že se Mary a Donna Thibodeauovy drží za ruce.

„Mně je to úplně jedno, Hargensenová,“ řekla slečna Desjardinová. „Jestli si teď ty a ta tvoje parta myslíte, že po vás chci

dupat jako učitelka, tak se šeredně mýlíte. Chci vám jen dát najevo, že v pátek jste se chovaly jako pitomé husy. Jako naprosté krávy.“

Chris Hargensenová se z podlahy posměšně šklebila. Ostatní dívky zakřiknutě upíraly zraky na všechno možné, jen ne na svou učitelku tělocviku. Sue se přistihla při pohledu na sprchy – místo zločinu a rychle odtrhla pohled. Takhle ještě žádná z nich učitelku mluvit neslyšela.

„Přemýšlela některá z vás o tom, že Carrie Whitová taky něco cítí? Přemýšlela některá z vás vůbec? Sue? Fern? Helen? Jessico? Přemýšlely jste o tom? Myslíte si, že je ošklivá. Vy všechny jste ošklivé. Poznala jsem to v pátek ráno.“

Chris Hargensenová mumlala něco o tom, že má otce právníka.

„Drž hubu!“ zařvala na ni učitelka. Chris sebou trhla tak prudce, až narazila hlavou na skříňku za sebou. Začala kňučet a mnout si hlavu.

„Ještě jednu takovou poznámku,“ řekla Desjardinová tiše, „a vymetu s tebou šatnu. Chceš vědět, že mluvím pravdu?“

Chris, která si zjevně myslela, že učitelka zešílela, nic neříkala.

Desjardinová si založila ruce v bok. „Vedení školy se rozhodlo, že vás potrestá, děvčata. Ne já, k mé velké lítosti. Já jsem požadovala třídní vyloučení ze školy a zákaz plesu.“

Některé dívky se po sobě podívaly a nešťastně zahučely.

„To by vás zasáhlo na citlivém místě,“ pokračovala Desjardinová. „Naše vedení se bohužel skládá ze samých mužů. Nemyslím si, že by dokázali posoudit skutečnou míru vašeho provinění. Takže týden po škole.“

Spontánní výdech úlevy.

„Ale pozor. Ten týden se o vás budu starat já. V tělocvičně. A já vás rozcupuju na kousky.“

„Já sem nepřijdu,“ řekla Chris a skousla rty.

„To záleží na tobě, Chris. Všechno záleží jen na vás. Ale odmítnutí tohoto trestu znamená tři dny vyloučení a zákaz plesu. Jste v obraze?“

Nikdo nic neříkal.

„Dobře. Tak se převlečte. A přemýšlejte o tom, co jsem řekla.“

Odešla.

Rozhostilo se dlouhé, sklíčené ticho.

Pak Chris Hargensenová pronikavě, hystericky vykřikla:

„S tím si na nás nepříjde!“ Bezmyšlenkovitě otevřela skříňku, vytáhla tenisky a mrštila jimi na druhý konec šatny. „Já ji dostanu! Sakra! Krucinál! Ještě se uvidí! Když budeme držet pohromadě, můžeme ...“

„Drž zobák, Chris,“ řekla Sue. Sama byla překvapena svým dutým, dospěle neživotným hlasem. „Drž ten svůj zobák.“

„Ještě není všem dnům konec,“ řekla Chris Hargensenová, prudkým trhnutím si rozepnula zip u sukně a natáhla se pro módní těsný zelený úbor. „Zdaleka není všem dnům konec.“

A měla pravdu.

Z knihy EXPLOZE STÍNU (str. 60-61):

Z hlediska badatele lze říci, že mnozí lidé, kteří se zabývali případem Carrie Whitové – ať už o něm psali pro vědecké nebo populární časopisy – kladli chybný důraz na relativně suché výzkumy případů telekineze v dívčině dětství. Kdybychom měli použít drsného příměru, je to jako by trávili dlouhá léta nad časnými případy masturbace v dětství násilníka.

V tomto ohledu nás pozoruhodný případ padajících kamenů zavádí na falešnou stopu. Mnozí badatelé podleli klamně víře, že první takový případ musí být následován dalšími. V dalším příměru bych mohl uvést, že je to jako čekání vědců na dopad meteoritu do kráteru v Národním parku na základě poznatku, že tam před dvěma milióny let už jeden obrovský meteorit spadl.

Pokud mé vědomosti sahají, nebyl v Carrině dětství doložen žádný další případ telekineze. Kdyby Carrie nebyla jedináček, možná bychom měli alespoň ústní zprávy o několika dalších menších případech.

V případě Andrey Collinsové (viz příloha č. 2) je nám předkládáno, že po úderech na střechu „se otevřela lékárníčka, láhve spadly na podlahu a rozprskly se po místnosti, dveře se otevíraly a s prásknutím zavíraly a vyvrcholením všeho bylo převrácení stopadesátikilové hudební skříně, z níž se po celé

místnosti rozletovaly gramofonové desky, ohrožovaly obyvatele a tříštily se o zdi.“

Důležité je, že tato zpráva, která byla 4. září 1955 otištěna v časopisu Life, pochází od jednoho z Andreiných bratrů. Life není zrovna nejvědeckější nebo stoprocentně spolehlivý zdroj informací, ale máme po ruce další průkazné materiály, takže můžeme věřit i svědectví rodinného příslušníka.

V případě Carrie Whitové by byla jediným svědkem možného prologu k pozdějším klimaktickým událostem Margaret Whitová, která je jak známo mrtvá...

Henry Grayle, ředitel Ewenovy střední školy, čekal celý týden, ale otec Chris Hargensenové se až do pátku neukázal, i když Chris Hargensenová už ve čtvrtek odmítla trávit hodiny po škole s tou příšernou Desjardinkou.

„Ano, slečno Fishová?“ Formálně oslovil intercom, přestože ve vedlejší kanceláři viděl okénkem muže, jehož tvář znal z fotografií v místních novinách.

„Přišel za vámi pan John Hargensen, pane Grayle.“

„Ať jde dál, prosím.“ *Krucinál, Fishová, to na sobě musíš nechávat znát, jaký na tebe udělal dojem?*

Grayle byl nenapravitelný ohýbač kancelářských svorek, trhač papírových ubrousků a skládač papíru. Na Johna Hargensena, hlavu místní právnické obce, si doprostřed pítáku na svůj psací stůl postavil těžkou municí – celou krabičku těch nejsilnějších kancelářských svorek.

Hargensen byl vysoký a impozantní muž se sebevědomými pohyby a živými rysy, které prozrazovaly, že je ve společenském styku zvyklý hrát prim.

Měl na sobě dokonale padnoucí hnědý oblek s jemnou zelenou a zlatou nitkou, jímž zastíňoval Graylovu konfekci. Nesl si sebou plochý kufřík s blyštivými ocelovými uzávěry. Jeho úsměv byl bezchybný a plný běloskvoucích zubů – úsměv, pod jehož vlivem roztávala srdce soudkyň jako máslo na rozpálené pánvičce. Měl také prvoligový stisk ruky – pevný, srdečný a dlouhý.

„Pan Grayle. Už nějaký čas toužím se s vámi setkat.“

„Rád se seznamuji se zajímavými rodiči,“ řekl Grayle a suše se usmál. „Proto taky máme vždy v říjnu den otevřených dveří pro rodiče.“

„Jistě.“ Hargensen se usmál. „Dovedu si představit, kolik máte práce, a já taky musím být za tři čtvrtě hodiny u soudu. Mohli bychom přejít k věci?“

„Samozřejmě.“ Grayle sáhl do krabičky se svorkami a začal ničit první z nich. „Myslím, že jste tu ve věci disciplinárních opatření proti vaší dceři Christine. Měl byste vědět, že v této věci byl aplikován běžný postup. Jako muž zabývající se právem byste měl vědět, že přizpůsobovat pravidla je možné jen stěží, jinak ...“

Hargensen mávl netrpělivě rukou. „Zjevně jste nepochopil, o co jde, pane Grayle. Moje dcera byla brutálně napadena vaší učitelkou tělocviku, slečnou Ritou Desjardinovou. Dokonce i verbálně, bohužel. Obávám se, že slečna Desjardinová použila ve vztahu k mé dceři výrazu *naprostá kráva*.“

Grayle si neslyšně povzdechl. „Slečna Desjardinová byla ostře pokárána.“

Úsměv Johna Hargensena ochladl o třicet stupňů. „Obávám se, že ostré pokárání není dostatečným trestem. Předpokládám, že slečna učí prvním rokem?“

„Ano. Byli jsme s její prací výsostně spokojeni.“

„Chcete říct, že jste byli výsostně spokojeni s tím, že vrhá studentky na skříňky a nadává jako námořník?“

Grayle vytáhl k obraně.

„Jako právník musíte vědět, že tento stát uznává školu *in loco parentis*. Jsme tedy za děti v době vyučování nejen zodpovědni, ale také úspěšně plníme za rodiče určité povinnosti. Pokud jej neznáte, doporučoval bych vám prostudovat případ *Monodockský školní okrsek versus Cranepool* nebo ...“

„Znám ten případ,“ řekl Hargensen. „Jsem si také vědom, že ani v Cranepoolově případě, který zřejmě rád citujete, ani ve Frickově případě se nevyskytlo ani vzdáleně něco jako fyzické či verbální napadení. Je tu ovšem případ *Čtvrtý školní okrsek versus David*. Jste s ním obeznámen?“

Grayle znal ten případ. George Kramer, zástupce ředitele střední

školy ve jmenovaném okrsku, býval vášnivý hráč pokeru. Teď už si však hry moc neužíval. Pracoval jako pojišťovák poté, co jednoho studenta vlastnoručně ostříhal. Škola zaplatila sedm tisíc dolarů za způsobené škody.

Grayle začal pracovat na další svorce.

„Nebudeme si vzájemně citovat jednotlivé případy, pane Grayle. Jsme oba. velice zaměstnaní lidé. Nechci, aby mezi námi vzniklo nějaké nepřátelství či nedorozumění. Má dcera je doma a zůstane tam ještě v pondělí a v úterý. Tím si odbude třídní vyloučení z výuky. To je v pořádku.“ Další odmítavé mávnutí rukou.

(vem si ho fido hodnej pes vem si šupáka)

„Řeknu vám, co chci *já*. Za prvé, lístky na ples pro mou dceru. Ples pro ni hodně znamená, takže zákazem vstupu velmi trpí. Za druhé, neobnovíte smlouvu s tou Desjardinovou. To se zase týká mě. Jsem přesvědčený, že kdybych hnal celou věc před soud, bude vyhozena a já odejdu se slušnou náhradou škody. Já se ale nechci takhle mstít.“

„Takže pokud vám nevyhovím, poženete věc k soudu.“

„Předpokládám, že v první řadě by se vyjádřil Školní výbor. Ale pouze formálně. Nakonec by stejně došlo k soudu. To by pro vás bylo velmi nepříjemné.“

Další svorka.

„Žaloval byste ji za fyzické a verbální napadení, ano?“

„V podstatě ano.“

„Pane Hargensene, uvědomujete si, že vaše dcera a jejíh ještě asi deset věrných kamarádek házely vložky po dívce, která měla první periodu? Po dívce, která byla přesvědčena, že vykrvácí k smrti?“

Hargensenova tvář se nepatrně zkrivila, jako když se snaží naslouchat někomu, kdo hovoří z vzdálené místnosti.

„Jen stěží mohu uvěřit, že by se mohlo jednat o takové obvinění. Hovořím o tom, co následovalo...“

„Na tom nezáleží,“ řekl Grayle. „Skutečně nezáleží na tom, o čem hovoříte. Té dívce, Carriettě Whitové, říkaly *rozteklá krávo* a dělaly na ni obscénní gesta. Tento týden vůbec nebyla ve škole. A to vám nepřipadá jako verbální a fyzické napadení? Mně tedy ano.“

„Nemám v úmyslu tady sedět,“ řekl Hargensen, „a poslouchat

vaše polopравdy nebo nacvičené ředitelské poučování, pane Grayle. Já vím moc dobře, že má dcera ...“

„Podívejte.“ Grayle sáhl do drátěného pořadače vedle pijáku, vytáhl z něj svazek růžových kartiček a hodil je přes stůl. „Pochybují o tom, že znáte svou dceru, jak se jeví na těchto kartičkách, jen z poloviny tak dobře, jak si myslíte. Kdybyste ji totiž znal, musel byste si všimnout, že je načase s ní něco udělat. Měl byste ji pořádně setřít, než stačí udělat něco skutečně závažného.“

„Vy mi nebudete ...“

„Čtyři roky na naší škole,“ přerušil ho Grayle. „Maturita v červnu sedmdesát devět, to je příští měsíc. Byla testována na IQ. Získala osmdesát tři body ze sto čtyřiceti. Přesto vidím, že byla přijata na Oberlin. Řekl bych, že někdo, nejspíš vy, pane Hargensene, tady tahá za velmi dlouhé nitě. Čtyřiasedmdesátkrát po škole. Dvacetkrát z toho za týrání nějak handicapovaných spolužáků, dodávám. Těch nejslabších a nejzranitelnějších. Chris a její klika je považují za jakousi nižší kastu. Jejich týrání berou jako dobrou zábavu. Jedenapadesátkrát z trestu utekla. V nižším ročníku jedenkrát vyloučena z výuky za to, že hodila jedné dívce bouchací kuličku pod nohy... V záznamu se uvádí, že tenhle žertík stál málem holčičku jménem Irma Swopová dva prsty u nohy. To děvče mělo rozštěp, abyste tomu rozuměl. Takže takhle se projevuje vaše dcera, pane Hargensene. Říká vám to něco?“

„Ano,“ řekl Hargensen a vstal. Ve tváři byl lehce zarudlý. „Říká mi to, že se uvidíme u soudu. A až s vámi zametu, budete rád, že budete moct po domech prodávat encyklopedie.“

Grayle rozčilen také vstal a oba muži se na sebe přes stůl zahleděli. „Necháme to tedy na soudu,“ řekl Grayle.

Všiml si lehkého výrazu překvapení v Hargensenově obličejí, pověřivě zkřížil prsty a přichystal se k frontálnímu útoku, jímž by měl soupeře úplně knockoutovat, nebo aspoň technicky vyřadit z boje, jak doufal, a tím zachránit Desjardinovou před tímhle ulízaným vychytralým hajzlem.

„Určitě jste nevzal v úvahu všechny aspekty pravidla *in loco parentis* v případě vaší dcery. Stejný deštník, který chrání vaši dceru, chrání také Carrie Whitovou. Takže ve chvíli, kdy nás budete žalovat

pro fyzické a verbální napadení, poženeme k odpovědnosti vaši dceru za fyzické a verbální napadení Carrie Whitové.“

Hargensenovi spadla čelist, ale vzápětí ústa zavřel. „S takovýmhle laciným trikem nemůžete uspět, vy ...“

„Žabaři? Tenhle výraz jste měl na mysli?“ Grayle se zachmuřeně usmál. „Myslím, že znáte cestu ven, pane Hargensene. Trest vaší dcery trvá dál. Pokud budete chtít celou věc pohnat k soudu, je to vaše právo.“

Hargensen toporně přešel místnost, zastavil se, jako by chtěl něco dodat, a pak odešel. Musel se hodně držet, aby za sebou nepráskl dveřmi.

Grayle zhluboka vydechl. Nebylo těžké poznat, po kom Chris Hargensenová zdědila svou povahu.

Za minutu nato vešel A. P. Morton. „Jak to probíhalo?“

„Výsledek se dozvíme až časem, Morty,“ řekl Grayle. Ušklíbl se a podíval se na hromádku pokroucených svorek. „V každém případě jich přežil sedm. To je svým způsobem rekord.“

„Půjde s tím k soudu?“

„Nevím. Trochu s ním otřásl, když jsem mu řekl o našem případném protitahu.“

„To se nedivím.“ Morton se podíval na telefon na Graylově stole. „Zavoláme školníka, aby vynesl to smetí, ne?“

„Ano. Díkybohu mám zaplacenou pojistku pro případ nezaměstnanosti.“

„Já taky,“ řekl Morton loajálně.

Z knihy EXPLOZE STÍNU (Příloha III):

Následující verše napsala Carietta Whitová v domácím úkolu v sedmé třídě. Pan Edwin King, který ji měl tehdy na angličtinu, k tomu řekl: „Ani nevím, proč jsem si je schoval. Ta dívka mi nijak neuvízla v mysli jako výborná žákyně, ani ty verše nejsou nijak zvláštní. Byla velice tichá a nevzpomínám si, že by kdy zdvihla ruku. V těch verších ale něco je.“

Ježíš na mě ze zdi kouká

*jeho tvář je kamenná.
A jestli mě tak rád má,
jak mi ona povídá,
proč jsem tak osamocená?*

Okraje papíru, na nichž je napsáno toto pětiverší, jsou pomalovány množstvím ukřížovaných postav, které jakoby tančily.

9. Zakázaný ples

Tommy byl v pondělí odpoledne na baseballovém tréninku a Sue na něj čekala u hospody zvané Kelly Fruit Company. Byl to oblíbený podnik středoškoláků, na který mohli být chamberlainští pyšní, než to tam šerif Doyle po průšvihů s drogami jednou zavřel. Hospodu vedl nevrlý tlouštík jménem Hubert Kelly, který si barvil vlasy načerno a neustále si stěžoval, že jeho elektrický kardiostimulátor ho jednou zabije.

Hospoda byla vylepšena potravinářským obchodem, bufetem a benzínovou stanicí, která se prezentovala zrezivělým čerpacím stojanem před vchodem. Ani po sloučení společnosti se jej Hubie nikdy nesnažil vyměnit za nový. Prodával tu také pivo, laciné víno, pornografické knihy a široký sortiment obskurních cigaret jako Murads, King Sano či Marvel Straights.

V bufetu byl výčepní pult z pravého mramoru a čtyři nebo pět boxů pro nešťastníky a osamělce, kteří neměli kam jít a pořádně se opít. Vzadu pomrkal svými světly vedle hromady pornografických knížek staříčkový automat, který se vždycky při vystřelení třetí kuličky otřásl.

Když Sue vešla dovnitř, uviděla okamžitě Chris Hargensenovou. Seděla v jednom ze zadních boxů. Její současná láska, Billy Nolan, si prohlížel poslední vydání časopisu *Popular Mechanics* v dřevěném rámu. Sue nechápala, co tak bohatá a oblíbená dívka jako Chris vidí na Nolanovi s jeho vzezřením podivného cestovatele v čase, který přiletěl odněkud z roku 1950. Měl napomádované vlasy, neparáděnou černou koženou bundu na zip a chevrolet vydávající podivné zvuky.

„Sue!“ zavolala na ni Chris. „Pojď si přisednout!“

Sue přikývla a zdvihla ruku; přestože se jí znechucením sevřelo hrdlo. Pohled na Chris byl jako náhodný pohled dveřmi do místnosti, kde se krčila Carrie Whitová s rukama přes hlavu. Sue si uvědomovala své pokrytectví (zdvižení ruky a přikývnutí), které jí bylo nepochopitelné a z něhož se jí dělalo špatně. Proč prostě nepředstírala, že ji nevidí?

„Sassafrasovou limonádu,“ řekla Hubiemu. Hubie měl pravou

točenou sassafrasovou limonádu, kterou podával ve velkých pohárech z mléčného skla z roku 1890. Sue se těšila, že si tu pěkně počká na Tommyho a něco si přečte, i když věděla, jaké škody na pleti jí nadělá bylinná limonáda. Nepřekvapilo ji proto, že na ni náhle ztratila chuť.

„Co tvoje srdce, Hubie?“ zeptala se.

„Vy mladý,“ řekl Hubie, seškrábl nožem pěnu z limonády a dotočil pohár. „Vy ničemu nerozumíte. Když jsem dneska ráno strčil do zásuvky holicí strojek, dostal jsem z kardiostimulátoru plných sto deset voltů. Vy mladý si ani nedovedete představit, co je to za ránu, nemám pravdu?“

„Asi nedovedem.“

„Samozřejmě nedovedete. A Pámbů vás ochraňuj, abyste to někdy poznali. Jak dlouho to ten můj starej budík může vydržet? Vy mladý ještě uvidíte, že až koupím tu farmu, udělaj tady z toho ty blbečkové z města parkoviště. Máš to za desetník.“

Přistrčila mu přes mramorový pult deset centů.

„Tím mým starým potrubím už protéklo dobrejch padesát miliónů voltů,“ řekl Hubie temně a zahleděl se na náprsní kapsu, v níž se rýsoval malý kardiostimulátor.

Sue odešla od pultu a sedla si na prázdnou židli v Chrisině boxu. Vypadala mimořádně hezky. Černé vlasy měla stažené jetelově zelenou gumičkou a v pase stažená halenka dávala vyniknout jejím pevným, zdviženým prsům.

„Jak se vede, Chris?“

„Dost zkurveně,“ řekla Chris bezstarostně. „Už jsi slyšela poslední novinky? Mám zakázanej maturiták. Řekla bych, že ten čurák Grayle přijde o místo.“

Sue poslední novinky slyšela. Jako ostatně celá škola.

„Táta je žaluje,“ pokračovala Chris. A přes rameno: „*Billiii!* Pojď se pozdravit se Sue.“

Billy položil časopis a zvolna se klátil k jejich stolu, palce zastrčené za vojenským opaskem, ostatní prsty směřující k naditému rozkroku těsných džín. Sue pocítila, jak ji zalévá příboj neskutečna, a musela se hodně držet, aby si nezakryla tvář rukama a nerozchechtala se.

„Ahoj Suze,“ řekl Billy. Usadil se vedle Chris a okamžitě jí začal

žmoulat rameno. Jeho obličej byl při tom naprosto bezvýrazný. Zrovna tak mohl prohmatávat plátek hovězího.

„Stejně jim musíme ten jejich ples rozbít,“ řekla Chris. „Na protest nebo tak.“

„A je to správné?“ Sue byla upřímně překvapená.

„Ne,“ odpověděla Chris, aniž si všimla spolužaččina rozpoložení.

„Já nevím.“ Náhle se však její tvář zkrivila hněvem, který přišel nečekaně a překvapivě jako tornádo. „Ta zatracená Carrie Whitová! Nacpala bych jí všechny ty její svatouškovský spisy do prdele!“

„Nech toho,“ řekla Sue.

„Kdybyste všechny stály za mnou... Ježíši, Sue, proč ne ty? Měly bysme je na háku. Netušila jsem, že sebou necháváš takhle vorat.“ Sue cítila, jak se jí do tváří vlila horkost.

„Já nevím, jak s těmi ostatními, ale se mnou nikdo nevorá. Přijala jsem ten trest, protože si myslím, že jsem si ho zasloužila. Udělaly jsme pitomost.“

„Kecy. Ta kráva Carrie všude chodí a rozhlašuje, že všichni kromě ní a tý její bezchybný mámy přijdou do pekla a ty se jí ještě zastáváš? Měly jsme jí ty vložky nacpat do chřtánu!“

„Jasně. No jo. Tak zase někdy, Chris.“

Vyšla z boxu.

Tentokrát zrudla Chris; krev se jí vehnala do obličej, jako by vnitřní slunce zahalil rudý mrak.

„Nechceš si náhodou hrát na místní Janu z Arcu? Myslím, že jsi v tom jela s námi.“

„Ano,“ řekla Sue rozechvěle. „Ale už nejedu.“

„,,Nejsi ty náhodou vrchol dokonalosti?“ užasla Chris. „No skutečně! Tu limonádu si vem s sebou. Mohla bych se jí dotknout a proměnit se v hroudu zlata.“

Sue si ji neodnesla. Otočila se a napůl šla, napůl klopytala ven. Byla tak vnitřně rozrušená, že nemohla ani zuřit, ani plakat. Zatím s každým vycházela, a tohle byl první konflikt od základní školy, kdy se pohádala kvůli tahání za cop. A bylo to také poprvé v životě, kdy se zastala vedení školy.

Chris ji přirozeně zasáhla na citlivém místě, tam, kde byla nejzranitelnější: dotkla se jejího pokrytectví. Sue si tuhle vlastnost

musela přiznat; někde hluboko uvnitř měla zasuté strašlivé poznání, že jeden z důvodů, proč docházela na hodiny gymnastiky a nechala se prohánět slečnou Desjardinovou po tělocvičně, není příliš ušlechtilý. Nechtěla kvůli takové malichernosti přijít o svůj maturitní ples. Jenže ona to nebyla *malichernost*.

Tommy stále nebyl v dohledu.

Vydala se směrem ke škole a žaludek jí nepříjemně vířil. Chudinka Miss Dívčího spolku. Suzy Creemcheese. Hodná dívčina, která to dělá jen s hochem, kterého si chce vzít – přesně podle rad z nedělních příloh, samozřejmě. Dvě děti. A pořádně jim nařezat, kdyby snad chtěly souložit a prát se, nebo se snad odmítaly připitoměle usmívat, když na ně řve nějaký velkohubý šéf.

Ples. Modré šaty. Kytička uložená celé odpoledne v ledničce. Tommy v bílém smokinku, se šerpou kolem pasu, černé kalhoty i boty. Rodiče fotografující kodaky a polaroidy své miláčky naaranžované na pohovce. Krepdešínem zamaskované stropní nosníky tělocvičny. Dvě kapely – rocková a popová. Běčka zůstávají doma. Vy z nižší kasty zůstaňte prosím doma. Jen pro budoucí členy místních klubů a rezidenty dobrých čtvrtí.

Konečně přišly slzy a Sue se rozběhla.

Z knihy EXPLOZE STÍNU (str. 60):

Následující úryvek je z dopisu, který dostala Donna Kelloggová od Christine Hargensenové. Donna se na podzim 1978 odstěhovala z Chamberlainu do Providence na Rhode Island. Byla zřejmě jednou z mála blízkých a důvěrných přítelkyň Chris Hargensenové. Dopis je označen poštovním razítkem s datem 17. května 1979:

„Tak mi zakázali ples a můj zbabělej fotřík říká, že jim za to nic neudělá. Ale tohleto jim neprojde. Ještě přesně nevím, co udělám, ale ručím ti za to, že budou čumět jako vejří...“

Bylo sedmnáctého. Sedmnáctého května. Odškrtla ten den z kalendáře ve svém pokoji, hned jak si navlékla dlouhou bílou noční košili. Každý den odškrtávala večer černým tlustým fixem. Myslela si,

že to je dost špatný přístup k životu. Ale bylo jí to jedno. V této chvíli jí nebylo jedno jen to, že jí matka zítra pošle do školy a že tam budou Ony.

Usadila se do malé houpací židle (sama si ji vybrala u obchodě a zaplatila vlastními penězi) vedle okna, zavřela oči a vypustila Je a všečen ten chaos z hlavy. Jako by umyla podlahu. Nadzdvihla koberec podvědomí a vymetla veškerou špínu. Sbohem.

Otevřela oči. Dívala se na hřeben na toaletním stolku.

Pohyb.

Zvedala hřeben. Byl těžký. Jako by zvedala činku slabýma rukama. Uf. Výdech.

Hřeben se posunul k okraji toaletního stolku, dostal se za bod, kdy už by měl spadnout, ale zůstal tak, jako by jej držela neviditelná nit. Carrie přimhouřila oči. Krev jí pulsovala ve spáncích. Lékaře by možná zajímalo, jak se u tu chvíli chovalo její tělo; jeho fyziologické funkce byly zcela iracionální. Dýchání se zpomalilo na frekvenci šestnácti vdechů a výdechů za minutu. Krevní tlak stoupl na 190/100. Srdce bilo sto čtyřicetkrát za minutu – víckrát než u astronautů při velkém přetížení nebo při startu. Teplota poklesla na 34,6 stupně. Její tělo vyzařovalo energii, která přicházela zdánlivě odkud a odcházela zdánlivě nikam. EEG by ukázal alfa vlny, které už by nevypadaly jako vlny, ale jako velké zubaté špice.

Opatrně nechala hřeben spadnout. Výborně. Předešlého večera ho tak dobře nezvládla. Kdo ztratí všechny body, půjde do vězení.

Znovu zavřela oči a zhoupala se. Fyziologické funkce se začaly vracet do normálu: dýchání se zrychlovalo, až téměř funěla. křeslo lehce vrzalo, ale nebylo to nepříjemné, naopak, uklidňující. Houpy hou. Pročistí si mozek.

„Carrie?“ dolehl k ní mírně znepokojený matčin hlas.

(rušilo jí to asi jako rádio když se zapne míchačka výborně, výborně)

„Už ses pomodlila, Carrie?“

„Právě se modlím,“ zavolala.

Ano. Modlila se, v pořádku.

Podívala se na postel.

Pohyb. Příšerná váha. Obrovská. Nesnesitelná.

Postel se zachvěla a pak se jeden její konec o pár centimetrů nadzdvihl.

S třísknutím dopadl na podlahu. Carrie vyčkávala a na rtech jí pohrával úsměv. Čekala, že matka na ni bude zdola řvát. Neřvala. Carrie vstala, došla k posteli a vklouzla do chladného povlečení. Bolela ji hlava a pociťovala závrať, jako vždycky po tomhle cvičení. Její srdce divoce, vyděšeně bilo.

Sáhla po vypínači, zhasla světlo a znovu se uložila. Bez polštáře. Matka jí žádný polštář nepovolila.

Myslela na d'áblíky a skřítky a čarodějnice,

(jestli jsem čarodějnice tak matka je d'áblova kuběna)

jak rejdí po nocích, kysnou mléko, převrhávají máselnice a ničí úrodu, zatímco Oni se krčí ve svých postelích a na dveřích domů mají kouzelná znamení.

Zavřela oči, usnula a zdálo se jí o velkých, živých kamenech, které pronikaly nocí a hledaly matku, hledaly Je. Ani skála Je před nimi nemohla uchránit, ani mrtvý strom nebyl úkrytem.

10. Pozvání

Z knihy JMENUJI SE SUSAN SNELLOVÁ (New York, Simon & Schuster, 1986), str. I-IV:

Jednu věc, která se stala v Chamberlainu v den maturitního plesu, nikdo nechápe. Nechápe ji tisk, nechápou ji vědci z Dukovy univerzity, nechápe ji David Congress – ačkoliv jeho *Exploze stínu* je jedinou alespoň zpola seriózní knihou, která byla na toto téma napsána. Nerozuměla jí ani komise Carrie Whitové, která mě použila jako obětního beránka.

Ta věc je zcela základní fakt: Byly jsme děti.

Carrie Whitové bylo sedmnáct, Chris Hargensenové bylo sedmnáct, mně bylo sedmnáct, Tommymu Rossovi osmnáct, Billymu Nolanovi (který opakoval devátou třídu, než se naučil dělat taháky bylo devatenáct...

Starší děti reagují společensky přiměřeněji než mladší, ale stále ještě dělají špatná rozhodnutí, přehrávají, podceňují.

V první kapitole, která následuje po této předmluvě, se pokusím co nejlépe ukázat tyto tendence sama na sobě. Neboť záležitost, o které chci diskutovat, leží u kořenů mé účasti na událostech plesového večera, a pokud mám očistit své jméno, musím začít vzpomínkou na události, které pro mě byly zvláště bolestné.

Tenhle příběh už jsem vyprávěla, nejčastěji před komisí Carrie Whitové, která mu naslouchala s nedůvěrou. Ve světle dvou set zmarněných lidských životů a zkázy celého města je snadné zapomenout na jednu věc: Byly jsme děti. Byly jsme děti. Byly jsme děti, které se úporně snažily dělat to nejlepší...

„Ty ses zbláznila.“

Zamrkal, jako by nevěřil vlastním uším. Byli u něj doma, televize byla puštěná, ale nedívali se na ni. Jeho matka šla navštívit naproti přes ulici paní Kleinovou. Jeho otec vyráběl ve sklepní dílně ptačí

budku.

Sue se necítila dobře, ale byla odhodlaná. „Přesně takhle to chci, Tommy.“

„Ale já to takhle nechci. Myslím, že nic praštějšího jsem v životě neslyšel. Připadá mi, jako by ses s někým vsadila.“

Její tvář dostala sverpý výraz. „Fakt? A kdo měl včera silný řeči? Ale když přijde na věc, skutek utek.“

„Počkej, brzdi trochu.“ Nebyl nijak dotčený a usmíval se. „Neřekl jsem ne, nebo jo? Ještě jsem neřekl ne.“

„Ty.“

„Počkej. Momentíček. Nech mě mluvit. Ty chceš, abych pozval Carrie Whitovou na ples. Dobrý, tomu rozumím. Ale několika věcem nerozumím.“

„Povídej,“ naklonila se k němu.

„Tak za prvé, k čemu to bude dobré? .A za druhé, proč si myslíš, že se nechá pozvat zrovna ode mě?“

„A proč by nenechala?“ Zarazila se. „Ty... tebe má každý rád a...“

„Oba dva dobře víme, že Carrie nemá důvod zabývat se lidma, který má každéj rád.“

„S tebou půjde.“

„A proč?“

Jeho otázky v ní vyvolávaly vzdor a hrdost zároveň. „Viděla jsem, jak se na tebe dívá. Je do tebe pitomá. Jako polovina holek ze školy.“

Obrátil oči v sloup.

„Jen ti to povídám,“ řekla Sue téměř omluvně. „Nebude schopná ti odmítnout.“

„Řekněme, že ti věřím,“ podíval se na ni. „Ale co ta další věc?“

„Myslíš, k čemu to bude dobré? No... vytáhne ji to z té její ulity, samozřejmě. Přinutí ji to...“ Zarazila se.

„Sžít se s lidmi? Ale jdi, Suze. Takovému nesmyslu sama nevěříš.“

„No dobře,“ řekla. „Třeba nevěřím. Ale třeba taky vím, proč to dělám.“

„Abys jí vynahradila ten incident ve sprchách?“

„Mnohem víc. Kdyby šlo jen o tu jednu věc, tak to asi nechám

být, ale ty špinavosti už se táhnou dlouho. Mnoha z nich jsem se nezúčastnila, ale některých přece. Kdybych ale bývala byla zrovna s Carrie ve skupině, určitě bych toho měla na svědomí víc. Bylo to jako... obrovský a nekonečný výsměch. Holky dokážou být v takových věcech strašný potvory a kluci v podstatě nevědí, oč jde. Kluci si z Carrie stříleli chvilku a vzápětí na to zapomněli, ale holky... táhlo se to dál a dál a já už si vůbec nemůžu vzpomenout; kdy to vlastně začalo. Kdybych byla na jejím místě, nedokázala bych se vůbec ukázat světu. Našla bych si nějakou velkou kámen a zahrabala bych se pod něj.“

„Byly jste děti,“ řekl. „A děti nevědí, co dělají. Děti ani nevědí, že by něčím mohly ublížit ostatním. Nedokážou se vcítit do druhého. Chápeš to?“

Zjistila, že se snaží v duchu vyjádřit myšlenku, kterou v ní vyvolávala jeho slova. Najednou se však všechno zdálo naprosto jasné, klenulo se to nad incidentem ve sprchách jako se obloha klene nad horami.

„Ale to přece neodhadne skoro *nikdo*, že jeho činy nebo postoje skutečně, doopravdy ublíží jiným lidem! Lidé se nelepší, jen jsou časem chytřejší. A když jsi chytřejší, nepřestaneš trhat křídla mouchám, jen si k tomu hledáš lepší důvody. Spousta dětí říká, že je jim Carrie Whitový líto – hlavně holky a to je na tom to směšný – ale vsadím se, že nikdo z nich nechápe, jaký to je, *být* jako ona, každou vteřinu každého dne. A je jim to v podstatě fuk.“

„A tobě?“

„Já nevím!“ vykřikla. „Ale někdo by měl projevit nějakou lítost... takovou, která by nějak pomohla.“

„Tak dobře. Pozvu ji.“

„Vážně?“ Znělo to nepřesvědčivě. Ani nepomyslela na to, že by ji skutečně pozval.

„Ano. Ale myslím si, že řekne ne. Přecenila jsi mě. Tyhle kecy o popularitě jsou nanic. Nic o tom nevíš.“

„Díky,“ řekla, ale vyznělo to divně, jako by děkovala inkvizitorovi za torturu.

„Miluju tě,“ řekl.

Překvapeně se na něj podívala. To bylo poprvé, co jí to řekl.

Z knihy JMENUJI SE SUSAN SNELLOVÁ (STR. 6):

Je spousta lidí – převážně mužů – které nepřekvapí, že jsem požádala Tommyho, aby pozval Carrie na ples. Jsou však překvapeni, že to udělal, což nám dokazuje, že muž neočekává od svých přátel příliš mnoho altruismu.

Tommy ji pozval, protože mě miloval a protože jsem to chtěla já. Jak, zeptá se skeptik z balkónu, jste věděla, že vás miluje? Protože mi to řekl, pane. A kdybyste ho znal, muselo by vám tohle stačit...

Požádal ji ve čtvrtek po obědě a byl při tom nervózní jako dítě, které jde na svůj první zmrzlinový dýchánek.

Při páté hodině seděla ve třídě čtyři řady od něj, a když hodina skončila, prodral se k ní davem spěchajících těl. U katedry si pan Stephens, vysoký muž se sklony k tloušťce, nepřítomně skládal papíry do uválené aktovky.

„Carrie?“

„Ouhau?“

Polekaně vzhlédla od svých učebnic, jako by očekávala úder. Den byl zamračený a světlo stropních zářivek nijak nnesvědčilo její bledé pleti. Poprvé si však všiml (protože to bylo poprvé, co se na ni opravdu podíval), že není ani zdaleka tak odpuzující. Měla spíše okrouhlou než oválnou tvář a oči tak temné, až se zdálo, že pod sebe vrhají stíny podobné modřinám. Měla tmavnoucí světlé mírně zvlněné vlasy svázané do ohonu, který se k ní moc nehodil. Rty byly plné, svěží, zuby přirozeně bílé. Tělo se z větší části nedalo popsat. Prsa se jí jen nezřetelně rýsovala pod neforemným svetrem. Barevná, ale i tak příšerná sukně do áčka jí podle módy z roku 1958 sahala do poloviny hezky tvarovaných lýtek (pokus zakrýt je tlustými podkolenkami byl naprosto neúspěšný).

Vzhlížela k němu s výrazem, v němž se mísil strach s něčím, co si mohl jenom domýšlet. Musel se okamžitě rozhodnout, jestli jí pozváním udělá radost, nebo všechno ještě zhorší.

„Jestli nemáš s kým jít na ples, nechtěla bys jít se mnou?“

Zamrkala, a jak zamrkala, stala se podivná věc. Trvalo to velmi krátce, ale později si dokázal ten pocit kdykoliv vybavit, stejně jako si člověk dokáže vybavit určité sny nebo dojem *déjà vu*. Pocítil závrat', jako by mozek přestal kontrolovat tělo – bylo to stejně nepříjemné, jako když člověk v opici ztratí sebekontrolu a udělá se mu špatně.

Pak to přešlo.

„Co? Cože?“

Aspoň že ji to nerozčílilo. Byl připravený, že vybuchne a vzápětí se stáhne do sebe. Ale ona se nezlobila, jen se zdálo, že vůbec není schopna se vypořádat s tím, co jí právě řekl. Byli v učebně sami. Studenti z minulé hodiny už všichni odešli a noví se ještě nedostavili.

„Ples,“ řekl rozechvěle. „Je příští pátek a já vím, že ti to říkám na poslední chvíli, ale...“

„Nemám ráda, když si ze mě někdo dělá legraci,“ řekla tiše a sklonila hlavu. Chvíli váhala, ale pak se zdvihla k odchodu. Po několika krocích se zastavila a otočila se k němu. Najednou v ní viděl vnitřní důstojnost, a bylo to tak přirozené, že si toho snad ani sama nebyla vědoma. „Copak si všichni myslíte, že si ze sebe donekonečna nechám střílet? Já přece vím, s kým se stýkáš.“

„Nestýkám se s nikým, s kým bych se stýkat nechtěl,“ řekl Tommy trpělivě. „A tebe se ptám proto, že sám chci.“ Uvědomil si, že vlastně mluví pravdu. A jestli chce Sue něco odčiňovat, dělá to až v druhém plánu.

Do učebny se začali trousit studenti na šestou hodinu a někteří se po nich zvědavě dívali. Dale Ullman řekl něco chlapci, kterého Tommy neznal, a vzápětí se oba rozchechtali.

„Pojď,“ řekl Tommy. Vyšli na chodbu.

Byli na půl cestě ke Čtvrtému křídlu budovy – jeho učebna byla opačným směrem – a šli spolu dál, nejspíš jen náhodou. Najednou řekla, tak tiše, že to téměř nebylo slyšet: „Já bych šla ráda. Strašně ráda.“

Byl dostatečně vnímavý, aby věděl, že tohle ještě není souhlas, a znovu ho zachvátily pochybnosti. Ale byl na dobré cestě. „Tak pojď. Určitě to bude dobrý. Pro nás pro oba. O to už se postaráme.“

„Ne,“ řekla a ve své náhlé melancholii byla téměř krásná. „Bylo by to strašné.“

„Nemám ještě lístky,“ řekl, jako by ji neslyšel. „A dneska je poslední den, co je prodávají.“

„Hej, Tommy, jdeš na druhou stranu!“ zavolal na něj Brent Gillian.

Zastavila se. „Přijdeš pozdě na hodinu.“

„Tak půjdeš?“

„Přijdeš pozdě,“ řekla zmateně. „Máš hodinu. Bude zvonit.“

„Půjdeš?“

„Ano,“ řekla a zlobila se na sebe pro svou bezmocnost. „Ty jsi věděl, že půjdu.“ Otřela si oči hřbetem ruky.

„Nevěděl,“ řekl. „Ale teď to vím. Zastavím se pro tebe v půl osmé.“

„Dobře,“ zašeptala. „Díky.“ Vypadala, jako by na ni šly mdloby. Nejistě jako nikdy předtím se dotkl její ruky.

Z knihy EXPLOZE STÍNU (str. 74-76):

Snad žádný aspekt případu Carrie Whitové nevyvolal tolik nedorozumění a dohadů, nic nebylo tak zahaleno mlhou jako úloha, již hrál Thomas Everett Ross, Carriin nešťastný společník na maturitním plese Ewenovy střední školy.

Morton Cratzchbarken ve svém nesporně vzrušujícím projevu, který přednesl loni před Národním kolokviem pro psychické jevy, za dvě nejsenzačnější události dvacátého století označil zavraždění Johna F. Kennedyho v roce 1963 a katastrofu, která v květnu 1979 postihla město Chamberlain ve státě Maine. Cratzchbarken poukazuje na to, že o obou událostech se občané dozvěděli ze sdělovacích prostředků a že obě vyvolávaly úděsný dojem – zatímco něco skončilo, něco jiného se dává nezadržitelně do pohybu a není jasné, zda to bude dobré nebo špatné. Pokud lze srovnávat, pak Thomas Ross hrál v případě Carrie Whitové úlohu Lee Harveyho Oswalda – pověstného prstu na spoušti katastrofy. Nezodpovězena zůstává otázka, zda to učinil záměrně či nezáměrně.

Ross měl na ples původně doprovázet Susan Snellovou, jak víme z její výpovědi. Uvedla, že mu navrhla, aby Carrie nějak

vykompenzoval ten incident ve sprchách, v němž hrála tak neblahou roli. Odpůrci této teorie, v jejichž čele stojí v poslední době George Jerome z Harvardovy univerzity, ji prohlašují za romanticky pokroucenou, ne-li přímo lživou. Jerome argumentuje tím, že mravní cítění vedoucí ke kompenzaci mylného chování není typické pro adolescenty tohoto věku, zvláště jde-li o přečin namířený proti vrstevníkovi, který byl vyloučen ze všech part.

„Bylo by povznášející, kdybychom mohli věřit, že povaha lidského adolescenta je schopna potlačit vlastní pýchu a namyšlenost. Abychom použili příkladu ze života ptáků, je těžké uvěřit, že by toho nejslabšího nechali nazobat před sebou,“ píše Jerome v posledním vydání časopisu *The Atlantic Monthly*. „O těchto věcech víme své. Ten poslední ptáček není něžně vyzdvížen z prachu svými druhy, ale rychle a nemilosrdně uklován.“

Jerome má přirozeně naprostou pravdu – aspoň co se týče ptáků – a jeho výmluvnost nepochybně do značné míry podpořila teorii „nemístného žertu“, již se komise Carrie Whitové zabývala, ale v podstatě ji nepřijala. Tato teorie předpokládá, že Ross a Christine Hargensenová (viz str. 10-18) stáli v pozadí spiknutí, jehož cílem bylo dostat Carrie Whitovou na maturitní ples a tam završit její ponížení. To by ovšem vrhalo na záhadného pana Rosse to nejhorší světlo a stavělo by ho do role „nemístného žertěře“, který záměrně vmanipuloval psychicky labilní dívku do situace extrémního stresu.

Tomu ovšem vzhledem k povaze pana Rosse autor tohoto článku nevěří. A právě povahu pana Rosse jeho pomlouvači jaksí opomněli důkladně prozkoumat, takže jej prezentují jako poměrně hloupého sportovce závislého na partě.

Je pravda, že Ross byl nadprůměrný sportovec. Zvláště vynikal v baseballu, v němž už od druhého ročníku reprezentoval školu. Dick O'Connell, manažer Boston Red Sox, nám prozradil, že Ross by byl dostal za podepsání smlouvy značnou sumu, kdyby byl naživu.

Ross byl však zároveň vynikajícím studentem (což naprosto

odporuje představě hloupého sportovce) a jeho rodiče vypověděli, že se rozhodl vstoupit do světa profesionálního baseballu až po ukončení univerzitních studií, v nichž se chtěl zaměřit na angličtinu. Mezi jeho zájmy patřilo psaní poezie; jedna jeho báseň, psaná půl roku před smrtí, byla dokonce publikována v zavedeném časopisu *Everleaf*. Otiskujeme ji v příloze V.

Jeho spolužáci, kteří přežili, jej také vysoce oceňovali, což je signifikantní. Jen dvanáct jich přežilo večer, který vstoupil na stránky tisku jako Tragický maturitní ples. Přítomni nebyli jen ti nejneoblíbenější žáci nižších i vyšších ročníků. A jestliže si tito outsideři vzpomínají na Rosse jako na přátelského, dobrosrdečného chlapce (mnozí ho nazvali „dobrým kouskem“), netrpí tím tak trochu teorie profesora Jeroma?

Rossova vysvědčení (která nemohou být na tomto místě podle zákona publikována) společně se vzpomínkami spolužáků a výpověďmi příbuzných, sousedů a učitelů nám dotvářejí obrázek jeho mimořádné osobnosti. Tyto skutečnosti jsou však v přímém rozporu s charakteristikou profesora Jeroma, který hovoří o vrstevníky zbožňovaném prohnáném grázlovi. Ross měl zjevně dostatek tolerance i nezávislosti na své partě, aby se nejdříve zeptal Carrie, co tomu říká. Ve skutečnosti byl jako sociálně uvědomělý mladík mezi svými vrstevníky raritou.

Nechceme jej zde prohlašovat za svatého. Můj obsáhlý výzkum však ukázal, že byl nejen kohoutkem na dvoře střední školy, který se bez rozmýšlení zastal slabší slípky...

11. Telekinetický gen

Ležela

(nebojím se nebojím se jí)

na posteli a předloktím si zakrývala oči. Byl sobotní večer. Jestliže si měla stihnout ušít šaty, které měla v hlavě, musela začít (nebojím se matky)

nejpozději zítra. Látku už si koupila u Johna ve Westoveru. Ta záplava těžkého sametu ji vyděsila. Neméně ji vyděsila i cena. Necítila se dobře v tom velikém obchodě, kde se procházely elegantní dámy v lehkých jarních šatech a zkoumavě prohlížely štučky látky. V atmosféře rozlehlého obchodu, na hony vzdálené chamberlainskému Woolworthu, kde obvykle nakupovala látky, jakoby visela ozvěna.

Byla nejistá, ale ne natolik, aby se nechala odradit. Kdyby byla chtěla, mohla je odtud všechny poslat s výkřiky na ulici. Kácející se figuríny, padající inventář, odvíjející se štučky. Mohla dštít na jejich hlavy zkázu jako Samson v chrámu, kdyby chtěla.

(nebojím se)

Balíček látky byl bezpečně uložen na polici ve sklepě, odkud ho musela přinést. Ještě tu noc.

Otevřela oči.

Pohyb.

Toaletní stolec se vznesl do vzduchu, mírně se zachvěl a pak stoupal dál, až se téměř dotýkal stropu. Snížila výšku. Opět nabrala. Snížila. A teď postel, i s ní. Nahoru. Dolů. Nahoru. Dolů. Jako výtah.

Téměř necítila únavu. Jen mírnou. Nic moc. Schopnost, již před čtrnácti dny málem pozbyla, byla opět plně rozvinuta. Rychlost, s jakou se to stalo, byla téměř...

Ano, téměř úděsná.

Zdánlivě nepozorovaně – asi jako vědomí menstruace – se jí do mysli vloudily vzpomínky, jako by se protrhla nějaká mentální hráz a vyvalily se proudy neznámých vod. Pluly na nich mlhavé, pokroucené vzpomínky malého děvčátka, které však byly podivuhodně živé. Rozhýbávání obrazů na zdech, roztáčení kohoutků přes celou místnost. Matka jí říká

(carrie zavří okna bude pršet)

aby něco udělala, a v tom se zavírají okna v celém domě; slečna Macafertyová před svým volkswagenem na prázdných pneumatikách, vypuštěných naráz současným vyšroubováním všech ventilků; kameny...

(!!!!!!! ne ne ne ne ne!!!!!!!)

... ale paměť už se nedala zastavit, stejně jako se nedal zastavit příchod ženské periody, vzpomínky už nebyly zamžené, ne, *tyhle* určitě ne; byly ostré a oslnivé jako klikaté kontury blesku: malá holčička

(mami přestaň mami prosím tě nemůžu dýchat můj krk maminko promiň že jsem se koukala maminko můj jazyk mám krev v puse) ubohá malá holčička

(křičí na ni: ty malá flundro já vím jak je to s tebou já si s tebou poradím)

ubohá malá holčička ležící polovinou těla v komoře a polovinou venku, před očima roztančené černé hvězdičky, vzdálený melodický bzukot, naběhlý vyplazený jazyk, kolem krku naběhlou odřeninu, jak ji matka škrtila, a matka přichází zpět, matka s dlouhým řeznickým nožem táty Ralpa

(uříznout musím to zlo uříznout tu nestydatost hříšného masa já o ní vím ty oči odříznout tvé oči)

v pravé ruce, matčina zkrivená a křivící se tvář, slina na bradě, bibli táty Ralpa v druhé ruce

(už nikdy neuvidíš hříšnost nahoty)

a nějaký pohyb, ne pohyb, ale *POHYB*, něco obrovského a dosud nezformovaného a titánského, pramen síly, která nevycházela a nikdy nebude vycházet z ní, a pak něco spadlo na střechu a matka vykřikla a upustila otcovu bibli, a to bylo *dobře*, a pak další údery a bušení a pak dům začal metat nábytkem a matka upustila nůž a padla na kolena a začala se modlit, vzpínala ruce a pohupovala se v kleče, zatímco chodbou svištěly židle a postele v patře se převracely a jídelní stůl se pokoušel prolétnout oknem a matčiny oči se zvětšovaly a rostlo v nich šílenství a vylézaly z důlků a matčin prst ukázal na malou holčičku,

(to ty to ty jsi sprážená s ďáblem to všechno je tvoje dílo)

a pak ty kameny a matka omdlela, když střecha duněla a skřípala,

jakoby pod tíhou Božích šlápějí, a pak ...

Pak omdlela ona sama. A pak už nebyly žádné vzpomínky. Matka o tom nemluvila. Řeznický nůž byl zpět na svém místě v zásuvce. Matka jí ošetřila černé a modré podlitiny na krku a Carrie si myslela, že si vzpomíná, jak se jí ptala, co se jí to stalo, a matka sevřela rty a neřekla nic. Kousek po kousku vzpomínka mizela. Oko paměti se otvíralo jen ve snech. Obrazy na zdech už se neroztančily. Okna se sama od sebe nezavírala. Carrie si nevzpomínala na dobu, kdy tomu bylo jinak. Až do této chvíle.

Ležela na posteli, dívala se do stropu a potila se. „Carrie! Večeře!“

„Díky,
(nebojím se)
mami.“

Vstala a uvázala si do vlasů tmavě modrou stužku. Pak sešla dolů.

Z knihy EXPLOZE STÍNU (str. 59):

Jak zřejmě bylo Carriino fantastické nadání a kam si je ve své extrémně křesťanské etice zařadila Margaret Whitová, už se asi nikdo nedoví. Vtírá se však myšlenka, že její reakce musela být mimořádně silná...

„Ty ses toho koláče ani nedotkla, Carrie.“ Matka vzhledla od traktátu, který dosud důkladně studovala. „Je domácí.“

„Mám z něj pupínky, mami.“

„Tvé pupínky jsou Božím trestem. A teď sněz ten koláč.“

„Mami?“

„Ano?“

Carrie se rozhodla pro riskantní útok.

„Tommy Ross mě pozval příští pátek na maturitní ples ...“

Traktát rázem upadl v zapomnění. Matka se na ni nevěřičně zahleděla. Nozdry se jí rozšířily jako nozdry koně, který uslyšel suché zachřestění hada.

Carrie se pokusila překážku zdolat
(nebojím se ale ano bojím)

alespoň částečně.

„... a je to moc milej kluk. Slíbil, že se tu pro mě před plosem zastaví a představí se ti a...“

„Ne.“

„... do jedenácti mě přivede zpátky. Já jsem...“

„*Ne, ne, ne!*“

„... tu jeho nabídku přijala. Mami, prosím tě, pochop, že musím někdy začít... nějak žít. Já nejsem jako ty. Já jsem legrační, teda ostatní si myslí, že jsem k smíchu. A to já nechci. Chci se ještě pokusit být celistvá osobnost, dokud není příliš pozdě, abych ...“

Paní Whitová vychrstla Carrie do tváře svůj čaj.

Byl jen vlažný, ale nemohl zastavit Carriina slova rychleji, i kdyby byl vroucí. Oněměle seděla a jantarová tekutina jí stékala z tváří a z brady na bílou blůzku, na níž se kapky rozpíjely. Čaj byl lepkavý a voněl skořicí.

Paní Whitová seděla a celá se třásla, tvář nehybnou, kromě nozder, které se stále chvěly. Náhle prudce zaklonila hlavu a zařvala do stropu.

„Bože! Bože! Bože!“ Její čelist slyšitelně oddělovala jednotlivé slabiky.

Carrie seděla nepohnutě.

Paní Whitová vstala a obešla stůl. Její chvějící se zaťaté ruce připomínaly pařáty. Ve tváři měla pološílený výraz, směs soucitu a nenávisť.

„Do komory,“ řekla. „Do komory a modlit.“

„Ne, mami.“

„Kluci. Ano, teď přijdou kluci. Po krvi přijdou kluci. Jak čenichající psi se budou šklebit a slintat a pokoušet se zjistit, co je to za pach. *Ten... smrad!*“

Ohnula celou paži do oblouku a zvuk nárazu její dlaně na Carriinu tvář

(panebože teď mám hrozný strach)

připomínal prásknutí koženého řemenu. Carrie zůstala sedět, ačkoliv se celá horní polovina jejího těla naklonila na stranu. Otisk na její tváři byl zpočátku bílý, pak krvavě červený.

„To je znamení,“ řekla paní Whitová. Její oči byly velké, ale

bezvýrazné. Dýchala rychle a přerývaně. Zdálo se, že si něco povídá. Ruka připomínající pařát se začala do Carriina ramene a vytáhla ji ze židle.

„Dívala jsem se na to, dobře. Ano. Ale. Nikdy. Sama. To on. On. Vzal. Mě...“ Odmlčela se. Její oči bezcílně bloumaly po stropě. Carrie byla vyděšená. Matkou zřejmě zmítala příšerná bolest jakéhosi poznání, které by ji mohlo zničit.

„Mami...“

„Do auta. Já vím, kam tě zatáhnou. Do svých aut. Za město. Do motelů. Whisky. Oni to... *oni to na tobě cítí!*“ Poslední slova vykřikla. Na krku jí vystoupily žíly a její hlava se začala otáčet v jakémsi tázavém gestu.

„Mami, radši toho nech.“

Ta slova ji vrátila zpět do jakési zamžené skutečnosti. Rty se jí zachvěly překvapením, jako by v novém světě hledala staré směrovky.

„Do komory,“ zamumlala. „Do komory a modlit.“

„Ne.“

Matka zdvihla ruku k úderu.

„Ne.“

Ruka se zastavila ve vzduchu. Matka se na ni zahleděla, jako by se chtěla ujistit, že tam stále je a že je celá.

Z trojnohého stolku se náhle zvedl pekáč s borůvkovým koláčem a proletěl místností. Koláč se rozprskl o zeď vedle dveří do obývacího pokoje.

„*Já tam půjdu, mami!*“

Matčin převržený šálek se vznesl, prolétl kolem její hlavy a nad sporákem se roztránil. Matka vykřikla a s rukama nad hlavou padla na kolena.

„*Ďáblovo dítě,*“ zaúpěla. „*Ďáblovo dítě. Satanův zplozenec ...*“

„Mami, vstaň.“

„*Neřest a prostopášnost, žádost těla...*“

„*Vstaň!*“

Matka ze sebe nedokázala vypravit hlásku. Vstala, ruce stále nad hlavou jako válečný zajatec. Její rty se pohybovaly. Carrie připadalo, že se modlí otčenáš.

„Nechci se stavět proti tobě, mami,“ řekla Carrie a hlas ji málem

opustil. Usilovně se pokoušela vzpamatovat. „Já jenom chci, abys mě nechala žít můj vlastní život. Ten tvůj... se mi nelíbí.“ Proti své vůli se zarazila. Rouhala se a bylo to tisíckrát horší, než kdyby řekla sprosté slovo.

„Čarodějnice,“ šeptala matka. „V Boží knize je psáno: ‚Nenecháš žít čarodějnice.‘ Tvůj otec konal ...“

„Nechci o tom mluvit,“ řekla Carrie. Vždycky ji rozčilovalo, když matka začala o otci. „Chci jen. abys věděla, že tady se to změní, mami.“ Její oči žhnuly. „A *Ony* by tomu taky měly radši porozumět.“

Jenže matka si začala znovu šeptat.

Neuspokojena. s pocitem, že její slova odezněla do prázdna, s žaludkem rozvířeným citovým vzepětím, odešla do sklepa pro látku na šaty.

Bylo to lepší než do komory. To bylo ono. Všechno je lepší než komora s modrým světlem a všudypřítomným pachem vlastního potu a hříchu. Všechno. Cokoliv.

Zůstala stát s převázaným balíkem látky přitisknutým na prsa. Zavřela oči, aby ji nerušilo rozplzlé světlo holé, pavučinami ověšené sklepní žárovky. Tommy Ross ji nemiloval, to věděla. Pociťovala zvláštní zadostiučinění, jemuž rozuměla a dokázala na ně reagovat. S pojmem pokání žila tak dlouho, dokud nebyla dost stará na to, aby mu porozuměla.

Řekl, že to bude dobré – že se o to sami postarají. Ano, *ona* se o to postará. Oni by si radši neměli začínat. Radši ne. Nevěděla, zda získala svůj dar od Pána světel či Pána stínů, a teď, když zjistila, že je jí to jedno, zalil ji téměř nepopsatelný pocit úlevy, jako by jí spadla z ramen nesmírná, dlouho nesená tíže.

Matka v přízemí stále šeptala. Nebyl to však otčenáš. Byla to modlitba Zaříkání z Páté knihy Mojžíšovy.

Z knihy JMENUJI SE SUSAN SNELLOVÁ (str. 23):

Dokonce o tom natočili i film. Viděla jsem jej loni v dubnu. Bylo mi z toho špatně. Kdykoliv se v Americe cokoliv důležitého přihodí, musí se to pozlatit jako dětské botičky. Aby se na to nedalo zapomenout. Zapomenout na Carrie Whitovou by však

mohla být větší chyba, než si člověk dokáže uvědomit...

Pondělí ráno; ředitel Grayle a jeho náhradník Pete Morton popíjejí kávu v Graylově kanceláři.

„Hargensenová se zatím neprojevila?“ zeptal se Morty. Jeho rty se zaokrouhlily do waynovské potměšilosti, která ovšem skrývala obavy.

„Ani slovem. Přestala dokonce kdákat o tom, jak nás její tatínek vyhodí na ulici.“ Grayle s protáhlým obličejem foukal do kávy.

„Ale neskáčeš zrovna nadšením.“

„To tedy ne. Věděl jsi o tom, že Carrie Whitová se chystá na ples?“

Morty zamrkal. „A s kým, se Zobákem?“ Zobák se říkalo Freddymu Holtovi, dalšímu školnímu outsiderovi. Namočený vážil asi pětadvacet kilo, a když jste si ho pozorně prohlédli, mohli jste upadnout v pokušení uvěřit, že šedesát procent z toho dělá nos.

„Ne,“ řekl Grayle. „S Tommym Rossem.“

Morty, který zrovna pil kávu, se zakuckal.

„Podobně to zaskočilo i mě,“ řekl Grayle.

„A co ta jeho dívka? Malá Snellová?“

„Myslím, že ta ho právě do toho navezla,“ řekl Grayle. „Když jsem s ní mluvil, cítila se dost provinilá za to, co se stalo Carrie. Teď se realizuje ve Výboru pro slavnostní výzdobu, je šťastná jako blecha a tváří se, že její vlastní neúčast na maturitním plese vůbec nic neznamena.“

„Aha,“ poznamenal Morty moudře.

„A co se týče Hargensena, zřejmě mluvil s nějakými lidmi a zjistil, že bychom ho mohli dostat žalobou ve prospěch Carrie Whitové, kdybychom chtěli. Řekl bych, že to vzdal. Ale ta jeho holka mi dělá starosti.“

„Myslíš si, že by v pátek večer mohlo dojít k nějakému incidentu?“

„Nevím. Víím jen, že na plese bude spousta Chrisiných přátel. A kromě toho teď chodí s tím Billym Nolanem, a ten má taky plno kamarádů. Je to takový ten typ, který budí ze sna těhotné ženy. Ale Chris Hargensenová si ho omotala kolem prstu, jak jsem slyšel.“

„Obáváš se něčeho konkrétního?“

Grayle mávl roztržitě rukou. „Konkrétního? Ne. Ale už jsem v tomhle oboru dost dlouho na to, abych věděl, že podobná situace zavání. Pamatuješ si na ten zápas se Stadlerovou střední školou v šestasedmdesátém?“

Morty přikývl. Nebylo možné za pouhé tři roky na tenhle zápas dvou středních škol zapomenout. Bruce Travor byl velmi slabý student, ale skvělý basketbalista. Trenér Gaines ho neměl rád, ale Trevor mohl mužstvu pomoci kvalifikovat se po deseti letech do krajského turnaje. Týden před rozhodujícím utkáním se Stadler Bobcats byl však z mužstva vyloučen. Při pravidelné kontrole šatnových skříněk bylo u něj za učebnicemi objeveno asi kilo marihuany. Ewen prohrál 104:48 a ztratil naději na účast v turnaji. Jenže tohle už si nikdo nepamatoval. V paměti lidí zůstala rvačka, která se rozpoutala při zápase. Pod vedením Bruce Trevora, který oprávněně tvrdil, že na něj ušili boudu, vyústila ve čtyři hospitalizace. Jedním ze zraněných byl trenér soupeřů, který dostal do hlavy kuffíkem první pomoci.

„Prostě mám nějaký pocit, jako by se schylovalo k něčemu podobnému,“ řekl Grayle. „Takové tušení. Že někdo přinese pytel shnilých jablek nebo tak.“

„Třeba máš parapsychologické schopnosti,“ řekl Morty.

Z knihy EXPLOZE STÍNU (str. 92-93):

Všeobecně se má za to, že fenomén telekineze je geneticky recesivní, ale v opačném smyslu než třeba hemofilie, která se projevuje jen u mužů. U této nemoci, zvané také „Královské zlo“, je u žen gen recesivní a neškodný. Obětí se stává mužské potomstvo, na němž se nemoc projeví tehdy, jsou-li rodiči postižený muž a žena nesoucí recesivní gen. Pokud se takovým rodičům narodí dcera, stává se nikoliv hemofilickou, ale nositelkou genu. Mělo by být zdůrazněno, že hemofilický gen *může* nést muž recesivně jako součást své genetické výzbroje. Zplodí-li pak mužského potomka s nositelkou genu, je tento potomek hemofilik.

U královských rodin, kde byly příbuzenské sňatky běžné, byla

reprodukce genu, jakmile jednou vstoupil do rodokmenu, velice vysoká – odtud jméno nemoci Královské zlo. Počátkem tohoto století se hemofilie silně rozšířila v oblasti Apalačských hor, neboť v kulturách zde žijících je běžný incest i sňatky mezi přímými příbuznými.

U telekineze jsou zřejmě nositeli muži; telekinetický gen *může* být u ženy sice recesivní, ale dominuje právě jen u ženy. Zdá se, že Ralph White byl nositelem genu. Margaret Brighamová byla s největší pravděpodobností také nositelkou genu, ale v jejím případě si můžeme být jisti, že recesivního, neboť neexistuje jediný důkaz, který by u ní dokládal podobné schopnosti, jaké měla její dcera. V současné době se zkoumá život babičky Margaret Brighamové, která se jmenovala Sadie Cochranová, neboť pokud se dominantněrecesivní vzorek uplatňuje u telekineze stejně jako u hemofilie, paní Cochranová by měla být telekineticky dominantní.

Pokud by z manželství Whitových vzešel mužský potomek, stal by se jen nositelem genu. Pravděpodobnost, že tato mutace zanikne s ním, by byla dosti vysoká, neboť na straně žádného z manželů neexistovala žádná přímá příbuzná přiměřeného věku, již by si tento teoretický potomek mohl vzít. A teoretická pravděpodobnost, že by se setkal s cizí ženou, která by byla nositelkou telekinetického genu, je velmi malá. Gen se však dosud nepodařilo izolovat žádnému z vědeckých týmů, které na tomto problému pracují.

Ve světle maineského holocaustu však nelze pochybovat o tom, že izolace tohoto genu by se měla stát v medicínském průzkumu naprosto prioritní. Hemofilický gen, neboli gen H, způsobuje u mužského potomstva nedostatek krevních destiček. Telekinetický gen, neboli gen TK, způsobuje u žen poruchu, která, odstartována vlastní vůlí, může být zkázonosná...

12. Prasečí krev pro prase

Středa odpoledne.

Susan se čtrnácti dalšími studenty – členy Výboru pro slavnostní výzdobu – pracovala na obrovské nástěnné malbě, která měla viset za oběma hrajícími kapelami. Tématem malby bylo Jaro v Benátkách (kdo vždycky přijde na takovouhle sentimentální pitomost, přemýšlela Sue. Za čtyři roky na Ewenově střední škole se zúčastnila dvou plesů, a dosud na to nepřišla. Proč tahle zatracená věc musí mít nějaké téma? Kdyby si trochu šňupli, tak jsou s tím hotovi raz dva.) George Chizmar, výtvarně nejnadanější žák školy, naskicoval křídou gondoly při západu slunce nad kanálem a gondoliéra v popředí u obrovském slamáku, jak se sklání nad kormidlem. Oslňující odstíny růžové, červené a oranžové pableskovaly na obloze i na hladině. *Bylo to nádherné, o tom nemohlo být pochyb.* George kresbu obrysově přenesl na obrovské plátno o rozměrech tři a půl krát sedm metrů a jednotlivé sekce kresby označil barevnými odstíny. Výbor teď plátno pečlivě vybarvoval, jako děti, které dostaly obrovské omalovánky. I tak, pomyslela si Sue při pohledu na své od křídý růžové ruce, to bude nejhezčí maturitní ples ze všech.

Vedle ní seděla na bobku Helen Shyresová. Vstala, narovnal se a zaúpěla, když jí zapraskalo v zádech. Hřbetem ruky si odhrnula pramen vlasů. Na čele jí zůstala růžová šmouha.

„To by mě zajímalo, *jak* jsi mě k tomuhle mohla ukecat.“

„Chceš, aby to vypadalo hezky, ne?“ Sue výrazem napodobila předsedkyni výboru, starou pannu slečnu Geerovou (známou také pod výstižnou přezdívku Kníračka).

„Jo, ale proč jsem se nedala do Občerstvovacího nebo Zábavního výboru? Míň fyzický, víc duševní práce. Duševní práce, to je moje doména. Mimochodem, vždyť ty tam ani...“ Poslední slovo spolkla.

„Nepůjdeš?“ dopověděla za ni Susan a pokrčila rameny. Pak se znovu chopila křídý. V ruce pociťovala silnou křeč. „Ne, ale stejně chci, aby to bylo hezké.“ A plaše dodala: „Tommy půjde.“

Chvilí pracovaly v tichosti, než Helen znovu přestala. Nikdo nebyl nablízku, jen Holly Marshallová vybarvovala na druhém konci

plátna kým gondoly.

„Můžu se tě na to zeptat, Sue?“ odhodlala se Helen. „Všichni si o tom povídají.“

„Jistě.“ Sue přestala vybarvovat a ohnula ruku. „Asi bych o tom někomu měla říct, aby v tom bylo jasno. Poprosila jsem Tommyho, ať vezme Carrie. Doufám, že jí to trochu pomůže přijít na jiné myšlenky... překonat určité bariéry. Myslím, že jí to dlužím.“

„A co my ostatní?“ zeptala se Helen.

Sue pokrčila rameny. „Musíte samy přemýšlet o tom, čím jsme se provinily, Helen. Já nehodlám házet kameny. Ale taky nechci, aby si lidi mysleli, že jsem nějaká ...“

„Mučednice?“

„Tak nějak.“

„A Tommy s tím souhlasil?“ Odpověď na tuhle otázku ji zajímala nejvíc.

„Ano,“ řekla Sue a dál to nerozváděla. Až po chvíli: „Oni si asi myslí, že jsem nafoukaná.“

Helen se zamyslela. „No... mluví se o tom. Ale většina si stejně myslí, že jsi pořád normální. Jak jsi říkala – rozhoduješ se sama za sebe. Je tu jen taková malinká klika,“ usmála se smutně.

„Lidi kolem Chris Hargensenové?“

„A kolem Billyho Nolana. Panebože, to je slizoun.“

„Ona mě nemá moc ráda?“ Sue posledním slovem zachránila otázku.

„Susie, ona tě k smrti nenávidí.“

Susan přikývla. Byla překvapena tím, že ji to deprimovalo i vzrušovalo zároveň.

„Slyšela jsem, že její otec chtěl žalovat školu, ale pak si to rozmyslel,“ řekla.

Helen pokrčila rameny. „Tím by si moc přátel nenadělala,“ řekla. „Já nevím, co to do nás tenkrát vjelo. Do nás všech. Jako bych ani neznala sama sebe.“

Pracovali v tichosti. U protější stěny vztyčoval Don Barrett vysouvací žebřík, aby mohl ozdobit ocelová stropní svítidla krepovým papírem.

„Podívej,“ řekla Helen. „Tamhle jde Chris.“

Susan se podívala právě včas, aby ji uviděla zacházet do přilehlého kabinetu nalevo vedle dveří tělocvičny. Měla kratičké vínové sametové šortky a hedvábnou bílou blůzku – bez podprsenky, houpe se jí to tam jak v prasáckejch klukovskejch snech, pomyslela si Sue trpce a vzápětí začala přemýšlet o tom, co chce Chris v kabinetě, kde Plesový výbor zařizuje obchod. Jistě, ve výboru byla i Tina Blaková, jedna z jejích nejbližších kamarádek.

Nech toho, napomenula se v duchu. Chceš snad, aby chodila špinavá a v pytlí?

Ano, přiznala si. Její horší já si to přálo.

„Helen?“

„HmMMM?“

„Chystají se k něčemu?“

Helenin obličej zkameněl. „Já nevím.“ Vypravila to ze sebe příliš snadno, příliš nevinně.

„Mhm,“ řekla Sue bezbarvě.

(ty víš že něco víš tak mi to sakra vyklop)

Pokračovaly ve vybarvování a žádná z nich nepromluvila. Sue věděla, že to není tak, jak říkala Helen. Nemůže to tak být. Už nikdy nebude hvězdou v očích svých spolužaček. Udělala něco nepřipustného, nebezpečného – vylezla z úkrytu a ukázala tvář.

Pozdně-odpolední paprsky slunce, horké jako rozpálený olej a sladké jako dětství, pronikaly vysokými okny do tělocvičny.

Z knihy JMENUJI SE SUSAN SNELLOVÁ (str. 40):

Chápu některé příčiny tragédie maturitního plesu. Dovedu například pochopit, proč se zúčastnil Billy Nolan. Chris Hargensenová ho k tomu vedla, aspoň z velké části. A jeho přátelé se nechali vést stejně snadno zase jím. Kenny Garson, který vypadl ze střední školy v osmnácti, byl podle testů ve čtení na úrovni žáka třetí třídy. Steve Deighen byl vědecky vzato jen o něco výše než idiot. Někteří další už měli policejní záznamy; jeden z nich, Jackie Talbot, byl poprvé zadržen v devíti letech za krádež krytů kol. Kdybyste ovšem měli náтуру sociální pracovnice, mohli jste tyhle lidi považovat za nešťastné oběti prostředí.

Ale co Chris Hargensenová?

Případá mi, že od začátku do konce neusilovala o nic jiného než o zničení Carrie Whitové...

„To nemůžu,“ řekla Tina Blacková stísněně. Byla to malá hezká dívka s vlnitými zrzavými vlasy. Za uchem měla důležitě vetknutou tužku. „Kdyby se vrátila Norma, strašně by soptila.“

„Ta je na hajzlu,“ řekla Chris. „Tak ukaž.“

Tina, mírně zaskočená, se proti své vůli rozvihňala. Přesto se však ještě pokusila o odpor. „A proč to chceš vidět? Stejně tam nemůžeš jít.“

„To přece nevádí,“ řekla Chris. Zdálo se, že ji neopouští její obvyklý absurdní humor.

„Tady to je,“ řekla Tina a přistrčila jí přes stůl svazek papírů u měkkých průhledných deskách. „Zajdu si na kolu. Jestli tě tady nachytá ta kráva Norma, tak se k tobě neznám.“

„No jo,“ zamumlala Chris, zahlobaná do plesového plánu. Ani neslyšela, jak se za Tinou zavřely dveře.

Plánek kreslil také George Chizmar, takže byl dokonalý. Taneční parket byl zřetelně vyznačený. Místo pro dvě kapely. Pódium, na němž budou korunováni Král s Královnou,

(ráda bych korunovala carrie tu chráněnkyni tý krávy snellový)

jejichž volbou ples vyvrcholí. Kolem tří stěn byly rozestavěny stoly pro účastníky. Ve skutečnosti to byly karetní stolky, ale byly pokryté krepdešínovými ubrusy a na všech ležely stuhou převázané dárečky hostům, plesové programy a hlasovací lístky pro volbu Krále a Královny.

Špičatým nalakovaným nehem přejela nejprve stolky napravo od parketu, pak ty nalevo. Tady to bylo: *Tommy R. & Carrie W.* Tak oni to myslí vážně. Nemohla tomu uvěřit. Vzteky se celá roztrásla. To si vážně myslí, že jim to projde? Rty se jí zlověstně sevřely.

Podívala se přes rameno. Norma Watsonová stále nebyla u dohledu.

Chris odložila zasedací pořádek a rychle se probrala zbytkem papírů, které ležely na poškrábané a iniciálami pomalované lavici. Faktury (převážně za krepový papír a laciné hřebíky), seznam rodičů,

kteří zapůjčili karetní stolky, potvrzenky na drobné výdaje, účet od firmy Star Printers, která vytiskla lístky, vzorový hlasovací lístek se jmény kandidátů

Kandidátů! Chris po něm chňapla.

Tenhle lístek nesměl nikdo vidět až do pátku, kdy budou jména kandidátů ohlášena školním rozhlasem. Krále a Královnu budou volit účastníci plesu, ale nominační lístky byly rozdány už před měsícem. Výsledky nominace měly zůstat přísně tajné.

Jeden student obcházel domácnosti a lístky sbíral – některé dívky to považovaly za diskriminující, chlápci si mysleli, že je to naprosto stupidní. Stejně to vypadalo, že letošní ples bude poslední, který se ponese v takhle formálním a tradicionalistickém duchu.

Pro Chris byl však tenhle ročník nejdůležitější. Úporně zírala na lístek se jmény kandidátů.

George a Frieda. V žádném případě. Frieda Jasonová je židovka.

Peter a Myra. To by taky nešlo. Myra je z party, která se staví proti koňským dostihům. Přitom má sama ksicht jak prdel pivovarský klisny Ethel.

Frank a Jessica. To by šlo. Frank Grier se toho roku dostal do fotbalového týmu hvězd Nové Anglie. I když Jessica je bezvýznamná slípka, která má víc uhrů než rozumu.

Don a Helen. Tak na to zapomeňte. Helen Shyresová nemohla kandidovat ani na obecního antouška.

A poslední pár: *Tommy a Sue.* Jenže Suino jméno bylo přeškrtnuto a nad ním napsáno Carriino. S tímhle párem se dá leccos udělat. Na rty se jí dral podivný, lstivý úsměv. Přikryla si dlaní ústa, aby jej zadržela.

V tu chvíli se přihnala Tina zpátky. „Panebože, Chris, ty jsi tu ještě. Ona už *jde!*“

„Jen se z toho neposer, děvče,“ řekla Chris a odložila papíry na lavici. Když odcházela, stále se usmívala. Zastavila se ještě, aby výsměšně zamávala Sue Snellové, která si mohla ušoupat svou kostnatou prdel na té pitomé malbě.

Venku na chodbě vyhrábla z kabelky deseticent, hodila jej do automatu a zavolala Billymu Nollanovi.

Z knihy EXPLOZE STÍNU (str. 100-101):

Člověka napadá, nakolik bylo zničení Carrie Whitové plánované – bylo výslednicí pečlivého a několikrát probíraného plánu, nebo nekoordinovaných kroků?

... osobně bych dal přednost druhé teorii. Podezírám Chris Hargensenovou, že stála v čele celého spiknutí, ale ona sama měla jen ty nejmilavější představy o tom, jak dostat dívku typu Carrie. Radši bych věřil tomu, že ona iniciovala výpravu Williama Nolana a jeho přátel na farmu Irwina Hentyho v Severním Chamberlainu. Jsem si jist, že myšlenka na předpokládaný výsledek výpravy by odpovídala určitému zvrácenému smyslu pro poetickou spravedlnost...

Vůz úpěl ve vyježděných kolejích Stack End Road v Severním Chamberlainu. Ručička tachometru přelezla stovku a při téhle rychlosti šlo na hrbolaté udusané cestě o život. Občas přejela střechu biscaynu z jedenašedesátého roku nízká větev se sytě zeleným májovým listím. Vůz měl pomačkané nárazníky, byl zrezivělý, se zdviženým zadkem a dvojitými tlumiči. Jedno světlo svítilo, druhé bliklo vždy při mimořádně silném nárazu.

Za volantem potaženým růžovou chlupatou látkou seděl Billy Nollan. Ve voze se dále tísnili Jackie Talbot, Henry Blake, Steve Deighan a bratři Garsonovi, Kenny a Lou. Podávali si dokola tři zapálené marihuanové cigarety, které žhnuly do tmy jak jiskrné oči Cerbera na obchůzce.

„A víš určitě, že tam Henty nebude?“ zeptal se Henry. „Nemám nejmenší chuť nechat se dopadnout, Bille. Ten by nám pěkně opeřil prdel.“

Kennymu Garsonovi, který byl z celé akce podělaný až za ušima, to připadlo nevýslovně směšné a zachichotal se vysokým hláskem.

„Není tam,“ řekl Billy. Řekl to však zdráhavě, jakoby proti své vůli. „Je na funusu.“

Tuhle informaci získala Chris náhodně. Starý Henty hospodařil na jedné z mála úspěšných nezávislých farem v okolí Chamberlainu. Na rozdíl od podivínského starého farmáře se zlatým srdcem, jaký se

vyskytuje v romantické literatuře, byl starý Henty zlý a záludný. V době zrání jablek nenabíjel svou pušku kamennou solí, ale ptačími broky. Pár chlapců zažaloval pro krádež. Jedním z nich byl kamarád Billyho a jeho party, nešťastník jménem Freddy Overlock. Henty přistihl Freddyho se zakrvácenýma rukama ve svém kurníku a nasypal mu dvojitou dávku broků do míst, kde ho dobrotivý Bůh rozpůlil. Starý dobrý kumpán Fred pak strávil vleže na břiše čtyři šílené proklaté hodiny na pohotovosti, kde mu živiální doktor tahal drobné broky ze zadku a odkládal je do kovové misky. Kromě toho dostal Freddy dvě stě dolarů pokuty za krádež a rušení držby. Irwin Henty a parta chamberlainských hejsků se zkrátka neměli rádi.

„A co Red?“ zeptal se Steve.

„Ten se pokouší sbalit nějakou novou servírku v Kavalírovi,“ řekl Billy za volantem. Vedl rozklepaný vůz závodní rychlostí na cestu k Hentyho farmě. Red Trelawney byl pomocníkem starého Hentyho. Těžce pil, ale s brokovnicí zacházel stejně obratně jako jeho zaměstnavatel. „Do zavíračky se určitě nevrátí.“

„Stejně dost riskujem kvůli takovému fůrku,“ zabručel Jackie Talbot.

Billy zkameněl. „Chceš si vystoupit?“

„Ne, ne,“ řekl Jackie kvapně. Billy jim dal dobrou marijánku a kromě toho to zpátky do města bylo patnáct kilometrů. „Náhodou je to *dobrej* fůr, Billy.“

Kenny otevřel přihrádku v palubní desce, vyndal zdobenou cigaretovou špičku a zastrčil do ní doutnající oharek marihuanové cigarety. Tahle operace ho tak pobavila, že se znovu zahihňal.

Prolétli kolem značek se zákazy vjezdu na soukromý pozemek a kolem hrazení ostnatého drátu, za nímž byla čerstvě zoraná pole. V květnovém ovzduší visela těžká, sladká vůně plodnosti.

Billy před kopcem otočil vypínačem světel, zařadil neutrální a vypnul zapalování. Temná kovová masa se neslyšně blížila k Hentyho sídlu.

Billy bez obtíží vybral zatáčku, v níž ztratili rychlost, vyjel s vozem mírné stoupání a minul ztemnělý, prázdný dům. Viděli obrovskou stodolu, za níž měsíc snově ozařoval napájecí rybníček a jablečný sad.

V ohradě pro prasata vystrkovaly dvě svině ploché čumáky mezi dřevěnými břevny. Ve stodole tiše zahučela kráva, zřejmě ze spánku.

Billy zastavil vůz ruční brzdou, což nebylo nezbytně nutné, když měl vypnuté zapalování, ale byl to hezký gangsterský zvyk. Chlapci vystoupili.

Lou Garson se ještě natáhl přes Kennyho a vyndal něco z přihrádky v palubní desce. Billy s Henrym obešli vůz a otevřeli kufr.

„Ten všivák by kolem sebe okamžitě začal pálit jak pominutej, kdyby se vrátil a uviděl nás tu,“ řekl Steve a v jeho hlase byla tichá radost.

„Za Freddyho,“ řekl Henry a vytáhl z kufru kladivo.

Billy neřikal nic. Tahle akce pochopitelně nebyla za Freddyho Overlocka, toho pitomce. Dělal to pro Chris Hargensenovou, všechno dělal jen pro Chris od té doby, co sestoupila ze svého Olympu a udělala ze sebe bezbrannou. Byl by pro ni byl ochoten spáchat vraždu, ba ještě víc.

Henry si pokusně pohrával v ruce s pětikilovou palicí. Těžká hlava zlověstně svištěla nočním vzduchem. Chlapci se shlukli kolem Billyho, který otevřel víko ledničky a vytáhl dva ocelové kbelíky. Byly mrazivě chladné na dotyk a mírně ojíněné.

„Oukej,“ řekl.

Šest chlapců se rychle přemístilo do prasečí ohrady a dech se jim úžil vzrušením. Dvě svině byly přítulné jako kočky a starý kanec spal na boku ve vzdáleném koutě ohrady. Henry ještě jednou máchnul palicí, ale tentokrát dost nepřesvědčivě. Podal ji Billymu.

„Já nemůžu,“ řekl mdle, „vem si to.“

Billy si vzal palici a tázavě se podíval na Loua, který držel široký řeznický nůž.

„Neboj,“ řekl Lou a přešel palcem po ostří.

„Krk,“ připomněl mu Billy.

„Já vím.“

Kenny si pobroukával, usmíval se a krmil prasata zbytky bramborových lupínků z pomačkaného pytlíku. „Klídek, čuníci, hlavně klídek. Billy vám ty vaše prasečí hlavy rozmlátí tak, že vás zbaví všech pozemskéjch starostí.“

Drbal jim štetinaté ocintky a prasata spokojeně chrochtala a

chroupala lupínky.

„Teď to přijde,“ utrousil Billy a palice dopadla.

Ten zvuk mu připomněl tříštící se dýni, kterou kdysi s Henrym svrhli z nadjezdu na Claridge Road na 495. západní silnici. Jedna svině lehla mrtvá s vyplazeným jazykem. Oči měla stále otevřené a kolem rypáku drobky lupínků.

Kenny se zahihňal. „Ani neměla čas si krknout.“

„Dělej rychle, Lou,“ řekl Billy.

Kennyho bratr vlezl do ohrady, zvedl prasečí hlavu k měsíci zamžené oči odrážely srpek měsíce s výrazem zádumčivé prázdnoty a řízl.

Proud krve se vyvalil okamžitě a s překvapující prudkostí. Někteří chlapci byli zasaženi kapkami krve a se znechucenými výkřiky uskočili stranou.

Billy se sklonil a nastavil kbelík hlavnímu proudu krve. Byl rychle naplněný a Billy jej odstavil. Druhý byl teprve z poloviny plný, když se proud krve proměnil v pramínek a vzápětí ustal.

„Tak jdem na tu druhou,“ řekl.

„Ježíšmarjá, Billy,“ zaskučel Jackie. „Nemohlo by to ...“

„Jdem na tu druhou,“ opakoval Billy.

„Tak pojď, malá,“ zavolal Kenny. Usmíval se při tom a šustil prázdným pytlíkem od lupínků. Po chvíli přišla svině k ohradě. Palice blýskla vzduchem. Po doplnění druhého kbelíku nechali chlapci vytéct zbytek krve do země. Vzduch byl nasáklý krví. Billy zjistil, že má ruce od prasečí krve až po předloktí.

Když odnášel kbelíky do kufru auta, mlhavě se mu vybavila v mysli symbolická asociace. Prasečí krev. To bylo dobré. Chris měla pravdu. To bylo skutečně dobré. Tím se to všechno zkonsoliduje.

Prasečí krev pro prase.

Uložil kovové kbelíky do rozdrceného ledu, přikryl je víky a zavřel přenosnou lednici. „Jedem,“ řekl.

Sedl si za volant a povolil ruční brzdu. Pět chlapců si stouplo dozadu a zatlačilo. Vůz se neslyšně otočil a sunul se podél stodoly na kopeček před Hentyho domem. Když se vůz začal rozjíždět z kopečka, přesunuli se ke dvířkům a za velkého supění a odfrkávání postupně naskákali dovnitř. Vůz už měl dostatečnou rychlost, aby se dostal přes

mírnou zatáčku z příjezdové cesty na Hentyho silnici. Pod kopcem zařadil Billy trojku a pustil spojku. Motor sebou škulbl a s předemím se probudil k životu.

Prasečí krev pro prase. Jo, to je dobrý, přesně tohle je dobrý. Fakt dobrý. Billy se usmál a Lou Garson pocítil náhlý záchvěv strachu. Ne vzpomínal si, že by kdy viděl Billyho Nolana, jak se usmívá. Dokonce o tom ani neslyšel.

„Na čí funus to jel starej Henty?“ zeptal se Steve.

„Svý mámy,“ odpověděl Billy.

„Svý *mámy*?“ podivil se Jackie Talbot. „Ta musí bejt starší jak Pámbů.“

Do voňavé temnoty sklonku léta se zařízl vysoký Kennyho smích.

13. Sevření mentálních paží

Šaty si poprvé oblékla 27. května ráno ve svém pokoji. Koupila si k nim zvláštní podprsenku, která jí patřičně zdvihala prsa (ne že by to nějak potřebovala), ale přitom ponechávala jejich horní polovinu obnaženou. Když si ji vzala na sebe, zmocnil se jí závratný, snový pocit, jakási směsice studu a vyzývavého vzrušení.

Šaty samy o sobě sahaly téměř na zem. Sukně byla volná, ale v pase stažená, látka bohatá a nezvyklá na kůži – Carrie dosud nosila jen vlněné a bavlněné látky.

Šaty hezky splývaly, ale i tak ještě chyběly střevíčky. Carrie hned nedostatek napravila. Pak si urovnala límeček a odešla k oknu. Ve skle viděla jen neurčité obrysy, ale všechno se zdálo v pořádku. Později třeba...

Dveře se za ní otevřely s tichým cvaknutím kliky, a když se Carrie otočila, uviděla matku.

Měla na sobě bílý pracovní svetr a v jedné ruce držela svou černou kabelku. V té druhé měla Ralphovu bibli.

Podívaly se na sebe.

Carrie se podvědomě napřímila. Stála v paprscích jarního slunce, které sem pronikaly oknem.

„Červené,“ zabručela matka. „To jsem si mohla myslet, že budou červené.“

Carrie mlčela.

„Vidím ty tvé nečisté polštáře. Každý je uvidí. Budou si prohlížet tvé tělo. V Knize se praví ...“

„Mami, to jsou moje prsa. Má je každá žena.“

„Sundej si ty šaty,“ řekla matka.

„Ne.“

„Sundej si je, Carrie. Půjdem dolů a spálíme je v kotli a pak se budeme modlit za odpuštění. Vykonáme pokání.“ Její oči podivně nepřítomně zaplály, jako vždy, když si myslela, že je podrobována zkoušce osudu. „Zůstanu doma z práce a ty zůstaneš doma ze školy. Budeme se modlit. Poprosíme o znamení. Poklekne na kolena a poprosíme o svatodušní oheň.“

„Ne, mami.“

Matka zdvihla ruku a štípala se do tváře. Tvář jí zčervenala. Podívala se, co na to Carrie, a když neviděla žádnou reakci, ohnula prsty na pravé ruce a poškrábala si tvář do krve. Zavyla a zakymácela se na patách. Oči jí plály vytržením.

„Přestaň si ubližovat, mami. Tím mě stejně nezastavíš.“

Matka vykřikla. Zatřásla pravou rukou v pěst a udeřila se do úst, až jí vytryskla krev. Smočila si v ní prsty, zasněně se na ně podívala a přenesla krev na desky bible.

„Vykoupaná v krvi jehňátek,“ zašeptala. „Mnohokrát jsme s ním...“

„Jdi pryč, mami.“

Žhnoucímá očima pohlédla na Carrie. Ve tváři měla hrůzný výraz spravedlivého hněvu.

„Bůh si ze sebe nenechá tropit žerty,“ zašeptala. „Tvůj hřích bude odhalen. Spal je, Carrie! Strhni ze sebe tu ďábelskou červeň a spal je! Spal je! Spal je! *Spal je!*“

Dveře se samovolně otevřely.

„Jdi pryč, mami.“

Matka se usmála. Úsměv těch krvavých úst byl groteskní, pokřivený. „Nechť spadneš z věže jako Jezabel,“ řekla. „A psi přišli a lízali její krev. Tak to stojí v bibli! To je ...“

Nohy jí začaly klouzat po podlaze a ona na ně hleděla v divokém údivu. Jako by se dřevěná podlaha proměnila v ledovou plochu.

„Přestaň s tím!“ zavřeštěla.

Už byla na chodbě. Chytila se rámu dveří a chvíli se držela; pak se jí rozevřely prsty.

„Mám tě ráda, mami,“ řekla Carrie klidně. „Promiň mi to.“

Představila si, jak se dveře zavírají, a ony se zavřely, jako by jimi pohnul lehký vánek. Pomalu, aby jí neublížila, uvolnila matku ze sevření oněch mentálních paží, jimiž ji odstrkovala.

Za chvilku už Margaret bušila na dveře. Carrie je s chvějícími se rty nechávala zavřené.

„Však přijde Boží soud!“ běsnila Margaret Whitová. „Já si nad tím myju ruce! Já jsem se snažila!“

„Tak pravil Pilát,“ řekla Carrie.

Matka odešla. Za minutu už ji Carrie viděla přecházet ulici na cestě do práce.

„Mami,“ řekla tiše a položila čelo na sklo.

Z knihy EXPLOZE STÍNU (str. 129):

Než se dostaneme k líčení událostí maturitního plesu, bylo by dobré si shrnout, co víme o osobnosti Carrie Whitové.

Víme, že Carrie byla obětí náboženské zběsilosti své matky. Víme, že měla latentní telekinetické schopnosti. Víme, že tento takzvaný přírodní talent je ve skutečnosti dědičnou vlastností, způsobovanou genem, který je recesivní, pokud je vůbec přítomen. Domníváme se, že telekinetické schopnosti jsou vrozené. Víme, že Carrie jako malá dívka prokázala tyto schopnosti nejméně jedenkrát, když se dostala do mimořádné situace způsobené pocitem viny a duševním vypětím. Víme, že obdobná mimořádná situace nastala při incidentu ve sprchách. Existuje teorie (podporovaná zejména Williamem G. Throneberrym a Julií Givensovou z univerzity v Berkeley), že v druhém případě došlo k obnově telekinetických schopností jednak psychologickými faktory (kupříkladu reakcí ostatních dívek i Carrie samotné na první menstruaci), jednak fyziologickými faktory (např. pubertou).

Konečně víme o tom, co se stalo na maturitním plese, kdy vyvstala třetí stresová situace, která způsobila otřesné události, o nichž teď musíme začít diskutovat. Začneme tedy s...

(nejsem nervózní ani trochu nervózní)

Tommy jí s předstihem doručil kytičku, kterou si teď připínala na ramínko plesových šatů. Matka tu samozřejmě nebyla, aby ji mohla ujistit, že je kytička připnutá na správném místě. Matka se zamkla v modlitebnu, kde se už dvě hodiny hystericky modlila. Její hlas se zdvíhal a klesal v úděsných nesoudržných cyklech.

(promiň mami, ale já nemůžu prosit za prominutí)

Když byla s kytičkou spokojena, spustila ruce a chvilku tiše postála se zavřenýma očima.

V domě nebylo velké zrcadlo,

(marnivost, marnivost to je všechno marnivost)
ale měla dojem, že je v pořádku. *Musela* být. Vždyť ...

Otevřela oči. Vyřezávané hodiny s kukačkou, koupené za kupóny,
ukazovaly sedm deset

(bude tu za dvacet minut).

Bude?

Třeba to byl všechno jen předem domluvený žertík, zdrcující úder,
závěrečné vyvrcholení. Nechají ji tu prosedět půl večera v sametových
plesových šatech princesového střihu s nabíranými rukávy a
jednoduchou splývavou sukní – a s čajovými růžemi připíchnutými na
levém rameni.

Z vedlejší místnosti, hlas na vzestupu: „... v posvěcené půdě!
Vím, že tvé oko vidí, ono skryté trojhranné oko, a slyšíme zvuk
černých polnic. Z celého srdce litujeme ...“

Carrie si nemyslela, že by někdo mohl pochopit obrovskou
odvahu, s níž se s celou věcí vyrovnala, když si uvědomila, jaké
situace mohou na plese nastat. Že by zůstala stát, bylo by to nejmenší.
Ve skrytu duše si dokonce říkala, že by vlastně bylo úplně nejlepší ze
všeho, kdyby ...

(ne přestaň s tím)

Samozřejmě by bylo snazší zůstat tu s matkou. Bezpečnější.
Věděla, co si *Ony* myslí o matce. Třeba je to fanatička a podivínka, ale
je průhledná a člověk ví, co od ní může očekávat. I dům je průhledný.
Nikdy ji tu nemohly očekávat řvoucí holky, které by po ní házely věci.

A kdyby nepřišel a ona to vzdala? Za měsíc skončí střední školu.
Co pak? Hrůzná podzemní existence v tomto domě, matčina podpora,
celodenní sledování soutěží a televizních seriálů u paní Garrisonové,
když zrovna pozve Carrie na návštěvu (paní Garrisonové je
šestaosmdesát), večerní procházka do centra a ovomaltina v Kelly
Fruit, když už tam nikdo není, tloustnutí, beznaděj, ztráta schopnosti
myšlení?

Ne. Dobrý Bože, tohle prosím ne.

(prosím ať to šťastně skončí)

„... a ochraňuj nás od toho s kopytem, který číhá v uličkách a na
parkovištích motelů, ó Spasiteli ...“

Sedm dvacet pět.

Nervózně, bezmyšlenkovitě začala na dálku zdvihat předměty a zase je pokládat, jako netrpělivá žena, která na někoho čeká v restauraci a donekonečna skládá a rozkládá ubrousek. Mohla klidně zdvihnout šest předmětů najednou, aniž pocítila únavu nebo bolení hlavy. Čekala, až ji energie opustí, ale ta zůstávala. Když se předešlého večera vracela ze školy, podařilo se jí posunout zaparkované auto

(panebože jen ať to není vtip)

o několik metrů bez jakéhokoliv úsilí. Pár povalečů na to zíralo, až jim lezly oči z důlků, a ona pochopitelně zírala s nimi, ale v duchu se smála.

Z hodin se vysunula kukačka a jednou zakukala. Půl osmé.

Začala si dělat starosti s úděsným napětím, které zatěžovalo její srdce a plíce a působilo i na vnitřní regulaci teploty. Měla dojem, že by jí tím napětím mohlo doslova puknout srdce. Připadala si, jako by z cizího těla nutila své vlastní běžet, běžet a běžet. A cenu platí to druhé tělo. Začala si uvědomovat, že její síla se patrně příliš neliší od síly indických fakírů, kteří chodí po žhavém uhlí, vpichují si jehly do očí nebo se nechávají na šest neděl pohřbit.

Překonání hmoty duchem v jakékoliv formě rychle odčerpává síly z tělesných rezerv.

Sedm třicet dva.

(pořád nejde)

(nemysli na to hrnec na který se díváš taky nikdy nevaří on přijde)

(ne nepřijde někde se ti směje se svými kamarády a za chvíli pojedou kolem v jednom z těch jejich rychlých hlučných aut a budou se smát a hulákat a ječet)

Nešťastně začala zdvíhat šicí stroj nahoru a dolez a pak jej rozhoupala ve stále se zvětšujících půbobloucích.

„... a ochraň nás také před vzdornými dcerami nakaženými zpupností Zlolajného ...“

„Drž hubu!“ zajčela Carrie znenadání.

Vedle nastalo překvapené ticho, ale po chvíli se zpěvavý blábol opět rozezněl.

Sedm třicet tři.

Nejde.

(zbořím dům)

Ta myšlenka jí vytanula zcela přirozeně a zřetelně. Nejprve šicí stroj do zdi obývacího pokoje. Gauč oknem. Stoly, židle, knihy, traktáty – všechno do vzduchu. Vytrhat ze zdi instalace jako artérie z živého masa. A střechu, pokud to bude v jejích silách; tašky se rozlétají do noci jak poplašení holubi ...

V okně zazářila světla.

Kolem projelo už několik aut a nezastavilo, ale tohle jelo mnohem pomaleji.

(ach)

Doběhla k ohnu, neschopna sebekontroly, a byl to on, Tommy, který právě vystupoval z vozu a i ve světle pouliční svítilny byl hezký a živoucí a téměř... na omdlení. Tahle myšlenka ji málem rozesmála.

Matka se přestala modlit.

Vzala si z opěradla židle lehký hedvábný přehoz a zahalila si nahá ramena. Kousla se do rtu, přejela si rukou vlasy a v tom okamžiku by prodala duši za zrcadlo. Zvonek na chodbě se rozdrněl.

S pohledem na rozechvělé ruce se přinutila počkat na druhé zazvonění. Pak šla pomalu otevřít, provázena šustotem hedvábí.

Otevřela dveře a v nich stál on, téměř oslnující ve svém bílém smokinku a černých kalhotách.

Podívali se na sebe a nikdo z nich nepromluvil.

Cítila, že by se jí zastavilo srdce, kdyby vydal nějaký nepatřičný zvuk, a že by zemřela, kdyby se zasmál. Cítila přímo fyzicky, že se celý její mizerný život soustředil do jediného bodu, který může být stejně dobře koncem všeho, nebo začátkem něčeho nového, zářného...

Nakonec ze sebe bezmocně vypravila: „Líbím se ti?“

„Jsi krásná,“ odpověděl.

A ona byla krásná.

Z knihy EXPLOZE STÍNU (str. 131):

Zatímco ti, kteří se chystali na maturitní ples, se shromažďovali před školou nebo posilňovali v bufetech, Christine Hargensenová a William Nolan se setkali v podkrovním pokojíku předměstského motelu Kavalír. Víme, že se tam nějaký čas scházivali; je to uvedeno

v zápisech komise Carrie Whitové. Nevíme však, zda jejich plány v tu chvíli byly definitivní a neodvolatelné, nebo se řídily okamžitým rozmarem...

14. Čekání

„Už je čas?“ zeptala se do tmy. Podíval se na hodinky. „Ne“

Prkennou podlahou k nim z hracího automatu slabě doléhala píseň „Ona je svěťice“ od Raye Price. Chris si pomyslela, že v Kavalíru nezměnili repertoár od té chvíle, kdy sem před dvěma roky poprvé vkročila s čerstvým průkazem totožnosti. Přirozeně byla tehdy ve výčepu, ne v nějaké zvláštní místnosti, jimiž disponoval Sam Deveaux.

Billyho cigareta pomrkávala do tmy jako oko nějakého neladného démona. Zadumaně na ni hleděla. Do minulého pondělka mu nedovolila s ní spát. Tehdy jí slíbil, že jí pomůže pomstít se Carrie Whitové, jestli se opravdu odváží jít na maturitní ples s Tommym Rossem. Ale párkrát už tu před tím byli a strávili pár příjemných chviliek neckingem, jemuž ona říkala skotská láska, zatímco on ve své neselhávající schopnosti hledat ve všem vulgaritu šoustání nasucho.

Chtěla, aby si počkal, dokud opravdu něco neudělá,

(ale on přece udělal přinesl krev)

ale začalo se jí to vymykat z rukou a bylo jí z toho úzko. Kdyby mu v pondělí nepovolila, byl by si ji vzal násilím.

Billy nebyl její první milenec, ale byl první, s kterým si nemohla dělat, co chtěla sama. Její předchozí chlapi byli chytré loutky s vyžehlenými tvářemi a vlivnými rodiči, členy místních klubů. Jezdili ve vlastních volkswagenech nebo javelinech nebo dodgích. Chodili na univerzitu. Na podzim nosili pláštěnky studentských spolků a v létě pruhované upnuté košile. Dopřávali si marihuanu a mluvili o legračních věcech, které se jim přihodily, když byli pod párou. Vždycky s ní začínali jednat protektorsky přátelským tónem (všechny středoškolačky, ať vypadaly sebelíp, byly pro ně slepice) a končili vzrušeným psím čenicháním. Když vydrželi čenichat přiměřeně dlouho a utratili přiměřeně peněz, obvykle je vpustila do postele. Poměrně často pod nimi ležela zcela pasivně, dokud neskončili, aniž se jim snažila jakkoliv vyjít vstříc. Později, když se jí podařilo dívat se na soulož jako na jednotlivou uzavřenou smyčku paměti, dosahovala vlastního izolovaného vyvrcholení.

Billyho Nolana potkala po tom průšvihy s drogami v jednom bytě v Portlandu. Čtyři studenti včetně Chrisina tehdejšího společníka byli zatčeni za držení drog. Chris s ostatními přítomnými dívkami byly obviněny z účasti. Její otec se do případu nenápadně vložil a zeptal se jí, jestli ví, jak se může její drogová. aféra projevit na jeho pověsti a praxi. Odpověděla mu, že podle ní se ničemu z toho uškodit nedá, a on jí vzal auto.

Asi za týden jí jednou odpoledne Billy nabídl, že jí odveze ze školy domů; a ona přijala.

Někteří spolužáci Billyho přezdívali Zámečnickéj učeň. I přesto na něm Chris něco vzrušovalo, a když ospale ležela v té zakázané posteli (ovšem s probuzeným smyslem pro vzrušení a příjemný strach), pomyslela si, že to mohlo být jeho auto – alespoň na začátku.

Bylo na míle vzdálené od těch továrních anonymních vozů jejich univerzitních milenců. které měly těsnící okna, potažené volanty a neurčitý, nepříjemný pach plastických potahů sedadel a čisticího prostředku na okna.

Billyho auto bylo staré, tmavé a působilo poněkud zlověstně. Kraje čelního skla byly mléčné, jako by se na něm začal vytvářet zákal. Sedadla byla volná, nepříšroubovaná. Vzadu do sebe při jízdě narážely a koulely se pивní láhve (její univerzitní milenci pili Budweiser; Billy se svými přáteli Rheingold) a ona sama musela hledat místo pro nohy vedle velké umaštěné bedny bez víka, v níž bylo uskladněno nářadí. Téměř každý klíč patřil k jiné sadě a Chris měla podezření, že jsou kradené. Vůz páchl olejem a benzínem. Tenkou podlahou sem ryčně pronikal rachot výfuku. Ručičky přístrojů na palubní desce mrtvě ležely na základních ryskách. Zadní kola byla zdvižená a kufr vozu směřoval k silnici.

A samozřejmě jezdil rychle.

Při třetí cestě domů jim ve stovce praskla silně ojetá přední pneumatika. Vůz ve smyku zaúpěl a ona hlasitě vykřikla v náhlé předtuše vlastní smrti. Představa jejího rozmláceného zakrváceného těla, vrženého proti patce telefonního sloupu jako balík hadrů, jí vytanula na mysli jako bulvární fotografie. Billy zaklel a začal úporně kroutit volantem ze strany na stranu.

Zastavili se na levé krajnici, a když s rozklepanými kolony, která

co chvíli hrozila podlomením, vylezla z vozu, všimla si dvacetimetrové klikaté šmouhy, kterou za sebou zanechala pálicí se guma.

Billy už otevíral kufr, vytahoval hever a něco si mumlal. Neměli zkřivený ani vlásek.

Prošel kolem ní a v koutku úst mu už visela cigareta. „Přines mi tu bednu, holčičko.“

Úplně ji to vyvedlo z míry. Dvakrát otevřela a zase zavřela ústa jako ryba vyvržená na pláž, než se zmožila na odpověď. „To ... to teda ne! Vždyťs mě málem ... málem ... ty *šilenče!* A kromě toho je *špinavá!*“

Obrátil se a podíval se na ni. Měl bezvýrazné oči. „Okamžitě to přines, nebo tě zejtra večer nevezmu na box.“

„Nenávidím box!“ Nikdy na boxu nebyla, ale její hněv a zuřivost volaly po absolutním odsudku. Její univerzitní milenci ji brali na rockové koncerty, které nenáviděla. Vždycky seděli vedle někoho, kdo se pár týdnů nekoupal.

Pokrčil rameny, vrátil se k předku vozu a začal heverovat.

Přinesla mu bednu a zamastila si přitom úplně nový svetr. Jen něco zabručel, ani se neotočil. Tričko mu vylezlo z džín a odhalilo hladkou opálenou kůži, která oživala hrou svalů. Fascinovaně se na to dívala a cítila, jak jí jazyk sklouzl do koutku úst. Pomohla mu sundat kolo a začernila si při tom ruce. Auto se na heveru povážlivě kymácelo a rezerva byla na dvou místech prodřená až na plátno.

Když skončili a ona si nastoupila do auta, zjistila, že má mastné šmouhy na svetru i na drahé červené sukni.

„Jestli si myslíš...“ začala, když se sunul za volant. Nahnul se k ní, políbil ji a rukama jí těžkopádně přešel od pasu k prsům. Jeho dech páchl tabákem. Chris cítila také brilantinu a jeho pot. Když se jí konečně podařilo se mu vymanit, zalapala po dechu. Na svetru přibýly skvrny silniční špíny. U Jordana Marshe stál sedmadvacet dolarů padesát, a teď byl zralý na vyhození do popelnice. Pocítila intenzívní, téměř bolestné vzrušení.

„Jak tohle vysvětlíš doma?“ zeptal se a znovu ji políbil. Nevěděla, jestli se při tom neusmívá.

„Vem si mě,“ zašeptala mu do ucha. „Vem si mě celou. Takhle

špinavou.“

Roztrhl jí jednu punčochu. Sukně byla příliš krátká, takže se s ní nezdržoval a jen ji vyhrnul k pasu. Lačně ji ohmatával a nesnažil se o žádné něžnosti. A něco – snad jeho drsné chování, snad ono předchozí s pohlazení smrti – jí přivedilo náhlý orgasmus. Na box s ním potom šla.

„Tři čtvrtě na osm,“ řekl a posadil se v posteli. Rozsvítil lampičku a začal se oblékat. Jeho tělo ji stále vzrušovalo. Myslela na minulé pondělí. Měl ...

(ne)

Na to může myslet později, až z toho bude moct mít víc než jen plané vzrušení. Přehodila nohy přes kraj postele a vklouzla do jemných kalhotek.

„Třeba je to blbej nápad,“ řekla a nebyla si jista, jestli zkouší jeho nebo sebe. „Třeba bychom měli zalézt zpátky do postele a ...“

„Je to dobrej nápad,“ řekl a ve tváři mu zahrál úsměv. „Prasečí krev praseti.“

„Cože?“

„Nic. Dělej. Oblíkej se.“

Na cestě po zadním schodišti pocítila obrovské vzrušení, jako by jí v žaludku vybuchela divoká noční réva.

Z knihy JMENUJI SE SUSAN SNELLOVÁ (str. 45):

Víte, nelituju toho zase tolik, jak bych zřejmě podle některých lidí měla. Ne že by mi to řekli přímo; je to prostě ten druh lidí, kteří vždycky říkají, jak je jim strašně líto. A pak mě obvykle požádají o autogram. čekají, že tu lítost nějak projevim. Že budu plakat, chodit v černém, pít nebo brát drogy. Říkají: „Taková škoda. Ale víte, co se jí stalo...“ a bla bla bla bla bla.

Ale podobné litování je jen jakýsi šumák lidských citů. To se říká, když vylejete šálek kávy nebo když hrajete se spolužačkami bowling a koule vám chytí žlábek. Opravdová lítost je stejně vzácná jako opravdová láska. Já už necítím lítost, že je Tommy mrtvý. Podobá se čím dál tím víc snu, který jsem kdysi měla. Možná si myslíte, že je to kruté, ale od toho maturitního plesu už uplynulo

hodně vody. Ani mě nemrzí, že jsem vypovídala před komisí. Řekla jsem jim pravdu – pokud jsem ji znala.

Ale je mi líto Carrie.

Nějak se na ni zapomnělo. Udělali z ní určitý symbol a zapomněli, že to byla taky lidská bytost, stejně skutečná jako vy, kteří tyto řádky čtete, s podobnými nadějemi a sny a bla bla bla bla bla. Ale nemá zřejmě cenu vám tohle vykládat. Postava z novinového papíru se už zpět v člověka nepřevtělí. A ona byla člověk a trpěla. Trpěla možná víc, než většina z nás ví.

Takže promiňte, ale myslím, že ten maturitní ples byl pro ni dobrý. Dokud nezačala ta hrůza, myslím, že to bylo dobré a příjemné a nádherné a magické...

15. Past

Tommy zajel na parkoviště vedle nově přistavěného křídla školy, nechal motor ještě okamžik běžet a pak vypnul zapalování. Carrie seděla na sedadle spolujezdce a k ramenům si přitahovala šál. Náhle se jí zazdalo, že se ocitla v nějakém snu plném skrytých zámyslů. Co mohla dělat? Nechala matku samotnou.

„Nervózní?“ zeptal se a ona nadskočila.

„Ano.“

Zasmál se a vystoupil. Už už si chtěla otevřít dvířka, když ji zvenčí předešel. „Nebud' nervózní,“ řekl. „Jsi jako Galatea.“

„Kdo?“

„Galatea. Učili jsme se o ní na hodině s panem Eversem. Proměnila se z otrokyně v krásnou ženu a nikdo ji nepoznal.“

Chvilí o tom uvažovala. „Ale já chci, aby mě poznali,“ řekla nakonec.

„Já už nic neříkám. Pojd'.“

U automatu s kolou stáli George Dawson a Frieda Jasonová. Frieda na sobě měla jakousi oranžovou tylovou kreaci a vypadala tak trochu jako tuba. Donna Thibodeauová s Davidem Bracknem kontrolovali u vchodu lístky. Byli oba členy National Honor Society, která byla součástí osobního gestapa slečny Geerové. Oba měli bílé kalhoty a červené blejzry. Červená a bílá byly školní barvy. Tina Blaková a Norma Watsonová rozdávaly programy a usazovaly příchozí na místa podle zasedacího pořádku. Obě byly v černém a zřejmě si myslely, že jsou velice elegantní, ale podle Carrie vypadaly jako prodavačky cigaret ve starém gangsterském filmu.

Když Tommy s Carrie vešli, všichni se na ně otočili a na chvíli zavládlo strnulé, trapné ticho. Carrie pocítila nutkání olíznout si rty, ale potlačila je. Pak promluvil George Dawson:

„Bože, Rossi, ty vypadáš komicky.“

Tommy se usmál. „Kdy jsi slezl ze stromu, Bombo?“

Dawson se k nim přiklátil se zdviženými pěstmi a Carrie se zachvěla hrůzou. Byla tak strnulá, že by ho v tu chvíli ani nedokázala vrhnout přes sál. Pak si uvědomila, že jde o starou hru, kterou mezi

sebou chlapci s oblibou hrají.

S vrčením obcházel v kruhu a předstírali, že boxují. Pak George, který dostal dva št'ouchance do žeber, začal láteřit a ječet: „Zabte ty vietnamčičky! Vzhůru na ty žlutý držky! Jdeme na hole! Přineste tygří klece!“ a Tommy spustil gard a rozesmál se.

„Nenech se tím vyvést z míry,“ řekla Frieda a zdvihla svůj ostrý nos. „Jestli se vzájemně zabijou, budu s tebou tancovat já.“

„Na to jsou moc pitomí, aby se zabili,“ odvážila se Carrie. „Jako dinosauři.“ Když se Frieda zasmála, pocítila Carrie, že se v ní uvolnilo něco velmi starého a zrezivělého. Zároveň s tím se dostavil pocit vřelosti. Úlevy. Uvolnění.

„Kde jsi koupila ty šaty?“ zeptala se Frieda. „Strašně se mi líbí.“

„Ušila jsem si je.“

„Ušila?“ Frieda otevřela oči v nepředstíraném údivu. „No nekecej.“

Carrie cítila, jak prudce rudne. „No fakt. Já... strašně ráda šiju. Látku jsem koupila u Johna ve Westoveru. Byl to úplně jednoduchý stříh.“

„Tak jdeme,“ vyzval všechny George. „Za chvíli začne hrát kapela.“ Obrátil oči v sloup a čile předvedl parodii na sólový tanec. „A kmitám, kmitám, kmitám. My žlut'asové jsme v rytmu zrozený.“

Pak začal George dělat grimasy jako Flash Bobby Pickett a Carrie vyprávěla Friedě o svých šatech a Tommy se smál, ruce vražené do kapes. Sue by mu řekla, že si zdeformuje smokink, ale to mu teď bylo jedno. Cítil se dobře.

S Georgem a Friedou měli před sebou ještě dvě hodiny života.

Z knihy EXPLOZE STÍNU (str. 132):

Stanovisko komise Carrie Whitové, že spouštěcím mechanismem celé tragédie byly dva kbelíky prasečí krve zavěšené nad jevištěm, je postaveno na příliš vratkých základech, byť je na jeho podporu uváděn jistý (nepříliš přesvědčivý) konkrétní důkaz. Jestliže se rozhodneme uvěřit svědecké výpovědi o okruhu tehdejších Nolanových přátel (a upřímně řečeno, nebyli zřejmě natolik inteligentní, aby dokázali

přesvědčivě lhát), pak Nolan vzal tuto fázi spiknutí zcela do svých rukou a jednal z vlastní iniciativy bez ohledu na úmluvy s Christine Hargensenovou...

Když řídil, nemluvil; řídil rád. Tahle operace mu dávala pocit moci, jakému se nedokázalo vyrovnat vůbec nic, ani soulož.

Silnice se před nimi odvíjela ve fotografické černoběli a ručička tachometru se chvěla za stodesítkou. Pocházel z rozvrácené rodiny; otec odešel z domova po krachu vlastní, špatně řízené benzínové pumpy, a matka měla v současné době už čtvrtého přítele. Jmenoval se Brucie a jeho značkou byla Seagrams 7. S matkou to šlo taky pěkně z kopce.

Ale auto, auto svými mystickými silokřivkami dodávalo Billymu pocit moci a slávy. Činilo z něj někoho, s kým se musí počítat, člověka nadpřirozené fyzické a duchovní síly. Nebylo náhodou, že většinu dívek dostal právě na zadním sedadle. Vůz byl jeho otrokem i bohem. Mnohé mu dával a mohl jej odvézt od skutečnosti. Této jeho vlastnosti Billy často využíval. Za dlouhých, bezesných nocí, když se matka s Bruciem hádali, upražil si Billy kukuřici a vyjel si autem honit toulavé psy. Někdy se vracel až ráno, a když s vypnutým motorem vjížděl do vlastnoručně postavené garáže za domem, z předního nárazníku mu ještě kapala krev.

Znala už dobře jeho zvyky, a tak se ani nepokoušela s ním mluvit, protože by ji stejně ignoroval. Seděla vedle něj s jednou nohou zkroucenou pod sebou a ohryzávala si klouby. Světla vozů, které je na 302. silnici míjely, jí barvily vlasy do stříbrna.

Přemýšlel, jak dlouho spolu vydrží. Třeba mají před sebou poslední večer. Všechno směřovalo k rozchodu, dokonce už od samého začátku akce, a až všechno skončí, až se rozpustí lepidlo, které je drželo pohromadě, budou se možná divit, jak se mohli tak milovat. Pomyslel si, že ona asi přestane vypadat jako bohyně a začne znovu vypadat jako typická kurvička z vyšší společnosti, takže možná dostane chuť ji trochu pokořit. Nebo hodně pokořit. Vymáchat jí v tom rypák.

Vyjeli na Brickyard Hill a dole viděli svou školu. Parkoviště bylo plné procovských nablýskaných vozů úspěšných otců. Cítil, jak se mu

do krku dere známý pocit znechucení a nenávisti. Něco jim předvedem,

(tenhle večer si zapamatujou)

to teda jo. My to dokážem.

Okna tříd byla temná, tichá a opuštěná; hala se topila ve standardní žluti a prosklená východní strana tělocvičny plála měkkým, naoranžovělým světlem, které působilo nadpozemsky přízračně. A znovu ta hořká pachut', nutkání metat kameny.

„Vidím světla, vidím světla mejdanu,“ zamumlal.

„Cože?“ Obrátila se k němu, vyrušena z vlastních myšlenek.

„Ale nic.“ Dotkl se jejího zátylku. „Myslím, že tě nechám za ten provaz tahat.“

Billy to provedl sám, protože naprosto jistě věděl, že nemůže důvěřovat nikomu. Byl to těžký úkol, mnohem těžší, než dostávali ve škole, ale on na něj byl dobře připravený. Chlapci, kteří s ním předešlého večera jeli na Hentyho farmu, neměli ani ponětí, na co potřebuje tu krev. Mohli mít podezření, že v tom má prsty Chris, ale jisti si být nemohli.

Dojel ke škole pár minut poté, co se čtvrtě noc proměnila v páteční ráno, a raději nejdřív dvakrát projel kolem, aby se ujistil, že je tam pusto a že v blízkosti nejsou ani dva chamberlainské policejní vozy.

Na parkoviště vjel se zhasnutými světly a odtud zamířil k zadnímu traktu školy. O kousek dál se pod příkrovem přízemního oparu skrývalo školní fotbalové hřiště.

Otevřel kufr a odemkl přenosnou lednici. Krev byla zmrzlá, ale to bylo v pořádku. Měla dvaadvacet hodin na to, aby roztála.

Položil vědra na zem a vytáhl z bedny s náradím několik potřebných nástrojů. Nacpal si je do zadní kapsy a ze sedadla vzal hnědý pytlík. Uvnitř zacinkaly šrouby.

Pracoval beze spěchu, s klidným soustředěním člověka, který si nepřipouští, že by mohl být vyrušen. Tělocvična, kde se měl konat ples, sloužila také jako aula, a řada oken, pod nimiž zaparkoval, vedla do skladovacích prostor za jevištěm.

Vybral si plochý nástroj podobný špachtli a vsunul jej mezi vrchní

a spodní křídlo. Byl to dobrý nástroj. Taky si ho sám udělal. S jeho pomocí se mu brzy podařilo uvolnit závěr. Vytáhl okno a vklouzl dovnitř.

Pohltila jej temnota. Billy ucítil vůni starých malovaných kulís dramatického klubu. Ponuré obrysy stojanů na noty a pouzder s hudebními nástroji připomínaly rozestavené hlídky. V rohu stálo piano pana Downera.

Billy vyndal z pytlíku malou baterku a zamířil k jevišti. Když prošel rudými sametovými závěsy opony, zazářila na něj z temnoty nablýskaná podlaha s nalajnovaným basketbalovým hřištěm jako jantarová laguna. Posvítil si baterkou na proscénium. Křídou tu někdo narýsoval obrysy trůnů Krále a Královny, které sem měly být umístěny následujícího dne. Nato mělo být celé proscénium poházeno papírovými květinami... proč, to věděl jen Bůh.

Zdvihl hlavu a posvítil si na strop; kde se temně rýsovala spleť ocelových nosníků. Ty nad parketem byly obaleny krepovým papírem, ale nad jevištěm už zůstaly holé. Byly kryty krátkým závěsem, takže na ně nebylo z parketu vidět. Závěs kryl také řadu světel, která měla nasvítit namalovanou gondolu.

Billy zhasl baterku, došel na levý okraj proscénia a nadzdvihl žebřík s ocelovými příčkami, zavěšený na zdi. Obsah hnědého pytlíku, který si pro jistotu zastrčil za košili, zacinkal v prázdné tělocvičně podivným, hluchým veselím.

Na vrcholu žebříku byla malá plošinka. Když na ni vystoupil, měl provaziště po pravé ruce, tělocvičnu po levé. V provazišti dramatického klubu se skladovaly rekvizity, některé od dvacátých let. Prázdnýma očima tu na Billyho ze zrezivělého lože civěla busta Pallas Athény, která snad kdysi vystupovala v nějaké starodávné dramatizaci Poeova Havrana. Přímo před sebou měl ocelový nosník, na němž byly zavěšené reflektory k nasvícení obrazu.

Lehce a beze strachu přestoupil z žebříku na nosník. Tiše si pohvizdoval nějakou populární melodii. Na nosníku byla silná vrstva prachu, v níž zanechával dlouhé, šouravé stopy. V polovině cesty se zastavil, klekl si a podíval se dolů.

Ano. Ve světle baterky rozeznal přímo pod sebou křídlové obrysy. Bezhlasně hvízdli.

(v dále zaduněly bomby)

Označil si místo křížkem v prachu a vrátil se po nosníku na plošinku žebříku. Sem se nikdo až do plesu nedostane; světla, která měla nasvítit Benátky i místo korunovace

(bude to korunovace jaksepatří)

byla ovládána z kabiny za jevištěm. A tahle světla by oslnila i toho, kdo by se z proscénia zahleděl přímo nad sebe. Nachystané rekvizity mohly být odhaleny jen přímo z provaziště. Billy pochyboval, že by sem někdo lezl. Riziko odhalení bylo přijatelné.

Otevřel hnědý pytlík a vyndal gumové rukavice. Nasadil si je a vytáhl dvě malé kladky, které včera koupil. Pro jistotu pro ně zajel až do Lewistonu. Mezi rty sevřel množství hřebíků a vytáhl kladiwo. Ani přes hřebíky si nepřestával broukat. Kousek nad plošinku žebříku přibil jednu kladku. Vedle ní zašrouboval očko.

Pak slezl ze žebříku, přešel zákulisí a vyšplhal po jiném žebříku nedaleko od místa, kudy se sem dostal. Ocítl se na půdě, kam škola odkládala všechno nepotřebné. Byly tu staré ročenky, moly prožrané atletické dresy, starodávné učebnice, které ohlodaly myši.

Když si posvítíl baterkou nalevo, viděl provaziště i kladku, kterou tam upevnil. Zprava mu do obličeje povíval větřík z ventilátoru ve zdi. Za stálého broukání vyndal druhou kladku a přibil ji.

Znovu slezl dolů a otevřeným oknem se vrátil pro vědra s prasečí krví. Ačkoliv byl pryč dobrou půlhodinu, krev stále netála. Uchopil kbelíky a došel s nimi k oknu, připomínaje ve tmě farmáře, který se vrací z prvního dojení. Uložil je dovnitř a protáhl se oknem za nimi.

Cesta po traverze byla s vědry snazší. Když došel k označenému místu, položil kbelíky, ještě jednou se pro kontrolu podíval dolů na křídové obrysy, pokýval hlavou a vrátil se na plošinku. Pomyslel si, že mohl vědra otřít – určitě na nich byly otisky Kennyho, Dona i Steva – ale bylo možná lepší je tam nechat. Třeba jim tak uchystá na sobotní ráno malé překvapení. Rty se mu tím pomyšlením zavlnily v pobaveném úšklebku.

Posledním předmětem v pytlíku bylo klubko jutového provázku.

Vrátil se ke kbelíkům a přivázal jejich držadla běžnými zátažnými uzly. Pak provlékl provázek očkem a přes kladku. Poté hodil odvíjející se klubko na půdu, kde je přehodil přes druhou kladku. Asi by ho

příliš nepobavilo, kdyby věděl, že v ztemnělé aule, potřísněný mnohaletým prachem, s šedivými pavučinkami v rozčuchaných vlasech, vypadá jako shrbený, pološílený Rube Goldberg, který se snaží vynalézt dokonalejší pastičku na myši. Uložil konec provázku na navršené bedny u dosahu ventilátoru, naposledy slezl dolů a oprášil si ruce. Přípravy byly ukončeny.

Vyhlédl z okna, protáhl se a seskočil na zem. Zavřel okno a za použití svého nástroje zamkl uzávěr. Pak se vrátil k vozu.

Chris prohlásila, že je velice pravděpodobné, že pod kbelíky usednou Tommy Ross a ta Whitovic kráva; už pro to mezi svými přáteli leccos udělala. Bylo by dobré, kdyby k tomu došlo, jenže Billymu bylo celkem jedno, kdo tam bude sedět.

Začínal si dokonce myslet, že by tam klidně mohla sedět Chris. Nastartoval a odjel.

Z knihy JMENUJI SE SUSAN SNELLOVÁ (str. 48):

Carrie přišla za Tommym den před plesem. Počkala si na něho před třídou. Říkal, že vypadala opravdu zbědovaně, jako by si myslela, že na ni začne rvát, ať za ním neleze a přestane ho otravovat.

Řekla mu, že musí být z plesu doma do půl dvanácté, jinak by o ni matka měla starost. A že ho nechce připravovat o čas a tak, ale hlavně nesmí přidělavat starosti matce.

Tommy jí navrhl, že se cestou z plesu mohou ještě zastavit na sassafrasovou limonádu a hamburgera. Všichni se prý rozjedou do Westoveru a Lewistonu, takže budou mít s Carrie čas jen pro sebe. Po těch slovech prý zrudla, ale říkala, že by šla ráda, hrozně ráda.

A téhle holce stále říkali zrůda. Ráda bych vám to znovu připomněla. Tohle říkali holce, která po svém jediném plese vezme zavděk lacinou limonádou a hamburgerem a pospíchá domů, aby o ni matka neměla starost...

16. Maturitní ples

Carrie ihned po příchodu okouzila ona zvláštní atmosféra plesu. Kolem ní šustily překrásné postavy v šifónu, krajkoví, hedvábí, saténu. Vzduch byl nasáklý vůní květin, která bez ustání ohromovala chřípí. Dívky v šatech s hlubokými dekolty vzadu, s nabíranými živůtky, které odhalovaly rýhu mezi ňadry, s empírovými pasy. Dlouhé sukně, lodičky. Oslnivě bílé smokinky, šerpy, nablýskané černé boty.

Na parketě bylo jen pár lidí, zatím pouhá hrstka, a v měkkém otáčejícím se světle vypadali jako nehmotné přízraky. Nechtěla v nich vůbec vidět své spolužáky. Chtěla, aby všichni byli nádhernými cizinci.

Tommyho ruka jí pevně spočívala na lokti. „Ta malba je nádherná,“ řekl.

„Ano,“ souhlasila mdle.

V tlumeném světle se nad svým bidlem netečně skláněl gondoliér a vody kanálu odrážely v západu slunce semknuté měšťanské domy. Věděla s náhlou jistotou, že tenhle obraz jí navždy utkví v paměti, že jej bude moci kdykoliv snadno přivolat.

Pochybovala, že to všichni cítí – oni byli světaznalí – ale dokonce i George v tu chvíli ztichl. Celá scénérie se svými vůněmi a orchestrem tiše hrajícím sotva rozeznatelnou filmovou melodií se jí nesmazatelně vryla do paměti a její nitro zaplavil mír. Duše se zmocnila chvilková úleva, jako by někdo její ztrápené záhyby vyžehlil něžnou žehličkou.

„Tak jedéém,“ zaječel znenadání George a odtáhl Friedu na parket. Na starosvětskou bigbandovou muziku začal parodovat jitterbug a někdo poblíž zapískal. George si prozpěvoval, dělal potměšilé grimasy a pak si začal v podřepu přendávat ruce na kolenou, až se zadkem málem dotýkal země.

Carrie se usmála. „S Georgem je legrace,“ řekla.

„To jo. Je to dobrej kluk. Vůbec je tu spousta dobrejch lidí. Nechceš si sednout?“

„Chci,“ souhlasila vděčně.

Vrátil se ke vchodu pro Normu Watsonovou, která si nechala u příležitosti plesu vyčesat vlasy do divoké kreace.

„Máte to na druhé straně,“ řekla a bystrýma očima si změřila Carrie od hlavy k patě, hledajíc odhalené ramínko nebo ostrůvek uhrů na nezakryté kůži, jen aby mohla přinést ke vchodu nějakou novinku, až je uvede ke stolu. „To jsou *nádherné* šaty, Carrie, kdes je jen vzala?“

Carrie jí to vylíčila, zatímco je Norma vedla kolem parketu k jejich stolu. Voněla mýdlem Avon, parfémem od Woolworthe a ovocnou žvýkačkou.

U stolu byly dvě opřené (a nezbytným krepovým papírem ozdobené) židle a stůl sám byl potažen krepdešínovým ubrusem ve školních barvách. Stála na něm vinná láhev se svíčkou, vedle které ležel taneční pořádek, ostře ořezaná tužka a dva dárečky – gondoly vyplněné oříškovými bonbóny.

„Já se z toho nemůžu vzpamatovat,“ řekla Norma. „Vypadáš tak jinak.“

Vrhla na Carrie kradmý pohled, který ji znervóznil.

„Ty prostě *záříš*. V čem tkví to *tajemství*?“

„Jsem tajná milenka Dona MacLeana,“ řekla Carrie. Tommy se uchechtl, ale rychle se ovládl. Normě ztuhl úsměv na rtech a Carrie byla udivena svým vtípem a jeho odezvou. Tak takhle musela vypadat, když vtípkovali o ní. Jako když ji včela štípne do zadku. Carrie zjistila, že se jí Normin výraz líbí. Bylo to nesporně velmi nekřesťanské.

„No, musím se vrátit,“ řekla Norma. „Není to *vzrušující*, Tommy? *Nebylo by vzrušující, kdyby...?*“

„Po stehnech mi stýkaj potoky studenýho potu,“ řekl Tommy chmurně.

Norma se vzdálila s podivným, zmateným úsměvem. Neodehrávalo se to podle jejích představ. Každý věděl, jak by se to s Carrie mělo odehrávat. Tommy se znovu uchechtl. „Nechtěla by sis zatancovat?“ zeptal se Carrie.

Nevěděla proč, ale ještě na to *nebyla* připravena. „Na chvilku si sedneme.“

Když jí přidržoval židli, všimla si svíčky a poprosila ho, zda by jí

zapálil. Jejich oči se střetly nad plamínkem. Natáhl ruku a vzal její dlaň do své. A hudba hrála dál.

Z knihy EXPLOZE STÍNU (str. 133-134):

Až se subjekt Carrie stane ještě akademičtější, přistoupí se snad k důkladnému studiu charakteru její matky. Mohl bych se o to pokusit sám, když pro nic jiného, tak pro nahlédnutí do rodokmenu Brighamovy rodiny. Mohlo by být mimořádně zajímavé zjistit, kolik zvláštností by se dalo objevit jen v předchozích dvou třech generacích...

Víme zcela jistě, že Carrie oné osudové noci odešla domů. Proč? Je těžké posoudit, nakolik logické bylo tehdy její uvažování. Mohla si jít pro rozhrěšení a odpuštění, ale také mohla jít zcela cíleně spáchat matkovraždu. V každém případě všechno nasvědčuje tomu, že na ni Margaret Whitová čekala...

Dům byl naprosto tichý.

Byla pryč.

V noci.

Z domu.

Margaret Whitová zvolna přešla ze své ložnice do obývacího pokoje. Nejdřív byla krev a špinavé představy, jež na ni seslal Dábel. Pak ta pekelná síla, kterou ji Dábel obdařil, samozřejmě v dobách krve a ochlupení. Jí nemusí o Dábově síle nikdo nic vykládat. Zná ji od své babičky. Ta dokázala zažehnout oheň v krbu, aniž se hnula ze svého houpacího křesla u okna. V tu chvíli měla v očích

(nenecháš čarodějnice žít)

jakési čarodějnické světlo. A někdy se při večeři na stole roztančila cukřenka v šíleném tanci derviše. Kdykoliv se to stalo, babička se divoce rozchechtala, až se zalykala nadšením, a vrhala kolem sebe uhrančivé pohledy. Někdy funěla jako pes za horkého dne, a když v šestašedesáti zemřela na infarkt, už v tomto věku senilní až na hranici idiocie, Carrie byl sotva rok. Necelé čtyři týdny po babiččině pohřbu vešla Margaret do dětského pokoje, kde uviděla svou malou holčičku, jak leží v kolébce, usmívá se, vrní a pozoruje

kojeneckou láhev, která se jí vznáší nad hlavou.

Margaret ji tehdy málem zabila. Zabránil jí v tom Ralph.

Neměla si v tom nechat zabránit.

Margaret Whitová stála uprostřed obývacího pokoje. Zraněnýma, trpícíma a vyčítavýma očima na ni shlížel Kristus z Kalvárie. Bylo slyšet tikot kukaček. Ukazovaly deset minut po osmé.

Cítila, doslova cítila Ďáblovu sílu, již byla obdařena Carrie. Cítila ji fyzicky jako drobné šimrající prstíky zla. Znovu musela zakročit, když přistihla tříletou Carrie, jak v hříchu pozoruje tu Ďáblovu děvku na vedlejší zahradě. Pak přišly ty kameny a její síla ochabla. A po třinácti letech se znovu obnovila.

Nejdříve krev, pak síla,

(polepíš se upiš se krví)

teď ten kluk a tanec a pak nějaký motel nebo parkoviště, položí ji na zadní sedadlo a pak ...

Krev, čerstvá krev. Za vším stála krev a jen krví může být smyt hřích.

Margaret Whitová byla mohutná žena se silnými pažemi, na nichž byly lokty pouhými doličky, ale její hlava posazená na silném, šlachovitém krku byla překvapivě malá. Kdysi měla krásný obličej. Svým podivným, zaníceným výrazem byl v jistém smyslu stále krásný. Oči však byly těkavé a kolem překvapivě mdlých úst se stahovaly hluboké kruté vrásky. Její vlasy, ještě před rokem téměř černé, byly téměř bílé.

Jediným způsobem jak zabít hřích, skutečný černý hřích, je utopit jej v krvi

(ona musí být spasena)

kajícího srdce. Bůh tomu jistě porozuměl a ukázal na ni prstem. Nepřikázal snad Bůh Abrahamovi, aby vyvedl svého syna Izáka na horu?

Ve svých starých, vyšlapaných pantoflích se došourala do kuchyně a otevřela zásuvku kredence. Nůž, který používaly pro krájení, byl dlouhý, ostrý a uprostřed probroušený do oblouku. Posadila se na vysokou stoličku u kuchyňské pracovní desky, vytáhla z malého hliníkového pouzdra úlomek brousku a s apatickou soustředěností prokletých se jala obtahovat blyštivé ostří.

Kukačky tikaly a tikaly, až pták konečně vylezl a jediným zakukáním oznámil půl deváté.

V ústech ucítila chuť oliv.

MATURITNÍ ROČNÍK VÁS ZVE NA PLES

27. května 1979

Orchestr Billyho Bosnana
Skupina Josie and the Moonglows

Z PROGRAMU

Kabaretní vystoupení s holí – Sandra Stenchfieldová

500 Miles

Lemon Tree

Mr. Tambourine Man

Folkové písně zazpívají John Swithen a Maureen Cowanová

The Street Where You Live

Raindrops Keep Falling On My Head

Bridge Over Troubled Water

Vystoupení sboru Ewenovy střední školy

PLESOVÝ VÝBOR

Pan Stephens, slečna Geerová, pan a paní Lublinovi, slečna Desjardinová

Korunovace ve 22⁰⁰ hod. Pamatujte, je to VÁŠ maturitní ples.

Ať na něj všichni vzpomínají!

Když ji požádal potřetí, musela se přiznat, že neumí tancovat. Nedodala už, že při půlhodinovém bloku rockové hudby by se na parketu cítila nesvá,

(a hříšná)

ano, a hříšná.

Tommy přikývl a pak se usmál. Naklonil se k ní a řekl jí, že strašně nerad tancuje. Nechtěla by se projít a navštívit někoho u stolu? Hrdlo se jí sevřelo úzkostí, ale přikývla. Ano, to je dobrý nápad.

Skutečně o ni pečoval. Měla by k němu být stejně pozorná (i když to neočekává); to byla součást nepsané dohody. Cítila, jak ji vstřebává kouzelná atmosféra večera. Náhle věřila tomu, že už jí nikdo nenastaví nohu, nikdo zlomyslně nepřilepí na záda cedulku s nápisem „Pořádně mě nakopni“, nikdo ji znenadání nepocáká vodou z umělého karafiátu, propojeného s balónkem v kapse, a nezačne se řehtat a ostatní se nepřidají a nebudou na ni ukazovat a pokřikovat.

A pokud existovalo kouzlo večera, nebylo božské, ale pohanské (mami pouštím se tvých sukni už jsem dospělá)

a ona to tak chtěla.

„Podívej,“ řekl, když se zvedli.

Dva jevištní technici sunuli na jeviště ze zákulisí trůny pro Krále a Královnu a pan Lavoie, školník, je navigoval gesty rukou na křídové značky na proscéniu. Pomyslela si, že ty trůny vypadají poněkud artušovsky – oslnivě bílé čalounění, pravé květiny, velké krepděšinové praporce.

„Jsou nádherné!“ řekla.

„Ty jsi nádherná,“ řekl Tommy a ona si náhle byla docela jistá, že se toho večera nic špatného nestane – a možná budou právě oni zvoleni Králem a Královnou maturitního plesu. Usmála se nad tím hloupým nápadem.

Bylo devět hodin.

„Carrie?“ zaznělo odněkud váhavě.

Byla tak soustředěná na hudbu a dění na parketě a u ostatních stolů, že neviděla nikoho přicházet. Tommy odešel koupit punč.

Otočila se po hlase a uviděla slečnu Desjardinovou.

Chvíli se na sebe jen dívaly a mezi nimi pulsovala vzpomínka, (viděla mě viděla mě nahou a řvoucí a zakrvácenou)

kteřá se jim odrážela v očích.

Po chvíli řekla Carrie plaše: „Moc vám to sluší, slečno Desjardinová.“

Opravdu jí to slušelo. Měla blyštivě stříbrné přiléhavé šaty, které dokonale ladily se vzhůru vyčesanými plavými vlasy. Na krku se jí houpal jednoduchý přívěsek. Vypadala velice mladě, spíš jako studentka, než jako profesorka.

„Díky,“ řekla. Okamžik váhala a pak položila Carrie na předloktí

ruku v rukavičce. „Jsi krásná,“ řekla a na obě slova položila zvláštní důraz.

Carrie znovu ucítila, jak červená, a sklopila oči ke stolu. „To je od vás strašně hezké, že mi to říkáte. Já vím, že nejsem... určitě ne... ale stejně vám děkuju.“

„Je to pravda,“ řekla slečna Desjardinová. „Carrie, všechno, co bylo... víš, všechno je pryč. Chtěla bych, abys to věděla.“

„Na to se nedá zapomenout,“ řekla Carrie a vzhlédla. A na jazyk se jí drala slova: *Už nikomu nic nevyčítám*. Ale spolkla je. Byla to lež. Vyčítala jim to všem a vždycky bude, a přála si víc než co jiného být upřímná. „Ale pro tuhle chvíli o tom nevím. Teď je to pryč.“

Slečna Desjardinová se usmála a v jejích očích se v tekutém třpytu měkce odrážela světla sálu. Podívala se na taneční parketa Carrie sledovala její pohled.

„Vzpomínám si na svůj maturitní ples,“ řekla slečna Desjardinová tiše. „Byla jsem o pět centimetrů vyšší než můj společník, když jsem si vzala boty na podpatku. Dal mi kytičku, která se mi barevně nehodila k šatům. Měl na autě rozbitý výfuk a motor strašně... příšerně řval. Ale bylo to kouzelné. Nevím proč. Už nikdy jsem nic podobného nezažila.“ Podívala se na Carrie. „Taky se cítíš takhle?“

„Je to tu hezké,“ řekla Carrie.

„A to je všechno?“

„Ne. Je tu ještě něco. Ale to nemůžu říct. Nikomu.“

Slečna Desjardinová se usmála a stiskla jí ruku. „Na tenhle ples nikdy nezapomeneš,“ řekla. „Nikdy.“

„Asi máte pravdu.“

„Dobře se bav, Carrie.“

„Díky.“

Tommy se vrátil s dvěma papírovými pohárky punče a slečna Desjardinová odešla kolem parketu k učitelskému stolu.

„Co chtěla?“ zeptal se a opatrně postavil pohárky na stůl.

„Myslím, že se mi chtěla omluvit,“ řekla Carrie s pohledem upřeným na odcházející učitelku.

17. Král a královna plesu

Sue Snellová seděla v obývacím pokoji jejich rodinného domu, lemovala šaty a poslouchala album skupiny Jefferson Airplane *Long John Silver*. Deska byla stará a hodně poškrábaná, ale uklidňovala ji.

Matka s otcem na večer někam odjeli. Věděli, co se děje, tím si byla jista, ale ušetřili ji blekotaných hovorů o tom, jak pyšní jsou na svou holčičku, nebo jak jsou rádi, že se konečně stane dospělou. Byla ráda, že se rozhodli nechat ji o samotě, protože byla stále znepokojená vlastní motivací, již se bála hlouběji zkoumat, aby na černém sametu podvědomí neobjevila zářící a zlomyslně poblikávající kámen sobectví.

Dokázala to; to stačilo; byla spokojena.

(třeba se mi do ní zamiluje)

Zvedla oči, jako by na ni nikdo promluvil z chodby, a na rtech jí zahrál úsměv. To by bylo opravdu pohádkové zakončení, skutečně. Princ se sklání nad Šípkovou Růženkou a tiskne své rty k jejím.

Sue, já nevím, jak bych ti to řekl, ale...

Úsměv pohasl.

Nedostala menstruaci. Měla skoro týden zpoždění. A to byla vždycky přesná jako kalendář.

Měníč gramofonových desek klapl; další deska spadla dolů. V nastalém tichu uslyšela, jak se v ní něco převrátilo. Třeba to byla jen její duše.

Bylo čtvrt na deset.

Billy zajel na vzdálený konec parkoviště a zastavil čelem k asfaltovému nájezdu na hlavní silnici. Chris začala vystupovat z vozu, ale stáhl ji zpátky. Jeho oči ve tmě divoce žhnuly.

„Co je?“ zeptala se podrážděně.

„Krále a Královnu vyhlašují přes mikrofon,“ odpověděl. „Pak zahrajou školní hymnu. To znamená, že se usadili na trůn a jsou tím pádem zaměřeni.“

„To všechno vím. Puť mě, to bolí.“

Stiskl ji ještě víc a cítil, jak jí zachrupaly zápěstní kůstky.

Působilo mu to zvrácené potěšení. Ale pořád ještě neřvala. Byla docela dobrá. „Poslouchej mě. Chci, abys věděla, do čeho jdem. Až budou hrát hymnu, zatáhneš za provázek. Pořádne zatáhneš. Mezi kladkama bude trochu povolenej, ale ne moc. Jakmile ucítíš, že kýble spadly, *zdrháme*. Nebudeš tam očumovat a čekat, až to v sále začne řvát. Tohle není žádněj dětskej žertík. Tady jde o kriminál, rozumíš? Žádná pokuta. Jak tě chytanou, tak tě zavřou a klíč hoděj přes rameno.“

Na Billyho to byla nezvykle dlouhá řeč.

Upírala na něj planoucí oči, plné vzdorovitého hněvu.

„Chápeš?“

„Jo.“

„Tak dobrý. Jakmile spadnou kyblíky, já zdrhám. Až se dostanu k autu, okamžitě jedu pryč. Jestli tu budeš, dobře. Jestli ne, nechám tě tady. Když tě tu nechám a ty to práskneš, zabiju tě. Věříš mi?“

„Jo. Dej pryč tu zatracenou pracku.“

Pustil ji. Ve tváři se mu mihl nechtěný úsměv. „Oukej. Bude to dobrý.“

Vystoupili z vozu.

Bylo skoro půl desáté.

Vic Mooney, prezident maturitního ročníku, volal žoviálně do mikrofonu: „Takže dámy a pánové, zaujměte svá místa, prosím. Nadešel čas volby. Budeme volit Krále a Královnu.“

„Tahle soutěž uráží ženy!“ vykřikla Myra Crewesová nuceně rozverným tónem.

„A chlapy taky!“ ozval se George Dawson a všichni se rozesmáli. Myra už byla zticha. Svůj symbolický protest si odbyla.

„Vraťte se na svá místa, prosím!“ usmíval se Vic do mikrofonu, usmíval se a zuřivě se rděl, zakrýváje si prstem uher na tváři. Obrovský gondoliér se z pozadí díval Vicovi zasněně přes rameno. „Nadešel čas volby.“

Carrie a Tommy se usadili. Tina Blaková a Norma Watsonová obcházely přítomné s cyklostylovanými volebními lístky, a když Norma položila jeden a jejich stůl a vydechla: „Hodně *štěstí*,“ Carrie jej zvedla a přelétla pohledem. Překvapením otevřela ústa.

„Tommy, jsme *tu* napsaní!“

„Jo, já to viděl,“ řekl. „Ve škole se volí jednotliví kandidáti a jejich společníci nebo společnice do toho jaksi spadnou s nimi. Vítej na palubě. Odstoupíme?“

Skousla si ret a podívala se na něj. „Ty chceš odstoupit?“

„Jasně že ne,“ řekl vesele. „Když to člověk vyhraje, posedí si přes školní hymnu a jeden taneček na trůně a mává žezlem a vypadá jako naprostej pitomec. Pak ho vyfotěj do školní ročenky, takže každé vidí, že vypadal jako naprostej pitomec.“

„Koho budeme volit?“ Podívala se rozpačitě z volebního lístku na tužku, která ležela vedle gondoly plné bonbónů. „Jsou to lidi spíš z tvójí party než z mojí,“ usmála se nechtěně. „Já vlastně ani žádnou partu nemám.“

Pokrčil rameny. „Budem volit sami sebe. K čertu s falešnou skromností.“

Hlasitě se zasmála a vzápětí si přikryla dlaní ústa. Zvuk vlastního smíchu jí byl téměř naprosto cizí. Než si to stačila promyslet, zakroužkovala jejich jména, která byla uvedena jako třetí shora. Tenká tužka se jí zlomila v ruce a Carrie si povzdychla. Tříska jí škrábala na bříšku jednoho prstu, na němž se objevila kapička krve.

„Ty ses zranila?“

„Ale ne.“ Usmála se, ale cítila, že to nevydrží dlouho. Pohled na krev byl pro ni nepříjemný. Setřela kapku kapesníčkem. „Ale zlomila jsem tužku, která mi měla zůstat na památku. Já jsem pitomá.“

„Máš ještě loď,“ řekl a přistrčil k ní gondolu s bonbóny. „Túú, túú.“

Sevělo se jí hrdlo a ucítila, že má pláč na krajíčku a že se za něj bude stydět. Nakonec se nerozplakala, ale oči se jí prizmaticky leskly a ona sklonila hlavu, aby to neviděl.

Orchestr hrál nějakou chytlavou instrumentálku, zatímco uvaděčky sbíraly přeložené volební lístky. Odnášely je na stůl plesového výboru u dveří, kde je Vic s panem Stephensem a Lublinovými počítali. Slečna Geerová to všechno chmurně pozorovala pronikavýma očima.

Carrie cítila, jak se jí do duše vkrádá nechtěné napětí, které jí působí stahy žaludku. Pevně svírala Tommyho ruku. Bylo to samozřejmě absurdní. Je přece nikdo nemohl volit. Hřebec je snad pro

takovou soutěž vhodným kandidátem, ale ne ve spřežení s krávou. Vyhrají to Frank s Jessicou nebo možná Don Farnham a Helen Shyresová. Nebo – k čertu!

Dvě hromádky rostly rychleji než ostatní. Pan Stephens skončil s rozdělováním lístků a všichni čtyři se dali do počítání dvou největších hromádek, které vypadaly přibližně stejně. Dali hlavy dohromady, radili se a znovu počítali. Pan Stephens pokývl hlavou, ještě jednou palcem přejel hromádku lístků jako hráč pokeru, který se chystá rozdávat, a podal ji Vicovi. Ten se vrátil na jeviště a přistoupil k mikrofonu. Orchestr Billyho Bosnana zahrál fanfáry. Vic se nervózně usmál, odkašlal si do mikrofonu a překvapeně zamžikal, když to v reproduktorech zakvílelo. Málem upustil hlasovací lístky na zem, kde se vinuly těžké elektrické kabely. Někdo se zasmál.

„Nějak jsme se zasekli,“ řekl Vic bezelstně. „Pan Lublin říká, že je to poprvé v historii maturitních plesů ...“

„Kam až to chce rozebírat?“ reptal někdo za Tommym. „Do roku 1800?“

„Máme dvě vítězné dvojice.“

Toto prohlášení vyvolalo šumění v davu.

„Tak puntikovaný nebo pruhovaný?“ zavolal George Dawson a pár lidí se zasmálo. Vic se nervózně pousmál a znovu málem upustil lístky. „Třiašedesát hlasů pro Franka Griera a Jessicu MacLeanovou a třiašedesát hlasů pro Thomase Rosse a Carrie Whitovou.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, po kterém následoval bouřlivý aplaus. Tommy se podíval přes stůl na svou společnici. Měla skloněnou hlavu, jako by se styděla, a on měl náhle stejný pocit,

(carrie carrie carrie),

jako když ji zval na ples. V mysli se mu pohybovalo něco cizího a znovu a znovu to vyvolávalo její jméno. Jako kdyby...

„Pozor!“ křičel Vic do mikrofonu. „Rád bych vás poprosil o pozornost.“ Aplaus se utišil. „Musíme udělat rozhodující kolo. Až se k vám dostanou lidé s hlasovacími lístky, napište prosím ten pár, jemuž dáváte přednost.“

Odešel od mikrofonu a zjevně se mu ulevilo.

Byly rozdány další hlasovací lístky, které byly vytrhány ze zbylých programů. Orchestr nepovšimnut pokračoval v hraní a lidé

vzrušeně hovořili.

„To netleskali nám,“ řekla Carrie a zdvihla oči. To, co cítil (nebo si myslel, že cítí), zmizelo. „To nemohli tleskat nám.“

„Třeba tleskali tobě.“

Oněměle se na něj podívala.

„Co to tak dlouho trvá?“ zasyčela na něj. „Slyšela jsem je tleskat. Třeba už to bylo. Jestli jsi to posral ...“ Jutový provázek povadle visel mezi nimi už od chvíle, kdy Billy prostrčil ventilátorem šroubovák a vytáhl jej.

„Uklidni se,“ řekl pokojně. „Budou k tomu hrát školní hymnu, jako vždycky.“

„Ale ...“

„Zavři zobák. Moc kecáš.“ Špička jeho cigarety poklidně žhnula do tmy.

Ztišila se. Ale

(až bude tohle za námi tak ti to dám sežrat chlapče dneska asi půjdeš do postele s tvrdým)

v myslí si přemílala jeho slova a ukládala si je do paměti. Takhle s ní nikdo nikdy nemluvil. Její otec je právník.

Bylo sedm minut po desáté.

Už držel v ruce zlomenou tužku a chystal se zakroužkovat jména na volebním lístku, když se váhavě dotkla jeho zápěstí.

„Prosím...“

„Co?“

„Nevol nás,“ řekla.

Tázavě zdvihl obočí.

„Proč ne? Když jsem řekl á, musím taky říct bé. Tohle heslo razí moje matka.“

(matka)

Okamžitě se jí vybavila: matka drmolící modlitby k nejvyššímu bezejmennému oblíbenému Bohu, který číhá na parkovištích s ohnivým mečem v ruce. Carrie v sobě musela veškerou vůlí potlačit hrůznou představu. Nedokázala si vysvětlit své strachy, své děsivé předtuchy. Dokázala se jen bezmocně usmívat a opakovat: „Nedělej

to. Prosím.“

To už k nim přicházely dívky, které vybíraly složené hlasovací lístky. Na okamžik ještě zaváhal, ale pak rychle načmáral na útržek papíru *Tommy a Carrie*. „Pro tebe,“ řekl. „Dneska se vezeš první třídou.“

Nedokázala mu odpovědět. Na pozadí předtuchy jí vyvstávala matčina tvář.

Nůž jí sjel z brousku a v okamžení rozřízl dlaň pod palcem. Podívala se na ránu. Z jejích rozšklebených rtů zvolna prýštila hustá krev, stékala po ruce a odkapávala na prošlapané linoleum kuchyňské podlahy. Tak tedy dobře. Výborně. Čepel už okusila chuť masa a krve. Neobvázala si své zranění, ale smočila blyštivé ostří v krvi, až rudě zmatnělo. Pak se znovu pustila do broušení, nedbajíc na krev, která jí třísnila šaty.

Pohoršuje-li tě tvé pravé oko, vydlobni je.

Je-li Písmo kruté, je zároveň laskavé a dobré. A tohle bylo velmi příhodné pravidlo pro ty, kteří se ukrývali ve stínu dveří hodinových hotelů a v křoví za kuželníky.

Vydlobni je.

(a ta jejich nestydatá hudba)

Vydlobni

(a holky ukazují své prádlo zvlhlé krví zvlhlé krví)

Kukačky začaly odbíjet desátou a

(rozpáru ji a vyvrhnu na podlahu)

pohoršuje-li tě tvé pravé oko, vydlobni je.

Šaty byly hotovy a ona se nedokázala dívat na televizi nebo si vzít knihu nebo zavolat Nancy. Dokázala jen sedět na pohovce s pohledem upřeným do temnoty kuchyňského okna a nechat se pohlcovat bezejmenným strachem jako nenarozenec, jemuž se blíží doba porodu.

Vzdychla a začala si nepřítomně mnout ruce. Byly chladné a ztuhlé. Hodiny ukazovaly deset minut po desáté a nebyl tu jediný důvod, skutečně jediný důvod k pocitu, že svět spěje k svému konci.

Hromádky volebních lístků byly tentokrát vyšší, ale stále

vypadaly přesně stejné. Komise musela třikrát počítat, aby měla jistotu. Pak Vic Mooney znovu přistoupil k mikrofonu. Udělal dramatickou pauzu, aby vzduch v sále nasákl patričním napětím, a prostě oznámil:

„Vyhráli Tommy a Carrie. Rozdílem jediného hlasu.“

Na okamžik se rozhostilo mrtvé ticho. Pak se sálem opět rozlehl potlesk, který měl tu a tam posměšný podtón. Carrie vydala překvapený tlumený vzdech a Tommy znovu pocítil (ale jen na vteřinku) tu podivnou závrať,

(carrie carrie carrie carrie)

kteřá mu z mysli vymazávala všechno kromě jména a podoby té zvláštní dívky, s níž tu byl. V oné prchavé vteřině jej zachvátil nekonečný strach.

Něco s cinknutím spadlo na podlahu a v témže okamžiku zhasla svíčka na jejich stole.

Nato Josie and the Moonglows zahráli rockovou verzí písně *Pomp and Circumstance*, u jejich stolu se objevily uvaděčky (téměř zázračně; všechno bylo pečlivě nazkoušeno pod vedením slečny Geerové, která podle pověsti pomalé a nemotorné uvaděčky pevnou rukou vycvičila k dokonalosti), Tommymu se v ruce ocitlo žezlo zabalené v hliníkové fólii a Carrie byl přes ramena přehozen plášť s kožešinovým límcem a oba byli odváděni chlapcem a dívkou v bílých blejzrech špalírem přihlížejících. Hudba vyhrávala. Obecenstvo tleskalo. Metody slečny Geerové byly rehabilitovány. Tommy Ross se obluzně usmíval.

Po schůdkách je vyvedli na proscénium a k trůnům, kam je usadili. Potlesk stále zesiloval. Posměšnost už z něj vyprchala; byl to poctivý a sytý, nepatrně vyděšený potlesk. Carrie byla ráda, že sedí. Všechno se to událo příliš rychle. Nohy se jí třásly a znenadání ji přepadl pocit, že i přes poměrně nehluboký výstřih jsou jí příšerně vidět prsa.

(nečisté polštáře)

Z potlesku ji zachvacovala mdlobná opilost. Jedna část její mysli byla stále přesvědčená, že to všechno je sen, z něhož se probudí se smíšeným pocitem lítosti a úlevy.

Vic vyřvával do mikrofonu: „Král a královna maturitního plesu

roku 1979 – Tommy ROSS a Carrie WHITOVÁ!“

Potlesk stále sílil a bouřil a hřměl. Tommy Ross, který měl před sebou poslední okamžiky života, vzal Carrie za ruku a usmál se na ni. Pomyslel si při tom, že Suzie měla velice správnou intuici. Nějak se jí podařilo úsměv opřítovat. Tommy

(měla pravdu miluju ji strašně miluju tuhle holku tuhle carrie je nádherná a tak to má být a miluju všechny a světlo to světlo v jejich očích)

a Carrie

(nevidím je světla jsou příliš ostrá slyším je ale nevidím je ty sprchy vzpomeň si na ty sprchy maminko jsem moc vysoko chci dolů nesmějou se náhodou a nechtějí po mně házet věci ukazovat na mě a se smíchem pokřikovat nevidím je nevidím je je tu strašně moc světla)

a traverza nad nimi.

Obě kapely v narychlo sestavené koalici rocku a dechovky spustily školní hymnu. Lidé v sále povstali a za neutuchajícího potlesku začali zpívat.

Bylo deset hodin sedm minut.

18. Podivné události

Billy se pokrčil v kolenou, až mu zapraskaly klouby. Chris Hargensenová stála vedle něj a byla stále nervóznější. Rukama si bezcílně přejížděla po švech džín a kousala se do měkkého spodního rtu.

„Myslíš, že pro ně budou hlasovat?“ zeptal se Billy tiše.

„Určitě,“ řekla. „Zařídila jsem to. Nemůže to být ani těsně. Proč pořád tleskají? Co se to tam děje?“

„To se mě neptej, holčičko. Já...“

Náhle zazněla školní hymna, která břeskně rozřízla májový vzduch, a Chris nadskočila, jako by dostala žihadlo. Tiše vydechla leknutím.

Povstaňme na počest Thomase Ewena...

„No tak,“ řekl. „Už jsou tam.“ Jeho oči žhnuly do tmy. Neurčitě se pouсмál.

Chris si olízla rty. Oba civěli na konec jutového provázku.

K nebi ať letí píseň ta nadšená...

„Drž hubu,“ zašeptala. Byla rozechvělá a on si pomyslel, že ještě nikdy nevypadala tak nádherně a přitažlivě. Až to bude za nimi, udělá jí to tak, že každá předchozí soulož s někým jiným jí bude připadat jako dvouvteřinová rychlovka s nedomrlým teploušem.

„Nejsi podělaná, holčičko?“

Naklonil se k ní. „Já to za tebe neudělám, děvče. Ať to tam klidně zůstane až do zimy.“

... k nebi kde plápolá bílá a červená...

Z úst se jí vydral tlumený výkřik. Naklonila se dopředu a oběma rukama prudce zatáhla za provázek. V první chvíli, než se vypnul průvės, si myslela, že si jí Billy celou tu dobu vychutnával, že provázek nechal jen tak volně ve vzduchu. Pak však ucítila odpor; znovu zatáhla, až se jí provázek zařízil do dlaní.

„Já ...“ začala.

Hudba uvnitř ustala v hřmotném disonantním akordu. Ještě okamžik bylo slyšet ojedinělé hlasy, až náhle udeřilo ticho. Pak někdo vykřikl. A znovu ticho. Strnule na sebe zírali ve tmě, jako by nevěřili

tomu, co udělali. Chris měla pocit, že vdechuje skleněnou drť.

Pak se uvnitř rozesmála.

Bylo deset dvacet pět a Sue měla stále horší a horší pocit. Stála na jedné noze před plynovým sporákem a čekala, až se začne vařit mléko, aby si mohla polít Nestlé. Dvakrát se vydala do patra a dvakrát se zarazila, přitahována bezdůvodně kuchyňským oknem, které vedlo na Brickyard Hill a spirálu Route 6, která vedla do města.

Když náhle začala houkat siréna na střeše radnice na Main Street v divokých kaskádách paniky, neotočila se hned k oknu, ale zhasla plyn pod mlékem, aby neuteklo.

Siréna na radnici houkávala každý den v poledne, a to bylo všechno, kromě několika požárních poplachů dobrovolného hasičského sboru během sklizně v červenci a srpnu. Byla určena výhradně k oznamování velkých pohrom a její zvuk doléhal k prázdnému domu jako z hrůzného sna.

Vydala se k oknu, ale šla pomalu. Hlas sirény stoupal a klesal, stoupal a klesal. Někde se rozezněly klaksony, jako když jede svatba. Sue viděla svůj odraz na temném skle; pootevřené rty, doširoka otevřené oči. Odraz se vzápětí zamžil jejím vlastním dechem.

Vynořila se jí polozasutá vzpomínka. Na základní škole mívali občas nácvik na letecký poplach. Když učitelka tleskla rukama a řekla „Houká siréna“, měli si všichni zalézt pod lavice, dát si ruce přes hlavu a čekat, ať už na konec poplachu, nebo na ničivé účinky nepřátelských bomb. Náhle jí zcela zřetelně

(houká siréna)

vytanula na myslí tahle učitelčina slova.

Daleko pod ní, trochu nalevo, tam, kde bylo školní parkoviště kruh sodíkových lamp je jasně ohraničoval, i když školní budova sama o sobě tonula ve tmě – zajiskřilo, jako když Bůh křísne křesadlem.

(tam jsou ty nádrže s palivovým olejem)

Jiskra váhala, ale pak oranžově vykvetla. Teď už bylo vidět školu. Hořela.

Už byla na cestě ke skříni pro kabát, když se jí pod nohama rozechvěla podlaha prvním tlumeným dunivým výbuchem, který

roztřásl matčin porcelánový servis v příborníku.

Z článku PŘEŽILI JSME ČERNÝ MATURITNÍ PLES od Normy Watsonové (otištěno v srpnu 1980 v rubrice Reader's Digestu „Dramata ze skutečného života“):

... a přihodilo se to tak rychle, že nikdo ve skutečnosti nevěděl, co se děje. Všichni jsme stáli a tleskali a zpívali školní hymnu. Pak – byla jsem u stolu uvaděček hned vedle vchodových dveří a dívala jsem se na jeviště – se něco zablýsklo, jak jevištní reflektory zachytily něco kovového. Stála jsem tam s Tinou Blakovou a Stellou Horanovou a myslím, že to viděly také.

Zničehonic se vzduchem snášel rudý vodopád. Částečně zasáhl obraz a stékal po něm v dlouhých čúrcích. Bylo mi naprosto jasné, ještě před tím, než je to zasáhlo, že je to krev. Stella Horanová si myslela, že je to barva, ale já měla takovou předtuchu, jako tehdy, když mého bratra srazil nákladřák se senem.

Byli úplně zmáčení. Carrie to odnesla nejhůř. Vypadala, jako by ji někdo celou ponořil do sudu s červenou barvou. Jen tam tak seděla. Ani se nehнула. Vodopád zasáhl i členy skupiny Josie and the Moonglows, která byla blíž jevišti. Bílá kytara doprovodného kytaristy byla celá postříkaná.

Řekla jsem: „Panebože, to je krev!“

Když jsem to řekla, Tina vykřikla. Byl to hlasitý výkřik a rozlehl se celým sálem.

Lidé přestali zpívat a nastalo naprosté ticho. Byla jsem úplně přimrazená k podlaze. Podívala jsem se nahoru, kde se nad trůny houpaly dva kbelíky. Stále z nich kapalo. Náhle spadly a za nimi se odvíjel provázek. Jeden kbelík udeřil Tommyho Rosse do hlavy. Sálem se rozlehl velice hlasitý zvuk, podobný gongu.

Někoho to rozesmálo. Nevím, kdo to byl, ale nebyl to smích člověka, který vidí něco veselého. Byl syrový a hysterický a příšerný.

V tu chvíli otevřela Carrie oči.

To už se začali smát všichni. Já taky, Bůh mi odpusť. Bylo to tak... strašně divné.

Když jsem byla malá holka, měla jsem pohádkovou knížku Walta

Disneyho *Píseň Jihu*, v níž byla také pohádka strýčka Rémuse o tom dehtovém dítěti, které vypadalo jako jeden z těch starodávných černošských pěvců s černým obličejem a obrovskými podmanivými bílými očima. Když Carrie otevřela oči, vypadala stejně. Byly jedinou částí její bytosti, která nebyla úplně červená. Jak se v nich odráželo světlo, vypadaly jako skleněné. Ať mi Bůh odpustí, ale vypadala jako Eddie Cantor, jak vždycky kulí oči.

A tomuhle se právě lidi smáli. Nemohli jsme se tomu smíchu ubránit. Byla to taková situace, že se člověk musel smát, jinak by se zbláznil. Carrie byla dlouho terčem veškerých vtipů, ale tentokrát jsme cítili, že jsme svědky něčeho mimořádného. Bylo to, jako když se někdo znovu stává člověkem, a pokud jde o mě, děkovala jsem za to Bohu. A ono do toho přišlo *tohle*. Ta příšerná hrůza.

A nedalo se nic jiného dělat, než se smát nebo brečet, ale kdo by po těch letech nad Carrie brečel?

A ona jen seděla a civěla na ně a smích mohutněl a byl stále hlasitější a hlasitější. Lidé se popadali za břicha a odbourávali se a ukazovali si na ni. Jediný Tommy se na ni nedíval. Byl tak trochu zhroucený ve svém trůnu, jako by usnul. Nedalo se poznat, jestli je zraněný; byl příliš polítný krví.

A pak se její tvář... zborčila. Nevím, jak jinak to popsat. Vztáhla ruce k obličejí a napůl vstala. Když už skoro stála, spadla zpět do svého trůnu, a to lidi ještě víc rozesmálo. A pak tak nějak... seskočila z jeviště. Jako když velká červená žába skáče z leknínového listu. Málem znovu upadla, ale tentokrát se jí podařilo udržet rovnováhu.

Slečna Desjardinová k ní běžela a už se nesmála. Vztahovala k ní ruce. Náhle se však prudce otočila a narazila do postranní zdi. Bylo to strašně divné. Nezakopla nebo něco podobného. Jako by ji na tu zeď někdo narazil, ale nikdo takový tam nebyl.

Carrie běžela davem s rukama přes obličej a někdo jí nastavil nohu. Nevím, kdo to byl, ale rozplácla se na zemi a zanechala tam velkou červenou skvrnu. Řekla jen „Uf“, to si pamatuju. Rozesmálo mě to ještě víc, když jsem slyšela to její „Uf“. Chvilí se plazila po parketě, ale pak vstala a utíkala ven. Proběhla kolem mě. Byla cítit krví. Jako něco nemocného a prohnílého.

Seběhla schody po dvou a byla pryč.

Smích postupně odumíral. Někteří lidé ještě kuckali a sípěli. Lennie Brock si vytáhl z kapsy velký bílý kapesník a utíral si oči. Salty McManusová byla celá bílá, jako by se jí chtělo zvracet, ale stále se smála a nevypadala, že někdy přestane. Billy Bosnan tam stál s dirigentskou hůlkou v ruce a vrtěl hlavou. Pan Lublin seděl u slečny Desjardinové a dožadoval se papírového ubrousku, neboť krvácela z nosu.

Tohle všechno netrvalo déle než dvě minuty. Nikdo by si na to nedokázal vzpomenout do všech podrobností. Byli jsme všichni ohromeni. Někteří lidé se procházeli kolem parketu a trochu hovořili, ale ne moc. Helen Shyresová se rozplakala, a tím nastartovala i pár ostatních.

Pak někdo vykřikl: „Zavolejte doktora! Rychle zavolejte doktora!“

Byl to Josie Vreck. Byl na jevišti, skláněl se v kleče nad Tommym Rossem a byl bílý jako stěna. Pokoušel se ho zdvihnout, ale trůn se převrhl a Tommy se skulil na zem.

Nikdo se ani nepohnul. Všichni jen čuměli. Měla jsem pocit, že jsem ztuhla na led. Panebože – tohle slovo byla jediná má myšlenka. Panebože, panebože, panebože. Pak se dostavila druhá, ale to jsem si připadala, že za mě myslí někdo jiný. Pomyslela jsem na Carrie. A na Boha. Míchalo se mi to dohromady a bylo to příšerné.

Stella se na mě podívala a řekla: „Carrie se vrátila.“

A já jsem řekla jen: „No jo.“

Dveře z chodby práskly. Jako když někdo tleskne. Někdo vzadu vykřikl a dal se na úprk. Všichni se ve spěchu vydali ke dveřím. Stála jsem tam a nemohla tomu uvěřit. Když jsem se tam podívala, ještě než se tam dostal první z prchajících, uviděla jsem Carrie, která se dívala dovnitř a obličej měla tak zmazaný, jako by byla pomalovaná indiánskými válečnými barvami.

Usmívala se.

Všichni se opírali o dveře a bušili na ně, ale ty se ani nepohnuly. Jak dav u dveří houstl, ti první už na ně byli přimáčknuti a chroptěli a sípali. A ty dveře se neotevřely. Přitom zrovna tyhle dveře se nikdy nezamykají. Je na to vyhláška.

Pan Stephens a pan Lublin se vrhli do davu a začali lidi

roztrhávat. Rvali je za saka, košile, za všechno. Všichni řvali a tlačili se jako dobytek. Pan Stephen profackoval pár holek a Vicovi Mooneymu dal pěstí do oka. Řvali na lidi, ať jdou ven zadním požárním schodištěm. Někteří poslechli. To byli ti, kteří přežili.

Někdy v té době začalo pršet... aspoň já si v první chvíli myslela, že prší. Odevšad padaly proudy vody. Podívala jsem se nahoru a všechny postřikovače samočinného hasicího systému jely naplno. Voda dopadala na basketbalové hřiště a rozstříkala se kolem. Josie Vreck řval na své muzikanty, aby rychle vypnuli zesilovače a mikrofony, ale všichni už byli pryč. Josie seskočil z jeviště.

Panika u dveří ustala. Lidé couvali a dívali se ke stropu. Slyšela jsem někoho – myslím že Donna Farnhama – jak říká: „To nám úplně zničí basketbalové hřiště.“

Pár lidí se začalo podívat na Tommyho Rosse. Najednou se mi chtělo strašně odtud vypadnout. Vzala jsem Tinu Blakovou za ruku a řekla jsem: „Utíkejme. Rychle.“

K požárním dveřím se šlo úzkou chodbičkou nalevo od jeviště. Byly tam také postřikovače, ale byly zavřené. A dveře byly otevřené – viděla jsem z nich vybíhat několik lidí. Většina lidí však postávala v menších skupinkách na sále a koukala na sebe. Někteří koukali na krvavou skvrnu na podlaze, kde Carrie upadla. Voda ji už rozpouštěla.

Vzala jsem Tinu za ruku a začala ji tahat k východu. V tom okamžiku se strašně zablesklo, někdo vykřikl a reproduktory zavylly zpětnou vazbou. Rozhlédla jsem se a uviděla Josie Vrecka, který držel jeden mikrofónový stojan. Nemohl se pohnout z místa. Kulil oči a vlasy mu vstávaly na hlavě. Vypadal, že tančí. Nohy mu klouzaly ve vodě a z košile se mu začínalo kouřit.

Pak spadl na jeden reproduktor – byly velké, tak přes půldruhého metru – a společně s ním spadl do vody. Vytí reproduktorů bylo stále vyšší a člověk měl pocit, že se mu rozskočí hlava. Pak se znovu příšerně zablesklo a reproduktory zmlkly. Josieho košile hořela.

„Poběž,“ zaječela na mě Tina. „No tak, Normo. *Prosím!*“

Utíkaly jsme do chodby a za námi něco vybuchlo – zřejmě pojistky v zákulisí. Jen na vteřinku jsem se ohlédla. Viděla jsem přímo na jeviště, kde leželo Tommyho tělo, protože opona byla vytažená. Všechny těžké kabely poletovaly a škubaly sebou a kroutily se ve

vzduchu jako hadi vylézající z fakírského koše. Pak se jeden z nich rozpůlil. Když jeho konce dopadly do vody, fialově se zablesklo a všichni najednou začali křičet.

Pak jsme vyšli ze dveří a přeběhli parkoviště. Myslím, že jsem křičela. Nepamatuji si to dobře. Nepamatuji si nic od té chvíle, co začali křičet.

Když se všechny ty vysokonapěťové kabely dotkly vodou zaplavené podlahy...

Pro osmnáctiletého Tommyho Rosse přišel konec rychle, milosrdně a téměř bezbolestně.

Nikdy si neuvědomil, že se děje něco mimořádného. Uslyšel nějaké kovové zvuky, které si v tu chvíli spojoval se

(už jedou mlékaři s konvemi)

vzpomínkou na dětství na farmě strýce Galena, a pak

(někdo něco upustil)

s hudební skupinou pod ním. Všiml si, že se Josie Vreck dívá na něco nad jeho hlavou,

(mám tam snad svatozář nebo co)

a pak na něj spadl ze čtvrtiny plný kbelík krve. Zdvižená obruba dna ho udeřila do hlavy

(hej to bolí)

a on rychle upadl do bezvědomí. Ležel stále na jevišti, když v aparatuře skupiny Josie and the Moonglows vypukl oheň, který se rozšířil na obraz benátského gondoliéra, odkud přeskočil do krysího bludiště starých uniforem, knih a papírů v zákulisí a v provazišti.

Když za půl hodiny nato explodovaly nádrže s palivovým olejem, byl už mrtvý.

Z dálnopisného servisu agentury AP, Nová Anglie

Čas: 22:46

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)

NA EWENOVĚ STŘEDNÍ ŠKOLE SE V SOUČASNÉ DOBĚ

OHEŇ VYMYKÁ KONTROLE. PŘI JEHO VYPUKNUTÍ VRCHOLIL MATURITNÍ PLES A OHEŇ PATRNĚ VZNIKL V ELEKTRICKÉM VEDENÍ. SVĚDKOVÉ TVRDÍ, ŽE BEZ VAROVÁNÍ ZAČALA PROUDIT ZE SAMOČINNÉHO HASICÍHO SYSTÉMU VODA, KTERÁ SE PAK STALA PŘÍČINOU KRÁTKÉHO SPOJENÍ V APARATUŘE ROCKOVÉ SKUPINY. NĚKTEŘÍ SVĚDKOVÉ VIDĚLI, JAK SE ROZPOJUJÍ ČI ROZDĚLUJÍ HLAVNÍ KABELY. PŘEDPOKLÁDÁ SE, ŽE VE ŠKOLNÍ TĚLOCVIČNĚ UVĚZNILY PLAMENY ASI STO DESET LIDÍ. HASIČSKÉ SBORY Z OKOLNÍCH MĚST WESTOVERU, MOTTONU A LEWISTONU BYLY ÚDAJNĚ POŽÁDÁNY O POMOC A TOUTO DOBOU JSOU PRAVDĚPODOBĚ NA CESTĚ. DO TĚTO CHVÍLE NEBYLY HLÁŠENY ŽÁDNÉ OBĚTI. KONEC.
22:46, 27. KVĚTNA 6904D AP

Z dálhopisného servisu agentury AP, Nová Anglie Čas:
23:22

NALÉHAVÉ
CHAMBERLAIN, MAINE (AP)

OBROVSKÁ EXPLOZE OTŘÁSLA STŘEDNÍ ŠKOLOU THOMASE EWINA V MALÉM MAINSKÉM MĚSTEČKU CHAMBERLAIN. KE ŠKOLNÍ TĚLOCVIČNĚ, KDE SE KONAL MATURITNÍ PLES, BYLY VYSLÁNY TŘI MÍSTNÍ HASIČSKÉ VOZY. ÚSILÍ CHAMBERLAINSKÉ HASIČSKÉ JEDNOTKY VŠAK BYLO ZBYTEČNÉ, NEBOŤ VŠECHNY HYDRANTY V TĚTO OBLASTI BYLY ZNIČENY A TLAK VODY V HLAVNÍM ROZVODU V OBLASTI OD SPRING STREET KE GRASS PLAZA BYL PODLE ZPRÁV NULOVÝ. JEDEN HASIČ PROHLÁSIL: „TY ZATRACENÉ HYDRANTY BYLY VYRVÁNY Z ROZVODU. MUSELY Z NICH STŘÍKAT GEJZÍRY VODY, ZATÍMCO TY DĚTI HOŘELY V TĚLOCVIČNĚ.“ ZATÍM BYLA OBJEVENA TŘI TĚLA. JEDNO

Z NICH BYLO IDENTIFIKOVÁNO JAKO THOMAS B. MEARS, CHAMBERLAINSKÝ HASIČ. DRUZÍ DVA BYLI PODLE VŠEHO NÁVŠTĚVNÍCI PLESU. TŘI DALŠÍ CHAMBERLAINŠTÍ HASIČI BYLI ODVEZENI DO NEMOCNICE V MOTTONU, NEBOŤ UTRPĚLI MENŠÍ POPÁLENINY A NADÝCHALI SE KOUŘE. K VÝBUCHU ZŘEJMĚ DOŠLO, KDYŽ SE OHEŇ DOSTAL KE ŠKOLNÍM NADRŽÍM S PALIVOVÝM OLEJEM, KTERÉ JSOU UMÍSTĚNY POBLÍŽ TĚLOCVIČNY. OHEŇ SÁM VZNIKL PRAVDĚPODOBNĚ VE ŠPATNÉ ELEKTRICKÉ INSTALACI A ROZŠÍŘIL SE DÍKY PORUŠE POSTŘIKOVACÍHO SYSTÉMU. KONEC.

23:22, 27. KVĚTNA 70119E AP

Sue měla zatím jen povolení k řízení, ale vzala si z police vedle ledničky klíčky od matčina vozu a běžela do garáže. Kuchyňské hodiny ukazovaly přesně jedenáct.

Na první pokus se jí podařilo přehltnout karburátor a musela se přinutit chvíli čekat. Pak motor zakašlal a chytil a ona se bezhlavě vyřítla z garáže. Namáčkla při tom jeden blatník. Otočila vůz a od zadních kol odlétl šterk. Matčin plymouth z roku 1977 vyrazil na ulici a jedním prahem málem drhl o vozovku. Sue se z toho dělalo špatně od žaludku. V tu chvíli si také uvědomila, že někde hluboko v hrdle sténá jako zvíře chycené do pastí.

Na křižovatce nezastavila na stopce. Zvuk hasičských sirén k ní doléhal z východu od Westoveru a zezadu z jihu od Mottonu.

Byla už téměř na úpatí kopce, když škola explodovala.

Oběma nohama dupla na brzdu a zhroutila se na volant jako hadrová panenka. Pneumatiky se s kvílením otřely o obrubník. Nějak se jí podařilo otevřít dveře. Vystoupila a zaclonila si oči proti oslnivé záři.

Plamenný jazyk vyšlehl k obloze, mihotavě osvětluje ocelovou střešní krytinu, pod níž hořelo dřevo a papíry. Vzduch byl prosycen těžkým olejovým pachem. Main Street jakoby někdo ozářil bleskem. V té příšerné chvíli mezi dvěma vteřinami uviděla, že celé školní křídlo s tělocvičnou je jediná hořící ruina.

Za okamžik ji vzduchová vlna odmrštila zpátky. Kolem ní prosvištělo smetí z ulice a ovanul ji poryv teplého vzduchu, který jí prchavě připomněl

(pach metra)

loňský výlet do Bostonu. Okna Billova dragstóru a hospody se s cinkotem vysypala dovnitř.

Upadla na bok. Oheň ozařoval ulici pekelným poledním svitem. Další události vnímala zpomaleně, ale tok myšlenek zůstal nenarušen

(mrtví jsou všichni mrtví Carrie proč myslím na Carrie)

a plynul si vlastním tempem dál. K místu neštěstí se sjížděla auta, někteří lidé tam utíkali v županech, nočních košilích, pyžamech. Viděla muže, jak vychází z budovy, kde sídlila chamberlainská policie a soud. Pohyboval se pomalu. Všechny vozy jely pomalu. I lidé běželi pomalu.

Viděla, jak si ten člověk před policejní stanicí přikládá dlaně k ústům a volá něco ve snaze překřičet přes městskou sirénu, hasičské houkačky a mohutný praskot ohně. Znělo to jako:

„Bagáro! Tojzín!“

Ulice byla celá mokrá. Na vodě tančily světelné záblesky. Tam u Teddyho benzínové pumpy.

„... to je ...“

A pak explodoval celý svět.

19. Chut' pomsty

Z místopřísežně svědecké výpovědi Thomase K. Quillana před Vyšetřovacím úřadem státu Maine v souvislosti s chamberlainskými událostmi noci z 27. na 28. květen (následující zkrácená verze je převzata z knihy ČERNÝ MATURITNÍ PLES: ZPRÁVA KOMISE CARRIE WHITOVÉ, Signet Books, New York 1980):

Ot.: Pane Quillane, máte stálé bydliště v Chamberlainu?

Od.: Ano.

Ot.: Můžete udat adresu?

Od.: Mám pokojík nad hernou. Tam taky pracuju. Vytírám podlahy, luxuju stoly, opravuju automaty, teda hrací automaty.

Ot.: Kde jste byl 27. května v půl jedenácté večer, pane Quillane.

Od.: No, víte, byl jsem v cele předběžnýho zadržení na policejní stanici. Vždycky ve čtvrtek dostávám vejplatu. A tak si vždycky vyjdu a užiju si. Jdu do Kavalíra, vypiju nějaký to pivko a prohraju nějaký ten cent v pokeru. Jenže když se namažu, nebejvá se mnou moc velká sranda. Jako by mi v hlavě jezdili na kolečkovejch bruslích. Průser, co? Jednou jsem vzal jednoho chlápka židlí přes hlavu a ...

Ot.: Měl jste ve zvyku chodit na policejní stanici, když vás přepadla podobná nálada?

Od.: Jo, za Velkým Otisem, to je můj kámoš.

Ot.: To mluvíte o místním šerifovi Otisu Doylovi?

Od.: Jo. Říkal, ať se za ním zastavím, až to na mě poleze. Tu noc před tím bálem jsme s pár kumpánama hráli v Kavalírovi stud poker a já začínal mít takovej pocit, že Rychlík Marcel Dubay fixluje. Kdybych byl střízlivej, tak to poznám bezpečně – po francouzským způsobu bych se mu mrkl do karet – ale takhle mě to hned nadzvedlo. Měl jsem v sobě pár kousků, a tak jsem zaťal pěsti a šel na stanici. Plessy měl službu, a tak mě hned zavřel do cely číslo jedna. Plessy je dobrej kluk. Znal jsem jeho mámu, ale to už je moc let.

Ot.: Pane Quillane, myslíte si, že bychom si mohli pohovořit o večeru sedmadvacátého? O tom, co jste dělal o půl jedenácté?

Od.: A nehovoříme snad o tom?

Ot.: Doufal jsem, že ano. Pokračujte, prosím.

Od.: Takže Plessy mě kolem čtvrt na dvě zamk a já v tu ránu usnul. Úplně jsem ztvrdnut, řekl bych. Probudil jsem se v pátek ve čtyři odpoledne, kopl do sebe tři alka-seltzery a znovu skočil do postele. Tak člověk nejlíp přijde k sobě. Chce to spát, dokud kociáš nezmezí. Velkej Otis říká, že bych měl pořádně zjistit, jak to dělám, a nechat si to patentovat. Že prej bych tím ušetřil světu hromadu bolestí.

Ot.: Tím jsem si jist, pane Quillane. Takže kdy jste se znovu probudil?

Od.: V pátek večer kolem desátý. Měl jsem řáckeý hlad, a tak jsem si říkal, že dojdu do města něco skousnout.

Ot.: Oni vám nechali otevřenou celu?

Od.: No jasně. Když jsem střízlivej, jsem úplně fantastickej. No, vlastně jednou ...

Ot.: Řekněte nám, co se stalo, když jste opustil celu.

Od.: Rozeřvala se siréna, to se stalo. Málem jsem se posral. Tuhle sirénu jsem neslyšel v noci houkat od konce vietnamský války. A tak běžím nahoru a koukám, nikdo tam. Říkám si, nějakej průser a Plessy musel ven. Jenže v kanclu vždycky musí někdo zůstat, kdyby náhodou někdo volal. A tak skočím k oknu a kouknu ven.

Ot.: Je z toho okna vidět škola?

Od.: Jasně, je na opačný straně ulice, půldruhýho bloku odtud. Kolem lítali lidi a ječeli. A vtom jsem uviděl Carrie Whitovou.

Ot.: Už jste Carrie Whitovou někdy předtím viděl?

Od.: Ne.

Ot.: Jak jste tedy věděl, že je to ona?

Od.: To je těžký vysvětlit.

Ot.: Viděl jste ji zřetelně?

Od.: Stála pod lucernou u hydrantu na rohu Main a Spring.

Ot.: Stalo se něco?

Od.: To bych pisk. Hydrant začal cákat na tři strany. Jeden proud nalevo, druheý napravo a ten poslední přímo do nebe.

Ot.: Kolik bylo hodin, když došlo k téhle... nehodě.

Od.: Něco před tři čtvrtě na jedenáct. Pozdějc to bejt nemohlo.

Ot.: Co se stalo potom?

Od.: Rozběhla se do města. Pane, ta vypadala. Měla nějaký

společenský šaty, nebo to co z nich zbylo, a byla celá mokrá od toho hydrantu a taky celá od krve. Zrovna jako by prodělala bouračku. Jenže ona se usmívala. Takovej úsměv jsem v životě neviděl. Usmívala se jak smrtka. A pořád se koukala na ruce a otírala si je o šaty, aby z nich dostala tu krev, a asi si myslela, že ji nikdy dolů nedostane a že teda zaplaví krví celý město a pomstí se. Bylo to děsný.

Ot.: Jak můžete vědět, co si myslela?

Od.: Nevím. Nedokážu to vysvětlit.

Ot.: Rád bych vám připomněl, že byste se jako svědek měl držet toho, co jste viděl, pane Quillane.

Od.: Oukej. Tak teda na rohu Grass Plaza byl taky hydrant a ten taky začal stříkat. Tentokrát jsem to viděl ještě líp. Ty velký ucpávky po stranách se samy vyšroubovaly. *Viděl* jsem to na vlastní oči. Úplně zčistajasna začal cákat, jako ten první. A ona byla *šťastná*. Drmolila si pod fousy, tohle je z kropí, *tohle...* ajaj, už zas začínám. Pak teda začaly jezdit hasičský auta a ona mi zmizela z očí. Pak přijeli další hasiči a hned zjistili, že ty hydranty jsou jim na houby, že z nich žádnou vodu nevydoloujou. Náčelník Burton na ně hulákal a v tu chvíli vylítla do povětří škola. Ježíšmarjá.

Ot.: Odešel jste z policejní stanice?

Od.: Jo. Chtěl jsem najít Plessyho a říct mu o tý šílený buchtě a těch hydrantech. Podíval jsem se k benzínový pumpě a uviděl jsem něco, při čem mi ztuhla krev v žilách. Hadice od všech šesti stojanů byly vyháknuté. Teddy Duchamp byl mrtvej od osmašedesátýho roku, dej mu Pámbů věčnou slávu, ale jeho kluk zamykal na noc stojany zrovna tak, jako to dělával Teddy sám. A teď byly všechny zámky odemčený a hadice ležely na betonu a všechny měly nastavený automatický plnění. Benzín tekł po ulici. Matko Boží, když jsem tohleto uviděl, úplně mi ztuhly kulky. A do toho běží ten chlápek s cigárem.

Ot.: Co jste udělal?

Od.: Zařval jsem na něj. Něco jako *Bacha na to cigáro! To je benzín!* Už mě neuslyšel. Všecky ty sirény a do toho ty auta, ani se tomu nedivím. Viděl jsem, že se chystá to cigáro típnout, a tak jsem nacouval dovnitř.

Ot.: A co se stalo potom?

Od.: Potom? No potom se z Chamberlainu stalo peklo...

Když spadly kbelíky, uvědomila si zpočátku jen hlučný třeskot kovu, který se zařizl do hudby, a pak byla zaplavena teplým vlhkem. Instinktivně zavřela oči. Vedle sebe uslyšela tlumený výkřik, a onou částí mysli, která se tak nedávno probudila, ucítila krátkou bolest.

(tommy)

Hudba neuspořádaně a jaksí kakofonicky zmlkla. Pár hlasů ještě doznívalo jako přetržené struny a do nastalého mrtvého ticha očekávání věci příštích, jež vyplnilo mezeru mezi událostí a jejím uvědoměním, slyšela někoho zřetelně říct:

„Panebože, to je krev!“ a znělo to jako rozsudek.

Za chvíli nato někdo zcela zřetelně vykřikl, jako by se pravda drala na světlo.

Carrie seděla se zavřenýma očima a cítila, jak jí v mozku bobtná hrůza. Tak matka měla nakonec pravdu. Znovu ji dostali, napálili, udělali si z ní terč. Ta hrůza už ji nemusela překvapit, ale překvapila. Dostali ji sem, před oči celé školy, a zopakovali si s ní scénu ze sprch... ten hlas přece řekl

(panebože to je krev)

něco tak příšerného, že se na to nedalo podívat. Kdyby otevřela oči a byla by to pravda, co potom? Co potom?

Někdo se začal smát osamělým poděšeným hyením smíchem a ona přece jen otevřela oči, aby se podívala, kdo to je, a všechno to byla skutečnost, závěrečná noční můra, byla rudá a kapalo z ní, smáčeli ji ve skutečné krvi, tady přede všemi, a její myšlenky

(jsem... celá... ZALITÁ... krví)

byly zbarveny příšerným purpurem odporu a studu. Cítila se a byl to pach krve, ten příšerně vlhký, mědnatý pach. V kaleidoskopu představ a vzpomínek viděla krev, která jí v potůčcích zvolna stéká po holých stehnech, slyšela šum vody dopadající na dlaždice, cítila na své kůži měkké dopady vložek a papírových ubrousků a hlasy, které ji nabádaly, ať si *dá vložku*, a ona ucítila zbytnělou, plnou hořkost hrůzy. Konečně jí dali takovou sprchu, jakou chtěli.

K prvnímu hlasu se připojil druhý, který byl následován třetím

dívčím sopránovým smíchem – a čtvrtým, pátým, šestým, pak bylo těch hlasů tucet a nakonec se smáli všichni. Vic Mooney se smál. Viděla ho. Jeho výraz byl dočista ztrnulý a překvapený, ale přesto se smál.

Seděla klidně a nechala přes sebe přelévat hluk jako příboj. Stále byli všichni nádherní a stále tu bylo to okouzlení a kouzlo, ale ona už se dostala přes hranici a pohádka byla zabarvená dozelená mravní zkárou a zlem. V téhle ji čekalo kousnutí do otráveného jablka, útok zlých skřítků, sežrání tygry.

Znovu se jí smáli.

A náhle se to v ní zlomilo. Dolehlo na ni příšerné vědomí toho, jak ošklivě si s ní zahráli a z hrdla se jí dral

(DÍVAJÍ se na mě)

strašlivý bezhlasý výkřik. Zakryla si tvář dlaněmi, aby jej potlačila, a zakymácela se na židli. Měla jedinou myšlenku – utéct, dostat se pryč ze světla, nechat se pohltit a ukrýt tmou.

Připadala si však, jako by se brodila sirupem. Její zrádná mysl zpomalila běh času; jako by Bůh přehodil otáčky ze 78 na 33 1/3. I smích se zpomalil ve zlověstné hluboké hřmění.

Nohy se jí zapletly a málem spadla z okraje jeviště. Nabrala rovnováhu, sehnula se a seskočila na parket. Obrátky smíchu se ještě zpomalily. Zněl, jako by se o sebe třely skály.

Chtěla nevidět, ale přesto *viděla*. Světla jasně plála a v jejich září viděla všechny ty obličej. Jejich ústa, jejich zuby, jejich oči. Viděla před sebou vlastní ruce umazané sraženou krví.

Běžela k ní slečna Desjardinová a její obličej vyzařoval falešnou účast. Carrie viděla, jak se skutečná slečna Desjardinová uvnitř směje a zalyká žluklou staropanenskou oplzlostí. Ústa slečny Desjardinové se otevřela a řekla příšerným, pomalým a hlubokým hlasem:

„Pomůžu ti, drahoušku, tolik mě to mr ...“

Zaměřila se na ni

(pohyb)

a slečna Desjardinová odlétla vzduchem, rozbila se o zeď po straně jeviště a sesula se na zem.

Carrie se dala do běhu. Utíkala jejich středem. Obličej měla zakrytý dlaněmi, ale viděla mřížovím svých prstů, viděla je, jak tam

stáli, nádherní, ozářeni světly, zahalení do třpytných andělských rób Souhlasu. Nablýskané boty, vyžehlené tváře, pečlivě vyvedené účesy ze salónů krásy, blyštivé šaty. Ustupovali před ní, jako by byla prašivá, ale nepřestávali se smát. Pak se před ní objevila lstivá noha

(už je to tu zase)

a ona upadla na ruce a kolena a začala se plazit, plazit po parketu s krví slepenými vlasy, které jí padaly přes obličej, plazit jako svatý Pavel po damascénské silnici, s očima oslepenýma světlem. Za chvíli ji někdo nakopne do zadku.

Nikdo ji však nenakopl, a tak se znovu vyškrábala na nohy. Všechno se začalo zrychlovat. Náhle byla za dveřmi, na chodbě, pak letěla dolů po schodech, po nichž před dvěma hodinami s Tommym tak velkolepě stoupali.

(tommy je mrtvý plnou cenu zaplatil plnou cenu za to že vnesl prašivinu do tohoto světlého místa)

Skákala po schodech velkými, nemotornými skoky a smích kolem ní plácal křídly jako hejno havranů.

A pak, tma.

Vyběhla na široký travnatý pás před školou, ztratila oba plesové střevičky a letěla dál bosa. Nakrátko ostříhaný trávník působil jako lehce orosený samet. Smích už byl někde za ní. Začala se zvolna uklidňovat.

Pak přece jen zakopla a natáhla se u vlajkového stožáru. Ležela nehybně a přerývaně dýchala, svou netvář zabořenou do chladné trávy. Vytryskly jí slzy studu, stejně horké a hutné jako byla první menstruační krev. Porazili ji, zvítězili nad ní jednou provždy. Měla to za sebou.

Měla by se teď co nejdřív zvednout, postranními uličkami se plížit domů, držet se ve stínu pro případ, že by ji někdo zahlédl, vyhledat matku, přiznat vlastní omyl

(!!NE!!)

Její vnitřní síla – a měla jí ještě hodně – náhle povstala a mocně vykřikla. Komora? Nekonečné bludné modlitby? Traktáty a kříž a mechanický pták v kukačkách odpočítávající zbytek jejích hodin a dní

a let a desetiletí?

Náhle, jakoby jí někdo v hlavě zapnul videopřehrávač, uviděla proti sobě běžet slečnu Desjardinovou, viděla, jak je silou její mysli odmrštěna jak hadrová panenka. A to nešlo o vědomé úsilí.

Převrátila se na záda a očima ve zmalované tváři divoce pozorovala hvězdy. Zapomínala.

(!!SÍLU!!)

Nadešel čas ušetřit jim lekci. Něco jim předvést. Hystericky se zahihňala. Přesně takhle se s oblibou vyjadřovala matka.

(matka přichází domů pokládá tašku blýská brýlemi tak jsem té čúze v krámě dneska zase něco předvedla)

Byl tu ten samočinný hasicí systém. Velice snadno by jej dokázala uvést do chodu. Znovu se zahihňala a vstala. Vydala se bosky zpátky ke dveřím. Spustí hasicí systém a zavře všechny dveře. Podívá se dovnitř a nechá se vidět a oni se na ni budou dívat a smát se, zatímco voda bude ničit jejich šaty a účesy a zmatní lesk jejich bot. Škoda, že místo vody nemůže téct krev.

Chodba byla prázdná. Zastavila se uprostřed schodiště.

(POHYB)

Všechny dveře se s prásknutím zavřely pod vlivem její soustředěné síly. Panty automatického zavírání se utrhly. Slyšela, jak někteří z nich vykřikli, a znělo jí to jako hudba, báječná soulová hudba.

Chvíli se nic nedělo a pak ucítila, jak se tlačí na dveře ve snaze je otevřít. Byla to marná snaha. Byli uvězněni

(uvěznění)

a to slovo jí nakažlivě doznívalo v mysli. Měla je pod palcem, byli v její moci. *Moci!* To bylo slovo!

Vystoupila na schodiště a podívala se dovnitř a uviděla George Dawsona nalepeného na skle, jak se usilovně snaží otevřít dveře, obličej zkřivený námahou. Za ním byli další a všichni vypadali jako ryby v akváriu.

Podívala se nahoru, ano, postřikovače s jemnými tryskami se tam třpytily jak kovové sedmikrásky z děr v zeleném betonovém stropě.

Bylo jich tam mnoho, jak ukládaly protipožární předpisy.

Protipožární předpisy. V okamžení si vybavila

(černé tlusté kabely jako hadi)

elektrické kabely natažené na jevišti. Z parketu nebyly přes pozemní světelnou rampu vidět, ale ona je musela opatrně překračovat, když šla k trůnu. Tommy ji držel za ruku.

(oheň a voda)

Sáhla myslí po rozvodu vody, ucítila trubky, prozkoumala je. Chladné, naplněné vodou. Cítila v ústech chuť kovu, chuť vody ze zahradní hadice.

Pohyb.

Chvíli se nic nedělo. Pak začali couvat ode dveří a rozhlížet se kolem sebe. Došla až ke dveřím a podívala se dovnitř malou obdélníkovou tabulkou.

V tělocvičně přšelo.

Carrie se začala usmívat.

Nedostala je všechny, jen některé. Zjistila, že když se dívá nahoru, lépe se jí ovládá myšlení. Začala roztáčet další a další postřikovače. Stále to nestačilo. Ještě nekřičeli, takže to nestačilo.

(ublížit jim aspoň jim ublížit)

Na jevišti stál u Tommyho nějaký chlapec, divoce gestikuloval a něco křičel. Pak slezl dolů a běžel k aparatuře rockové skupiny. Uchopil jeden stojan s mikrofonom a zůstal ochromeně stát. Carrie se udiveně dívala, jak se jeho tělo začíná svíjet v téměř nehybném elektrickém tanci. Nohy mu klouzaly ve vodě, vlasy se naježily a ústa strnule otevřela jako rybí tlama. Vypadal legračně. Carrie se dala do smíchu.

(ať proboha vypadají všichni směšně)

Z náhlého slepého popudu napřela veškerou svou sílu.

Několik světel se rozlétlo a zhaslo. Někde se oslnivě zablesklo, jak kabel spadl do vody. V mysli jí temně dunělo, jak se elektrické jističe pouštěly do nerovného boje. Chlapec s mikrofonom upadl na jeden reproduktor a rudé jiskry se rozlétly do všech stran a pak chytl krepový papír, který zdobil jeviště.

Hned za trůny začal jiskřit na podlaze kabel a vedle něj se v křečovitém tanci zmítala Rhonda Simardová oděná do zeleného tylu.

Nabíraná sukně na ní náhle vzplála a ona spadla na zem a stále sebou škubala.

V tom okamžiku Carrie zřejmě dospěla na okraj svých sil. Opřela se o dveře, srdce jí divoce bilo, a tělo bylo přesto chladné jako led. V sinalém obličejí kontrastně vystupovaly rudé horečnaté skvrny na tvářích. Hlava jí duněla a ona přestala ovládat své vědomí.

Odlepila se ode dveří, ale stále je podvědomě nechávala zavřené. Uvnitř byl oheň stále jasnější. Mlhavě si uvědomila, že musela chytnout malba.

Zhroutila se na horním schodu a položila si hlavu na kolena ve snaze zklidnit dýchání. Znovu se pokusili dostat se dveřmi z tělocvičny, ale držela je pevně zavřené, aniž musela vynakládat nějaké zvláštní úsilí. Nějakým dalším smyslem cítila, že někteří unikají nouzovým východem, ale nechala je. Dostane je později. Dostane je všechny. Do jednoho.

Pomalou sešla se schodů k hlavnímu vchodu. Dveře tělocvičny držela stále zavřené. Bylo to snadné. Stačilo je sledovat v mysli.

Náhle se rozezněla poplašná siréna. Carrie vykřikla a zakryla si na chvíli

(ta siréna to je jen požární siréna)

rukama obličej. Z vnitřního zraku se jí vytratila tělocvična a někteří málem unikli. Ne, ne, nemravní. Znovu pevně přibouchla dveře. Někomu v nich zůstaly prsty – asi Norbertu Dalovi. Jeden prst dveře utrhly.

Potácivě se rozběhla po trávníku k Main Street, příšerná postava s vyvalenýma očima. Po pravé ruce měla střed města – obchodní dům, salón krásy a holičství, benzínovou pumpu, policejní stanici, hasičskou stanici

(uhasí můj oheň)

Ale zatím hoří. Začala se smát a znělo to šíleně; byl to triumfální, ztracený, vítězný, vyděšený smích. Když se dostala k prvnímu hydrantu, pokusila se vyšroubovat velkou natřenou ucpávku po straně.

(ufuf)

Byla těžká. Strašně těžká. Kov se vzpíral. Nevadí.

Přidala a ucítila, jak se ucpávka pootočila. Pak povolila druhou stranu. Potom vršek. Nakonec vyšroubovala všechny tři ucpávky

téměř na poslední závit, poodstoupila a dokončila dílo. Voda vytryskla. Jedna ucpávka přeletěla vražednou rychlostí půdruhého metru od ní. Narazila na vozovku, odskočila vysoko do vzduchu a zmizela. Voda bíle tryskala, vytvářejíc znamení kříže.

Srdce jí bušilo dvěma sty údery za minutu. S úsměvem se vrávoravě vydala na cestu ke Grass Plaza. Nebyla si vědoma toho, že si otírá zkrvavělé ruce o šaty jako Lady Macbeth, že ve smíchu pláče, že jedna skrytá část její mysli běduje nad jejím konečným a. celkovým zničením. Neboť ona je hodlala vzít s sebou za plápolu obrovského požáru, jenž nasytí zemi svým pachem.

Otevřela hydrant na Grass Plaza a vydala se k Teddyho benzínové pumpě. Ta byla první, kde se něco podobného stalo za její přítomnosti, ale ne poslední.

20. Dílo zkázy

Z místopřísežně svědecké výpovědi šerifa Otise Doylea před Vyšetřovacím úřadem státu Maine (Ze ZPRÁVY KOMISE CARRIE WHITOVÉ), str. 29-31:

Ot.: Šerife, kde jste byl večer sedmadvacátého května?

Od.: Na 179. silnici, které se taky říká Old Bentown Road, jsem vyšetřoval dopravní nehodu. Bylo to sice za hranicí chamberlainského městského území směrem k Durhamu, ale pomáhal jsem durhamskému konstáblovi Melu Cragerovi.

Ot.: Kdy jste byl poprvé informován o neštěstí na Ewenově střední škole?

Od.: Ve 22²¹ jsem dostal vysílačkou hlášení od Jacoba Plessyho.

Ot.: Co vám v něm sděloval?

Od.: Plessy mi sdělil, že ve škole se něco děje, ale nevěděl, nakolik je to vážné. Říkal, že je kolem spousta křiku a že na několika místech někdo spustil požární poplašné zařízení. A že tam jede, aby zjistil, o co vlastně jde.

Ot.: Říkal, že hoří škola?

Od.: Ne, pane.

Ot.: Říkal jste mu, aby se vám znovu ozval?

Od.: Říkal.

Ot.: A ozval se vám?

Od.: Ne. Byl zabit při pozdějším výbuchu Teddyho benzínové stanice na rohu Main a Summer.

Ot.: Kdy vám někdo znovu vysílačkou hlásil něco o událostech v Chamberlainu?

Od.: V 22⁴². To už jsem byl na cestě do Chamberlainu s řidičem podezřelým z opilství. Jak už jsem říkal, případ spadal do kompetence Durhamu, ale tam není žádné vězení. Když jsem se s ním však dostal do Chamberlainu, už jsme také žádné neměli.

Ot.: Co to bylo za hlášení, které jste dostal v 22⁴²?

Od.: Bylo to hlášení Státní policie, která měla informace od mottonského hasičského sboru. Dispečer Státní policie mi sdělil, že v

Ewenově střední škole vypukl požár a zmatek a zřejmě došlo i k výbuchu. V tu dobu si nikdo nebyl ničím jistý. Jen si vzpomeňte, všechno se odehrálo během čtyřiceti minut.

Ot.: To chápeme, šerife. Co se stalo potom?

Od.: Jel jsem do Chamberlainu se zapnutou houkačkou. Snažil jsem se sehnat Jaka Plessyho, ale neměl jsem štěstí. V tom přišel Tom Quillan a začal blábolit, že je celé město v plamenech a bez vody.

Ot.: Víte, v kolik to bylo hodin?

Od.: Ano, pane. Poznamenal jsem si to. Bylo 22⁵⁸.

Ot.: Quillan tvrdí, že benzínová pumpa explodovala přesně v jedenáct.

Od.: Vzal bych to průměrem, pane. Řekněme ve 22:59.

Ot.: A v kolik jste přijel do Chamberlainu?

Od.: Přesně v jedenáct.

Ot.: Jaký byl váš bezprostřední dojem hned po příjezdu, šerife Doyle?

Od.: Byl jsem ohromen. Nemohl jsem uvěřit vlastním očím.

Ot.: Co přesně jste *viděl*?

Od.: Celá horní polovina města byla v plamenech. Benzínová pumpa byla pryč. Z Woolworthova obchodního domu zbyla kostra. Oheň zachvátil i tři dřevěné budovy v sousedství – Duffyho hospodu, Kelly Fruit Company a kulečnickovou hernu. Bylo strašlivé vedro. Jiskry létaly na střechy budov Maitlandovy realitní kanceláře a garáží Douga Branna. Hasičské vozy byly v pohotovosti, ale nemohly toho moc dělat. Všechny hydranty v té oblasti byly vypuštěny. Jediní, kdo něco svedli, byli westoverští dobrovolní hasiči se svými dvěma cisternami, ale taky toho nemohli udělat víc, než kropit okolní střechy. A samozřejmě taky školu, ale ta byla už... zničená. Stojí sice osaměle – v okolí není nic, co by od ní mohlo chytout – ale panebože, všechny ty děti uvnitř... všechny ty děti...

Ot.: Setkal jste se na cestě do města se Susan Snellovou?

Od.: Ano, pane, zastavila mě.

Ot.: Kolik bylo hodin?

Od.: Když jsem vjel do města... 23¹², později to nebylo.

Ot.: Co říkala?

Od.: Byla silně rozrušená. Měla menší dopravní nehodu – dostala

smyk – a mluvila dost z cesty. Ptala se mě, jestli je Tommy mrtvý. Ptal jsem se jí, kdo je Tommy, ale neodpověděla mi. Ptala se mě, jestli už jsme chytili Carrie.

Ot.: Komisi mimořádně zajímá tato část vašeho svědectví, šerife Doyle.

Od.: Ano, pane, já vím.

Ot.: Jak jste odpověděl na její otázku?

Od.: No, pokud vím, ve městě je jediná Carrie, dcera Margaret Whitové. Ptal jsem se jí, jestli má Carrie něco společného s těmi požáry. Slečna Snellová mi řekla, že je Carrie založila. Řekla doslova: „To způsobila Carrie. To je její práce.“

Ot.: Říkala ještě něco?

Od.: Ano, pane. Řekla: „To ublížili Carrie naposled.“

Ot.: Šerife, jste si jist, že neřekla: „To *jme* ublížili Carrie naposled?“

Od.: Naprosto jist.

Ot.: Bezpečně? Na sto procent?

Od.: Pane, všude kolem nás hořelo město. Já ...

Ot.: Pila?

Od.: Prosím?

Ot.: Jestli pila. Říkal jste, že měla nehodu.

Od.: Říkal jsem menší nehodu. Dostala smyk.

Ot.: A máte jistotu, že neřikala *my*, ale *oni*?

Od.: Snad mohla, ale ...

Ot.: Co dělala slečna Snellová potom?

Od.: Rozbrečela se. Snažil jsem se ji utišit.

Ot.: Proč jste to dělal?

Od.: Zdála se mi hysterická.

Ot.: A uklidnila se nakonec?

Od.: Ano, pane. Zklidnila se a začala se docela kontrolovat, když vezmeme v úvahu, že její kluk byl nejspíš po smrti.

Ot.: Vyslychal jste ji?

Od.: No, ne třeba tak, jak vyslychám kriminálníky, jestli to myslíte takhle. Zeptal jsem se jí, jestli ví něco o tom, co se stalo. Jen mi opakovala, co už řekla, ale trochu klidněji. Ptal jsem se jí, kde byla, když to začalo, a ona mi řekla, že doma.

kastaněty.

„Co bylo s Carrie?“

„Královna plesu,“ mumlal Vic. „Vylili na ni a na Tommyho krev.“

„Cože...“

Bylo čtvrt na dvanáct. Tonyho benzínová pumpa na Summer Street náhle explodovala s mohutným škytavým hřmotem. Ulice vzplála denním světlem a oba dva se ohromeně opřeli zády o policejní vůz a zaclonili si oči. Nad jilmy Courthouse Park mohutně vyšlehly plameny dobře živeného ohně, který zbarvil kachní jezírko a baseballové hřiště do šarlatova. V nenasytném praskajícím řevu, který následoval, rozeznával Doyle tříštění skla a dřeva a rachot betonových bloků dopadajících na zem. Následoval další výbuch, který je znovu rozházel. Doyle stále ještě plně nechápal,

(mé město tohle se děje v mém městě)

že tohle se děje v Chamberlainu, v *Chamberlainu*, proboha, kde píval ledový čaj na slunném zápraží matčina domu a pískal basket a jezdíval v půl třetí ráno poslední okruh kolem Kavalíra. Jeho město hořelo.

Tom Quillan vyšel z policejní stanice a běžel po chodníku k Doylovu hlídkovému vozu. Vlasy mu trčely do všech stran, měl na sobě špinavé zelené montérky a tílko a mokasíny měl obráceně, a přesto byl Doyle šťastný, že vidí někoho, kdo vypadá normálně. Tom Quillan patřil bytostně k Chamberlainu a teď byl tady, zcela nedotčený.

„Panebože,“ supěl. „Viděl jsi to?“

„Co se tu dělo?“ zeptal se Doyle věčně.

„Poslouchal jsem hlášení z vysílačky,“ řekl Quillan. „Z Mottonu a Westoveru chtěli vědět, jestli mají poslat sanitky a já povídám, kurva, jasně, pošlete sem všecko. Pohřebáky taky. Udělal jsem to dobře?“

„Ano.“ Doyle si prohrábl rukama vlasy. „Viděl jsi Harryho Blocka?“ Block byl inspektorem veřejných zařízení, který měl na starosti i vodu.

„Ne, ale Deighan povídal, že objevili vodu na druhém konci města. Už to vocad natahujou. Odchytil jsem pár dětí a ty teď zřizujou na policejní stanici špitál. Jsou to dobří kluci, ale asi ti trochu zasviněj

podlahu krví, Otisi.“

Otise Dóyla se zmocnil pocit neskutečna. Tenhle rozhovor se přece nemůže odehrávat v Chamberlainu. Prostě *nemůže*.

„To je v pořádku, Tommy. Udělals to dobře. Vrat' se tam a obvolej všechny doktory z telefonního seznamu. Já se jedu podívat na Summer Street.“

„Oukej, Otisi. Jestli uvidíš tu šílenou buchtu, dej si bacha.“

„Koho?“ Doyle obvykle nereagoval prudce, ale teď vyštěkl.

Tom Quillan sebou trhnul. „Carrie. Carrie Whitovou.“

„Koho? Jak ji znáš?“

Quillan zamžoural očima. „Já nevím. To přišlo tak nějak... samo od sebe.“

Z dálkopisného servisu agentury AP

Čas: 23⁴⁶

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)

KATASTROFA NEVÍDANÉHO ROZSAHU POSTIHLA DNES VEČER MĚSTO CHAMBERLAIN VE STÁTĚ MAINE. OHĚŇ, KTERÝ ZŘEJMĚ VYPUKL NA EWENOVĚ STŘEDNÍ ŠKOLE BĚHEM MATURITNIHO PLESU, SE ROZŠÍŘIL DO MĚSTA A ZPŮSOBIL ČETNÉ VÝBUCHY, KTERÉ SROVNALY TĚMĚŘ CELÝ STŘED MĚSTA SE ZEMÍ. OBYTNÁ ČTVRŤ ZÁPADNĚ OD CENTRA JE PODLE POSLEDNÍCH ZPRÁV TAKÉ V PLAMENECH. NEJVĚTŠÍ POZORNOST JE VŠAK V SOUČASNÉ DOBĚ VĚNOVÁNA STŘEDNÍ ŠKOLE, KDE PROBÍHAL MATURITNÍ PLES. MNOHO ÚČASTNÍKŮ BYLO UVĚZNĚNO V HOŘÍCÍ TĚLOCVIČNĚ. WESTOVERSKÝ HASIČSKÝ DŮSTOJNÍK PŘIVOLANÝ NA MÍSTO NEŠTĚSTÍ PROHLÁSIL, ŽE DOSUD ZNÁMÝ POČET OBĚTÍ JE ŠEDESÁT SEDM A VĚTŠINU Z NICH TVOŘÍ STUDENTI TĚTO ŠKOLY. NA OTÁZKU, JAKÝ MŮŽE BYT CELKOVÝ POČET OBĚTÍ, ODPOVĚDĚL: „NEVÍME. NEODVAŽUJEME SE TO ODHADNOUT. JE TO VELMI ZLÉ.“ PODLE POSLEDNÍCH ZPRÁV SE NEPODARILLO DOSTAT POD KONTROLU TŘI

POŽÁRY. ZVĚSTI O MOŽNÉM ŽHÁŘSTVÍ JSOU
NEPOTVRZENÉ. KONEC.

23:46, 27. KVĚTNA 8943E AP

Agentura AP nepřinesla z Chamberlainu žádné další zprávy. Šest minut po půlnoci začal vytékat benzín ze všech hadic u pumpy na Jakcson Avenue. V 0¹⁷ odhodil nemocniční zřízenec z Mottonu nedopalek ze sanitky jedoucí směrem k Summer Street.

Exploze zničila náraz téměř půl bloku domů včetně kanceláří chamberlainských novin *Clarion*. V 0¹⁸ byl Chamberlain odříznut od světa.

Deset minut po půlnoci, kdy do výbuchu čerpací stanice chybělo ještě sedm minut, nastala menší exploze v telefonní ústředně, která způsobila naprostý zmatek v telefonní síti. Tři vyděšené spojovatelky, které měly službu, zůstaly na svých místech, ale naprosto nebyly schopné situaci zvládnout. S neměnným výrazem hrůzy v obličejích se pokoušely spojit nespojitelné hovory.

Obyvatelstvo vyrazilo do ulic.

Lidé se jako invazní jednotky vyvalili od hřbitova, který ležel u křižovatky Bellsqueeze Road a Route 6; pochodovali v bílých nočních košilích a v županech, které na nich vlály jako rubáše. Přicházeli v pyžamech a v natáčkách (paní Dawsonová, matka již zemřelého syna, který býval veselá kopa, šla v pleťové masce, jako by měla namířeno na minstrelské představení); přicházeli podívat se, co se stalo jejich městu, podívat se, zda opravdu lehá popelem a krvácí. Mnozí z nich také přicházeli zemřít.

Po Carlin Street se za hektického osvětlení oblohy řinuly zástupy, když Carrie vyšla z kongregacionalistického kostela, kde se modlila. Vešla tam pouhých pět minut před tím, když otevřela benzínové uzávěry u čerpací stanice (bylo to snadné; jakmile zjistila, že jsou v podzemí, bylo to snadné), ale připadalo jí to jako věčnost. Modlila se dlouze a hluboce, chvílemi nahlas, chvílemi potichu. Její srdce usilovně bilo. Žíly v obličejí a na krku jí naběhly. Její mysl byla naplněna obrovským poznáním MOCI a PEKLA. Modlila se před oltářem, klečela ve svých vlhkých, potřhaných a zkrvavělých šatech,

nohy měla bosé, špinavé a zakrvácené, jak šlápla na rozbitou láhev. Dýchala přerývaně a nitro kostela se plnilo stony a nepravidelnými výkřiky, jak z ní unikala psychická energie. Lavice padaly, zpěvníky poletovaly vzduchem, stříbrná kadidelnice neslyšně prolétla klenutou temnotou střední lodí a rozbila se o protější zeď. Carrie se modlila, ale nenacházela odezvy. Nikdo tam nebyl – a pokud tam byl, ukrýval se před ní. Bůh odvrátil svou tvář, ale proč? Ta hrůza byla stejně jeho dílem jako jejím. A tak odešla z kostela, odešla domů za matkou, aby dokončila dílo zkázy.

Zastavila se na posledním schodu a zahleděla se na stádo lidí valící se do středu města. Zvířata. Necht' tedy uhoří. Necht' se ulice nasytí pachem jejich obětí. Necht' se toto místo zове Ichabod*³ a Pelyněk.

Pohyb.

Vrcholky sloupů pouličního osvětlení vykvetly purpurem a vzápětí explodovaly kateřinskými koly jisker. Dráty vysokého napětí padaly do ulic v divokých smotcích a někteří lidé se dali do běhu, ale to bylo pro ně špatné, neboť ulice byla poseta spadanými dráty. Začal se šířit pach zápalné oběti. Lidé křičeli a couvali a někteří narazili na dráty a zmítali se v křečovitém elektrickém tanci. Někteří už leželi zhroucení na dlažbě v doutnajících županech a pyžamech.

Carrie se otočila a upřeně se zahleděla na kostel, z něhož právě vyšla. Těžké dveře se náhle prudce zavřely, jako by se do nich opřel hurikán.

Carrie se otočila zpět a vydala se k domovu.

---

³ Ichabod - hebrejsky uplynulá sláva

21. Matka a dcera

Z místopřísežně svědecké výpovědi paní Cory Simardové před Vyšetřovacím úřadem státu Maine (Ze ZPRÁVY KOMISE CARRIE WHITOVÉ), str. 217-218:

Ot.: Paní Simardová, je nám známo, že jste toho večera ztratila dceru, a hluboce s vámi soucítíme. Budeme se snažit být co nejstručnější.

Od.: Díky. Samozřejmě bych vám chtěla být nápomocná, pokud to bude v mých silách.

Ot.: Byla jste před čtvrt na jednu, kdy Carrietta Whitová vyšla z kongregacionalistického kostela, na Carlin Street?

Od.: Ano.

Ot.: Proč jste tam byla?

Od.: Můj manžel musel na víkend odjet obchodně do Bostonu a Rhonda byla na maturitním plese. Byla jsem sama doma, dívala jsem se na televizi a čekala na ni. Zrovna jsem sledovala páteční film, když se rozezněla siréna na radnici, ale nijak jsem si to nespojovala s maturitním plesem. Ale pak přišel ten výbuch... nevěděla jsem, co mám dělat. Pokoušela jsem se dovolat na policii, ale po třech číslech naskakoval obsazovací tón. Já... pak... pak...

Ot.: Uklidněte se, paní Simardová. My na vás nepospícháme.

Od.: Začínala jsem šilet. Uslyšela jsem druhý výbuch – teď už vím, že to byla Teddyho benzínka – a rozhodla jsem se podívat se do města, co se děje. Obloha byla ozářená, příšerně plála. Než jsem se vydala na cestu, zabouchala mi na dveře paní Shyresová.

Ot.: Paní Georgette Shyresová?

Od.: Ano, bydlí za rohem na Willow. To je v sousedství Carlin Street. Bušila na mě a volala: „Coro, jsi tam? Jsi doma?“ Šla jsem ke dveřím. Byla v županu a v pantoflích. Vypadalo to, že jí zebou nohy. Říkala, že se dovolala do Westoveru, jestli tam něco nevědí, a tam jí řekli, že škola je v plamenech. Povídám: „Panebože, a Rhonda je na plese.“

Ot.: V tu chvíli jste se rozhodla vzít s sebou do města paní

Shyresovou?

Od.: Nijak jsme se nerozhodovaly. Prostě jsme šly. Obula jsem se taky do pantoflí – myslím, že Rhondiných. Měly malé bílé bambulky. Mohla jsem si vzít své boty, ale vůbec jsem nepřemýšlela. Řekla bych, že ani teď nepřemýšlím. Proč mám vyprávět o svých botách?

Ot.: Vyprávějte prosím po svém, paní Simardová.

Od.: Dě-děkuju. Dala jsem paní Shyresové nějaký starý kabát, který tam visel, a šly jsme.

Ot.: Bylo na Carlin Street mnoho lidí?

Od.: Nevím. Byla jsem rozrušená. Snad třicet. Možná víc.

Ot.: Co se stalo?

Od.: Šly jsme s Georgette směrem k Main Street. Držely jsme se za ruce jak dvě malé holky, které jdou po setmění přes louku. Georgette cvakala zuby. To si pamatuju. Chtěla jsem ji poprosit, ať toho nechá, ale pak jsem si řekla, že by to bylo nezdvořilé. Půldruhého bloku před tím kostelem jsem uviděla, že dveře jsou otevřené a pomyslela jsem si, že tam někdo šel prosit Boha o pomoc. Ale za okamžik jsem věděla, že to tak nebylo.

Ot.: Jak to, že jste to věděla? Vaše původní úvaha byla přece logická, ne?

Od.: Prostě jsem to věděla.

Ot.: Zнала jste osobu, která vyšla z kostela?

Od.: Ano. Byla to Carrie Whitová.

Ot.: Viděla jste Carrie Whitovou už někdy před tím?

Od.: Ne. Nepatřila k přítelkyním mé dcery.

Ot.: A viděla jste ji někdy na fotografii?

Od.: Ne.

Ot.: Ale byla přece tma a vy jste byla půldruhého bloku od kostela.

Od.: Ano, pane.

Ot.: Paní Simardová, jak jste věděla, že je to Carrie Whitová?

Od.: Prostě jsem to věděla.

Ot.: Tohle *vědění*, bylo to něco jako osvětlení?

Od.: Ne, pane.

Ot.: Tak k čemu byste to připodobnila?

Od.: To vám nepovím. Odeznělo to jako sen. Hodinu po

probuzení si člověk pamatuje jen to, že měl sen. Já jsem prostě věděla, že to byla Carrie.

Ot.: Dostavil se s tímhle vědomím nějaký pocit?

Od.: Ano. Pocit hrůzy.

Ot.: Co jste dělala potom?

Od.: Obrátila jsem se k Georgette a řekla jsem: „Tamhle je.“ A Georgette řekla: „Ano, to je ona.“ Začala říkat ještě něco, ale celá ulice náhle vzplála jasným světlem a ozvaly se praskavé zvuky a na ulici začaly padat dráty a jiskřit. Jeden z nich zasáhl muže, který šel před námi, a ten v-vzplanul. Další člověk se dal do běhu a šlápl na jeden drát a... úplně se prohnul dozadu, jako by neměl páteř. A pak se zhroutil. Další lidé křičeli a utíkali, slepě utíkali, a další a další dráty padaly. Plazily se po zemi jako hadi. A ona z toho byla celá šťastná. *Šťastná!* Úplně jsem *cítila*, jak je šťastná. Věděla jsem, že si musím zachovat zdravý rozum. Lidé, kteří utíkali, byli zasaženi proudem. Georgette řekla: „Rychle, Coro. Panebože, já nechci uhořet zaživa.“ A já jsem jí řekla: „Nech toho. Musíme myslet hlavou, Georgette, nebo nám pak už nebude k ničemu.“ Nebo nějakou podobnou pitomost. Ale ona neposlouchala. Vytrhla se mi a začala utíkat na chodník. Křičela jsem na ni, ať se zastaví před námi zrovna ležel jeden z těch silných drátů – ale neposlechla mě. A pak... pak... ucítila jsem to, když začala hořet. Kouř doslova vyrazil z jejích šatů a já jsem si pomyslela, že přesně takhle to musí vypadat, když někoho popravují na elektrickém křesle. Byl to sladký zápach, jako když se peče vepřové. Už jste to někdo cítili? Někdy to cítím ve snu. Stála jsem tam úplně ztuhlá a dívala se, jak Georgette Shyresová černá. Někde na západě došlo k výbuchu – asi ta čerpací stanice – ale já jsem si toho nevšimla. Rozhlédla jsem se kolem sebe a zjistila jsem, že jsem sama. Ostatní buď utekli, nebo uhořeli. Viděla jsem asi šest mrtvol. Vypadaly jako hromádky hadrů. Jeden kabel spadl na verandu domu po levé straně, která okamžitě vzplála. Šindely na její střeše praskaly jak zrnka pražené kukuřice. Vypadá to, jako bych tam stála bůhvíjak dlouho a říkala si, že musím vzít rozum do hrsti. Připadalo mi to jako hodiny. Začala jsem se bát, že omdlím a spadnu na nějaký ten drát, nebo že propadnu panice a dám se do běhu. Jako... jako Georgette. A tak jsem šla. Krok po kroku. Ulice byla ještě jasnější, protože ji

osvětloval ten hořící dům. Překročila jsem dva dráty a obešla tělo, které už bylo jen takovou neuspořádanou změtí čehosi. Musela... musela jsem se dívat, kam šlapu. Ta mrtvola měla na ruce snubní prsten, ale byl úplně černý. Celý *černý*. Ježíši, myslela jsem si. Panebože. Překročila jsem další drát a pak tam byly tři vedle sebe. Pomyslela jsem si, že jestli se přes ně dostanu, tak to bude v pořádku, ale... neodvážila jsem se. Víte, na co jsem musela myslet? Na takovou hru, kterou jsme si hráli jako děti. Honzo vstávej. Nějaký vnitřní hlas mi říkal, Coro, jeden obří přes ty dráty. A já si myslela, *můžu? můžu?* Jeden z těch drátů trochu jiskřil, ty druhé dva vypadaly bez proudu. Ale to se nedá poznat. Napájecí kolejnice vypadá taky neškodně. A tak jsem tam stála a čekala, až někdo půjde, ale nikdo nešel. Dům stále hořel a plameny přeskočily na trávník a na stromy a na živý plot. Ale žádní hasiči nepřijížděli. V tu chvíli už byl celý západ v plamenech. Bylo mi na omdlení. Uvědomila jsem si, že musím udělat ten jeden obří, nebo padnu, a tak jsem udělala tak dlouhý krok, jaký jsem jen dokázala, a stejně jsem byla patou jen kousíček za posledním drátem. Měla jsem to za sebou. Obešla jsem ještě jeden drát a dala jsem se do běhu. A to je všechno, co si pamatuju. Ráno jsem ležela na dece na policejní stanici se spoustou dalších lidí. Někteří – bylo jich jen pár – byli studenti v plesových šatech a já jsem se jich začala vyptávat, jestli neviděli Rhondu. A oni říkali... ř-ř-říkali...

(krátká přestávka)

Ot.: Jste osobně přesvědčená, že to všechno způsobila Carrie Whitová?

Od.: Ano.

Ot.: Děkuji vám, paní Simardová.

Od.: Ráda bych se vás na něco zeptala, jestli můžu.

Ot.: Ale jistě.

Od.: Co se stane, jestli existují ještě další jedinci jako ona? Co se stane se světem?

Z knihy EXPLOZE STÍNU (str. 151):

28. května v 0⁴⁵ byla situace v Chamberlainu kritická. Škola shořela na poměrně izolovaném místě, ale celý střed města byl zachvácen ohněm. Téměř všechna voda v této oblasti byla spotřebována, takže musela být přiváděna (pod nízkým tlakem) z Deighan Street, aby mohly být zachráněny obchodní budovy pod křižovatkou ulic Main a Oak.

Exploze Tonyho garáží na Summer Street měla za následek divoký požár, který se nepodařilo dostat pod kontrolu až do deseti hodin následujícího dne. Na Summer Street voda byla; jen tu nebyli žádní hasiči ani technika, která by ji dokázala využít. Hasičské vozy z Lewistonu, Auburnu, Lisbonu a Brunswicku už byly na cestě, ale žádný z nich nepřijel před jednou hodinou.

Na Carlin Street vypukl požár od spadáných elektrických drátů. Měl nakonec zachvátit celý severní konec ulice včetně bungalovu, v němž Margaret Whitová porodila svou dceru.

V západní čtvrti města, pod kopcem všeobecně nazývaným Brickyard Hill, došlo k ještě horší katastrofě: výbuch čerpací stanice způsobil požár, který se nepodařilo uhasit až do večera následujícího dne.

Podíváme-li se na tato ohniska požárů do plánu města, můžeme sledovat Carriinu pout' – bludnou klikatou stezku destrukce, která však měla jednoznačné místo určení – domov...

V obývacím pokoji se něco převrhlo. Margaret Whitová se napřímila, hlavu nakloněnou na jednu stranu. Řeznický nůž se matně leskl v záři plamenů. Dům už byl nějakou dobu bez elektřiny a jediné osvětlení skýtaly záblesky ohně z ulice.

Ze zdi spadl s třeskem jeden obraz. Vzápětí po něm spadly kukačky. Mechanický pták vydal slabý, dušný výkřik a ztichl.

Z města sem doléhala nekonečné houkání sirén, ale i přes ně slyšela Margaret Whitová přicházející kroky.

Vchodové dveře se otevřely. Kroky v chodbě.

Slyšela, jak se plastikové obrázky a destičky s nápisy (KRISTUS, NEVIDITELNÝ HOST; CO BY DĚLAL JEŽÍŠ?; POSLEDNÍ

HODINA SE BLÍŽÍ: BYL BYS PŘIPRAVEN, KDYBY DNES NASTAL SOUDNÝ DEN?) postupně tříští jako asfaltoví holubi na střelnici.

(ó já tam byla a viděla je tančit neřestné shimmy na dřevěném pódiu)

Posadila se na židli jako vzorný žák, který se dostal v prospěchu do čela třídy. V očích měla šílený výraz.

Okna obývacího pokoje se rozlétla.

Dveře z kuchyně se prudce otevřely a Carrie vešla.

Její tělo vypadalo pokrouceně, vyzáble, zestárlé. Plandaly na něm cáry plesových šatů, sražená prasečí krev z nich vytvářela nepravidelné skvrny. Na čele měla nějakou mastnotu, obě kolena odřená do krve.

„Mami,“ zašeptala. Její oči byly nadpřirozeně jasné jako oči ještěrába, ale ústa se jí chvěla. Kdyby je někdo v tu chvíli mohl pozorovat, byl by nesmírně překvapen, jak jsou si vzájemně podobné.

Margaret Whitová seděla na kuchyňské židli a nůž měla ukrytý v záhybu šatů na klíně.

„Měla jsem se zabít, když do mě vstoupil,“ řekla zřetelně. „Jen jednou, před svatbou, sliboval. Nikdy víc. Říkal, že jsme jen ... uklouzli. Upadla jsem a přišla jsem o dítě a byla to Boží vůle. Cítila jsem, že hřích byl vykořeněn. Vykoupen krví. Ale hřích nikdy neumírá. *Hřích... nikdy... neumírá.*“ Oči se jí zablýštlily.

„Mami, já ...“

„Zpočátku to bylo dobré. Žili jsme bez hříchu. Spali jsme v téže posteli, někdy přitisknutí břichy k sobě, ach ano, cítila jsem přítomnost Hada, ale nikdy jsme to neudělali, až ...“ Začala se usmívat. Byl to tvrdý, příšerný škleb. „Té noci jsem si všimla, že se na mě dívá *jinak*. Klesli jsme na kolena, abychom si vymodlili sílu, a on... se mě dotkl. Na tom místě. Na tom ženském místě. A já jsem ho poslala z domu. Byl pryč celé hodiny a já se za něj modlila. Viděla jsem ho vnitřním zrakem, jak kráčí půlnočními ulicemi, jak zápasí s ďáblem jako Jákob zápasil s Božím andělem. A když se vrátil, moje srdce bylo naplněno díkyvzdáním.“

Odmělčela se a v mihotavých stínech místnosti se jí objevil na tváři suchý kazatelský úsměv.

„Mami, já to nechci poslouchat!“

V příborníku začaly pukat talíře.

„Až když vešel do místnosti, ucítila jsem z jeho dechu pach whisky. A pak si mě vzal. Vzal si mě! S tím pachem whisky ze zavšiveného motelu si mě vzal... *a mně se to líbilo!*“ Poslední slova vykřikla do stropu. „*Mně se líbilo celý to hnusný šoustání i ty jeho VŠUDYPŘÍTOMNÝ RUCE!*“

„MAMI!“

(!!MAMI!!)

Zlomila se, jako by ji někdo udeřil, a zamrkala na svou dceru. „Málem jsem se zabila,“ řekla už normálnějším hlasem. „A Ralph plakal a mluvil o smíření, ale já se nesmířila a pak už byl mrtvý a pak jsem si myslela, že na mě Bůh seslal rakovinu, že chce proměnit mé ženské části v něco tak černého a prohnílého, jako byla moje hříšná duše. Ale to by bylo příliš snadné. Pán kráčí záhadnými cestami, aby mohl vykonat zázraky. Teď to vidím. Když na mě přišly bolesti, vzala jsem nůž – tenhle nůž ...“ zdvihla jej „... a čekala jsem, až přijdeš, abych mohla vykonat oběť. Byla jsem však slabá a odvrátila se od víry. Znovu jsem se nože chopila, když ti byly tři roky, ale opět jsem byla malověrná. A nyní se do domu dostavil ďábel.“

Držela nůž nad hlavou a její oči byly hypnoticky připoutány k blyštivému oblouku ostří.

Carrie pomalu a potácivě vykročila.

„Přišla jsem tě zabít, mami. A ty jsi tu čekala, abys zabila mě. Mami, já... to není správné, mami. To není...“

„Pomodleme se,“ řekla matka tiše. Upřela na Carrie oči, v nichž se zračil divoký, děsivý soucit. Oheň osvětloval místnost jasněji a jeho odlesky tančily po stěnách jako dervišové. „Naposled se pomodleme.“

„*Mami, pomoz mi!*“ vykřikla Carrie.

Se skloněnou hlavou padla na kolena, ruce vztažené u úpěnlivé prosbě.

Matka, se předklonila a nůž se třpytným obloukem snášel ke Carrie. Ta jej zřejmě zahlédla koutkem oka, ucukla, a nůž, který jí měl vniknout do zad, se až po rukojeť zabořil do jejího ramene. Matka měla nohy zaklesnuté za nohy židle a vsedě přepadla na zem.

Chvíli na sebe tiše a strnule zíraly.

Zpod rukojeti nože začala vytékat krev a kapat na podlahu. Pak Carrie tiše řekla:

„Chci ti dát dárek, mami.“

Margaret se pokoušela vstát, ale zavrávorala a sklesla na ruce a kolena. „Co to děláš?“ zaskřehotala sípavě.

„Dělám si obraz tvého srdce, mami,“ odpověděla Carrie. „Je to snadnější, když vidím, co se v tobě odehrává. Tvé srdce je velký červený sval. Moje bije rychleji, když využívám své síly. To tvé se teď trochu zpomaluje. Bije trochu pomaleji.“

Margaret se znovu pokusila postavit, ale nepodařilo se jí to. Udělala rukou ve vzduchu směrem k dceři d'ábelské znamení.

„Trochu pomaleji, mami. Víš, co je pro tebe přítomnost, mami? To, co jsi vždycky chtěla. Temnota. Ať už v ní třeba žije Bůh.“

Margaret Whitová zašeptala: „Otče nás, jenž jsi na nebesích ...“

„Pomaleji, mami. Pomaleji.“

„... posvět' se jméno tvé ...“

„Vidím, jak v tobě koluje krev. Pomaleji.“

„... přijď království tvé ...“

„Tvé ruce jsou jako z mramoru, jako z alabastru. Bílé.“

„... buď vůle tvá ...“

„Má vůle, mami. Pomaleji.“

„... jak v nebi ...“

„Pomaleji.“

„... tak i... i... i...“

Zhroutila se dopředu a ruce se jí zmítaly v křečovitých záškubech.

„... tak i na zemi ...“

Carrie zašeptala: „Zastav.“

Podívala se na své rameno a oběma rukama zesláble uchopila rukojeť nože.

(ne ach ne to bolí to je strašná bolest)

Pokusila se neúspěšně vstát, pak se opřela o matčinu židli. Točila se jí hlava a zvedal se jí žaludek. Hluboko v krku cítila kluzkou krev. Okny sem začal pronikat dým, palčivý a dusivý. Plameny se dostaly do bezprostředního sousedství; jiskry už se tiše snášely i na střechu, před tisíci lety tak brutálně zbitou kameny.

Carrie vyšla ven, překlopýtala trávnick a znaveně se opřela

(kde je má matka)

o strom. Ještě jí zbývalo něco udělat. Týkalo se to

(parkoviště motelů)

anděla s mečem. S ohnivým mečem.

Nevadí. To ještě stihne.

Zahradami za domy se dostala na Willow Street a odtud přes násep na Route 6.

Bylo čtvrt na dvě.

22. Anděl s ohnivým mečem

Bylo 23²⁰, když se Christine Hargensenová s Billym Nolanem vrátili do Kavalíra. Vyšli zadním schodištěm, prošli chodbou, a sotva stačila rozsvítit v pokoji, začal z ní rvát halenku.

„Proboha, nech mě to rozepnout...“

„Seru na knoflíky.“

Jedním rázem roztrhl zadní díl halenky. Látka zakvílela. Jeden knoflík se utrhł a spadł na dřevěnou podlahu. Zdola k nim slabě doléhala hospodská hudba a celá budova se jemně chvěla neohrabanými, ale nadšenými tanci farmářů a řidičů nákladňáků a dělníků a číšnic a kadeřnic, hejsků z motocyklových gangů a jejich přítelkyň z Westoveru a Lewistonu.

„Co to ...“

„Bud' zticha.“

Vyřal jí facku, až jí hlava odlétla. Christine se vloudil do očí smrtelně vážný lesk.

„Tohle je konec, Billy.“ Couvala před ním, prsa se jí dmula v podprsence, ploché břicho prudce poskakovalo v rytmu dechu; couvala, ale couvala k posteli. „Je po všem.“

„Jasně,“ řekl. Vrhł se na ni a ona ho udeřila, překvapivě silně ho udeřila do tváře.

Narovnal se a nepatrně pohodil hlavou.

„Tys mi dala ránu, ty svině.“

„Dám ti jich víc.“

„To teda budeš muset.“

Stáli proti sobě, prudce oddechovali a metali po sobě nenávislné pohledy. Pak si začal rozepínat košili a na tváři se mu objevil náznak úsměvu.

„Tak se nám to povedlo, Charlie. Fakt se nám to povedlo.“ Charlie jí říkal vždycky, když s ní byl spokojen. Mohlo to být jméno pro dobrou děvku, pomyslela si.

Cítila, jak se jí do tváře vkrádá úsměv a trochu se uvolnila. V tu chvíli jí hodil košili přes hlavu, sklonil se a začal ji postřkovat jako kozu a převracet na postel. Péra zaúpěla. Bezmocně ho bušila pěstmi

do zad.

„Slez ze mě! Slez ze mě! Ty zsranej umaštěnce, *slez ze mě!*“

Usmíval se na ni a jedním rychlým trhnutím jí rozepjal zip u džín. „Chceš zavolat tatínka?“ dráždil ji. „To chceš udělat? Co? Co? Tohle, zlatíčko? Chceš povolat do zbraně starýho advokátskýho psa? Co? Mohl jsem ti to udělat, víš to? Mohl jsem ti to rozmazat po celým ciferníku. Víš to? Co? Víš to? Prasečí krev pro prasata, je ti to jasný? Po celým ciferníku. Ty ...“

Náhle ustala v odporu. Zarazil se, požíval se na ni a ona se podivně usmála. „Přesně takhle jsi to chtěl, že jo. Ty ubohej malej hajzlíku. Mám pravdu, co? Ty zparchantělej malej jednokulovej impotentní zázraku.“

Zvolna a nepřítomně se usmál. „Na tom nezáleží.“

„Ne,“ řekla. „Nezáleží.“ Její úsměv náhle zmizel, šlachy na krku se jí napjaly, jak zaklonila hlavu – a plivla mu do obličjeje.

Upadli do rudého, ničivého bezvědomí.

Dole duněla a hřmotila hudba (*„Polykám malý bílý prášky/ šest dní už jsem na cestách/ u očích dvě sirky jak zárážky/ rád domů bych to dneska zmák“*), country & western, naplno, strašně hlasitě, strašně mizerně, pětičlenná skupina chlapů u oflitrovaných kovbojských košilích a nových upjatých džínách s lesklými cvočky, hudebníci si příležitostně otírají z čela směs potu a pomády, sólovka, doprovodná kytara, steel kytara, dobro a bicí: nikdo neslyšel sirénu ani první výbuch, ani druhý výbuch; a když explodovala čerpací stanice a hudba přestala hrát a někdo přijel na parkoviště a začal vyřvávat novinky z města, Chris a Billy spali.

Chris se náhle vzbudila a hodinky na nočním stolku ukazovaly pět minut po jedné hodině. Někdo bušil na dveře.

„Billy!“ ječel hlas za dveřmi. „Vstávej! No tak vstávej!“

Billy se zavrtěl, převrátil a srazil na podlahu laciný budík. „Co je, sakra?“ řekl rozespale a posadil se. Žáda ho pálila. Ta káča ho poškrábala. V tu chvíli to sotva vnímal, ale teď se rozhodl, že ji pošle domů s nohama do O. Jen aby jí ukázal, kdo ...“

Náhle ho omráčilo ticho. Naprosté ticho. Kavalír zavíral až ve dvě; zaprášeným podkrovním oknem sem dokonce ještě pronikalo

blikání reklamního neónu. Kromě neustávajícího bušení

(něco se stalo)

tu bylo ticho jako na hřbitově. „Billy, jsi tam? Hej!“

„Kdo je to?“ zašeptala Chris. Její oči v záři blikajícího neónu ostražitě svítily.

„Jackie Talbot,“ odpověděl jí nepřítomně. „Co je?“ zesílil hlas.

„Pusť mě dovnitř, Billy. Musím s tebou mluvit!“

Billy vstal a nahý došel ke dveřím, které byly zajištěné háčkem. Vyhákl je a otevřel.

Jackie Talbot vpadl dovnitř. Oči mu divoce blýskaly u sazemi začerněné tváři. Zrovna popíjel se Stevem a Henrym, když k nim deset minut po půlnoci dorazily novinky. Vraceli se do města Henryho starým kabrioletem a z jednoho místa na Brickyard Hill, odkud byla dobrá vyhlídka, viděli explozi benzínové pumpy na Jackson Avenue. Když si Jackie vypůjčil od Henryho vůz a o půl jedné se vydal na cestu do Kavalíra, panoval ve městě naprostý chaos.

„Chamberlain je v plamenech.“ řekl Jackie. „Úplně celý město. „Škola shořela. Centrum hoří. V západní čtvrti vybuchla benzínka. A Carlin Street hoří. A všichni říkají, že to způsobila Carrie Whitová!“

„Panebože,“ řekla Chris. Začala vstávat z postele a sbírat svršky. „Co se ...“

„Drž hubu,“ řekl Billy mírně, „nebo ti nakopu prdel.“ Znovu se podíval na Jackieho a pokývnutím hlavy mu pokynul, ať pokračuje.

„Viděli ji. Spousta lidí ji viděla. Billy, říkají, že je celá od krve. Byla dneska na tom zasraném bálu... Steve a Henry to nechápou, ale... Billy, ty jsi... ta prasečí krev... byla to ...“

„Jo,“ řekl Billy.

„To ne.“ Jackie se ztěžka opřel o rám dveří. Ve světle jediné žárovky z chodby byla jeho tvář nezdravě žlutá. „Ježíši. Billy, celý město ...“

„Carrie zničila celý město? Carrie *Whitová*? To kecáš.“ Řekl to klidně, vyrovnaně. Za jeho zády se rychle oblékala Chris.

„Jdi se podívat z okna,“ řekl Jackie.

Billy došel k oknu a vyhlédl ven. Celý východní obzor měl barvu karmínu, která se rozlévala i po obloze. Kolem s houkáním přejely tři hasičské vozy. Ve světle pouličních lamp, které osvětlovaly parkoviště

u hospody, si přečetl nápisy na cisternách.

„Ty kreténe,“ řekl. „To jsou hasiči z Brunswicku.“

„Z Brunswicku?“ řekla Chris. „To je šedesát kiláků. To nemůže...“

Billy se otočil k Jackiemu Talbotovi. „No dobrý. Tak co se stalo?“

Jackie zavrtěl hlavou. „To zatím nikdo neví. Začalo to ve škole. Carrie s Tommym byli zvolení Králem a Královnou a pak na ně někdo vylil pár kýblů krve a ona utekla. Pak škola chytla a říkají, že se odtud nikdo nedostal. Pak vylítla do povětří Teddyho benzínka, pak ty garáže na Summer Street ...“

„Benzínka,“ opravil ho Billy. „To je taky benzínka.“

„*To je snad kurva jedno,*“ zařval Jackie. „Byla to ona, všude, kde se něco stalo, byla *ona!* A ty kyblíky... nikdo z nás neměl rukavice...“

„O to se postarám,“ řekl Billy.

„Já tomu nerozumím, Billy. Carrie je...“

„Vypadni.“

„Billy ...“

„Vypadni, nebo ti zlámu pazoury.“ Jackie obezřetně vycouval ze dveří.

„Jdi domů. S nikým se o tom nebav. O všechno se postarám.“

„Tak jo,“ řekl Jackie. „Tak dobře, Billy. Jen jsem si myslel...“

Billy práskl dveřmi.

Chris byla okamžitě u něj. „Billy, co uděláme s tou krávou Carrie, panebože, co budeme dělat...“

Billy jí dal facku a vložil do úderu sílu celé paže. Chris spadla na zem. Chvilí ležela tiše, ale pak se chytla za tvář a začala vzlykat. Billy si natáhl kalhoty, tričko a boty a odešel k otřískanému porcelánovému umyvadlu v rohu pokoje. Rozsvítil, navlhčil si vlasy a začal se česat. Musel se sklánět, aby se viděl v slepoucím starém zrcadle. Za ním seděla na zemi zkroucená Chris Hargensenová a otírala si krev z rozseknutého rtu.

„Řeknu ti, co budeme dělat,“ promluvil Billy. „Půjdeme do města a budem se koukat na ohníčky. A pak půjdem domů. Řekneš svému starýmu fotrovi, že jsme popíjeli pivko v Kavalíru, když se to stalo. Já řeknu svý starý mámě to samý. Jasný?“

„Billy, a co ty tvoje otisky?“ procedila skrz zuby. ale její hlas zněl uctivě.

„Jejich otisky,“ řekl. „Já měl rukavice.“

„A neřeknou to?“ zeptala se. „Jestli si je policajti vezmou do parády a budou je vyslýchat...“

„No, jistě,“ řekl. „To víš, že to řeknou.“

Účes byl téměř hotový. Všechny vlny a kudrlinky se blyštěly ve světle matné, od much poťobané koule jako zpětné proudy v hluboké vodě. Ve tváři měl klidný, pokojný výraz. Používal starý hřeben značky Eso, zanesený pomádou. Dal mu ho otec k jedenáctým narozeninám, a dodnes neměl jediný vylomený zub. Jediný.

„Třeba ty kýble vůbec nenajdou,“ řekl. „A když je najdou, ty otisky budou možná opálený. Co já vím. Ale jestli si Doyle vezme jedinýho z nich do parády, беру roha do Kalifornie. Ty si dělej, co chceš.“

„Nevzal bys mě s sebou?“ zeptala se. Dívala se na něj z podlahy. Její ret napuchl do negroidních rozměrů a v očích měla prosbu.

Usmál se. „Možná.“ Ale nevzal by ji. Už nikdy. „Zvedni se. Jedem do města.“

Sešli dolů, prošli prázdným tanečním sálem, kde byly dosud odstrčené židle a na stolech stály sklenice s pivem. Když vycházeli zadními dveřmi, Billy řekl: „Tady už to stejně smrdí.“

Nastoupili si do auta a Billy nastartoval. Když rozsvítil světla, Chris začala ječet a tisknout si pěsti ke tvářím.

Billy to ucítil v téže chvíli. Ve své mysli ucítil

(carrie carrie carrie carrie)

její přítomnost.

Carrie stála asi dvacet metrů před nimi.

V kuželích světla vypadala jako postava z černobílého hororu. Celá od krve, která z ní ještě odkapávala. Většina té krve teď už byla její vlastní. Z ramene jí stále trčela rukojeť řeznického nože, její šaty byly špinavé od hlíny a trávy. Napůl omdlelá se sem plazila téměř celou cestu až z Carlin Street, aby zničila tenhle motel – snad právě ten, kde byla odsouzena ke zrození.

Stála a kymácela se, ruce natažené před sebe jako cirkusová hypnotizérka. Pak se vratce vydala k nim.

Stalo se to ve zlomku vteřiny. Chris neměla ani čas vykřiknout. Billy měl znamenité reflexy a zareagoval okamžitě. Zařadil a současně přidal plyn a pustil spojku.

Pneumatiky chevroletu zavyly na asfaltu a vůz vyrazil kupředu jako nějaký starý a přišerný lidožrout. Postava před nimi se rychle zvětšovala a její přítomnost byla stále hlasitější

(CARRIE CARRIE CARRIE)

a hlasitější,

(CARRIE CARRIE CARRIE)

jako když se rádio zesílí na doraz. Čas jakoby se kolem nich uzavřel a na okamžik byli neschopni pohybu: Billy

(CARRIE jako psi CARRIE jako ti zatracení psi CARRIE brucie kéž jsi CARRIE to CARRIE ty)

a Chris

(CARRIE ježíši jen ji nezabít CARRIE nechtěli jsme ji zabít CARRIE billy já to CARRIE nechci CARRIE vidět CA)

a Carrie sama.

(vidím volant auto volant plynový pedál volant vidím VOLANT panebože srdce moje srdce moje srdce)

A Billy najednou pocítil, že auto jej zradilo, oživilo, vymykalo se mu z rukou. Chevrolet se stočil do půloblouku, zanechávaje za sebou kouřovou stopu, a náhle se na něj začala valit prkenná zeď Kavalíra, blížila se a

(je to tady)

narazili do ní pětasedesátikilometrovou rychlostí, když stále ještě zrychlovali a dřevo se rozlétlo v neónově podbarvené detonaci. Billy byl vržen dopředu a napíchl se na sloupek řízení. Chris byla naražena na palubní desku.

Dírou v nádrži začal vytékat benzín, který se rozléval kolem zadku vozu. Do vzniklé kaluže spadla část výfuku a benzín vzplál.

Carrie ležela na boku se zavřenýma očima a těžce oddychovala. Prsa měla v plameni.

Začala se bezcílně vláčet přes parkoviště.

(mami promiň všechno se nějak pokazilo ach mami ach prosím ach prosím tak moc jsem ti ublížila mami co to dělám)

A najednou jí bylo všechno jedno, nic by jí nevadilo, kdyby se

otočila na záda a podívala se na hvězdy, otočit se, jednou se podívat a zemřít.

A tak ji našla ve dvě hodiny Sue.

Když ji šerif Doyle opustil, šla Sue kousek dál po ulici a posadila se na schody samoobslužné prádelny. Zírala na hořící oblohu, aniž ji viděla. Tommy byl mrtvý. Věděla, že je to pravda a přijala to s klidem, který byl úděsný.

A způsobila to Carrie.

Neměla ponětí, jak tohle ví, ale její přesvědčení bylo přímé a průzračné jak aritmetický vzorec.

Čas utíkal. Nezáleželo na tom. Macbeth zavraždil spánek a Carrie zavraždila čas. To je dobré. *Bonmot*. Sue se bolestně usmála. Je snad tohle konec naší hrdinky, sladké šestnáctky? Už se nemusí trápit s členstvím v místním klubu a bydlením v lepší čtvrti. Už nikdy. Je to pryč. Shořelo to. Někdo proběhl kolem a blekotal, že Carlin Street je v plamenech. To je pro Carlin Street dobré. Tommy odešel. A Carrie šla domů zabít svou matku.

(??????????)

Seděla strnule vzpřímeně a upírala oči do tmy.

(??????????)

Nevěděla, jak to věděla. Nevztahovalo se to k ničemu, co kdy četla o telepatii. Hlavou jí neběžely žádné obrazy, neměla žádné záblesky zjevení, jen prosté vědomí – stejně jako člověk ví, že po jaru následuje léto, že rakovina zabíjí, že Carriina matka už je mrtva, že ...

(!!!!!!)

Srdce jí poskočilo až do krku. Mrtvá? Snažila se dopátrat původu znalosti tohoto faktu, snažila se nebrat na vědomí vtíravou tajuplnost z ničeho povstalého vědomí.

Ano, Margaret Whitová byla mrtva. Něco se srdcem. Ale probodla Carrie. Carrie byla vážně zraněná. Byla ...

Konec. Nic víc.

Sue vstala a utíkala k matčinu vozu. Za deset minut už parkovala na rohu Branch a Carlin Street, která byla v plamenech. Zatím tu nebyly žádné hasičské vozy, které by bojovaly s ohněm, ale na obou koncích ulice byly postaveny zábrany a skrz mastný dým prosvítaly

cedule, na nichž bylo napsáno:

POZOR!. NEDOTÝKEJTE SE DRÁTŮ NA ZEM SPADLÝCH!

Sue si zkrátila cestu přes dvě zahrady a. prodrala se rašicím živým plotem, který ji škrábal krátkými tuhými výhonky. Vyšla na zahradě, která sousedila s Whitovým pozemkem.

Jejich dům už byl v plamenech. Nebylo ani pomyšlení přiblížit se a nahlédnout dovnitř. V záři ohně však Sue něco zahlédla – stopu Carriiny krve. Se skloněnou hlavou se po ní vydala. Minula větší skvrny, kde Carrie odpočívala, prošla dalším živým plotem přes zahradu domu na Willow Street, kde musela projít nízkým houštím zakrslých borovic a dubů. Za houštím se vinula doprava nahoru stezka, která ústila na Route 6.

Náhle se zastavila, přepadena vtíravými, hlodavými pochybnostmi. Co když ji najde? Co pak? Selže jí srdce? Uhoří? Bude navedena pod projíždějící auto nebo hasičský vůz? Její nově nabyté vědomí jí říkalo, že toho všeho je Carrie schopná.

(vyhledá policajta)

Zasmála se tomu nápadu a posadila se do trávy, sametové rosou. S policajtem už přece mluvila. A i kdyby jí Otis Doyle uvěřil, co potom? Před očima jí vyvstala představa stovky zuřivých pronásledovatelů, kteří obkličují Carrie, zbraněmi si na ni vynucují, aby zdvihla ruce nad hlavu a vzdala se. Carrie poslušně zdvíhá ruce, snímá si hlavu z ramen a podává ji šerifu Doylovi, který ji ukládá do proutěného košíku s označením Důkaz obžaloby A.

(a tommy je mrtvý)

Začala plakat. Zakryla si obličej dlaněmi a vzlykala do nich. Jemný vánek zašuměl jalovcovými keři na vrcholku kopce. Na Route 6 se objevilo dalších pár hasičských vozů, které se hnaly nocí jako obrovští rudí psi.

(a město pode mnou hoří ach jo)

Neměla představu, jak dlouho tam tak seděla a plakala z trhaného polospánku. Nebyla si ani vědoma, že jde za Carrie ke Kavalíru, nebyla si vědoma ani toho, že dýchá. Carrie byla velmi těžce zraněná a osaměle kráčela vstříc surovému osudu. Carriinou cestou přes pole

to bylo ke Kavalíru pět kilometrů. Sue uviděla,

(viděla? představovala si? na tom nezáleží)

jak Carrie padá do potoka a těžce vylézá, rozechvělá chladem. Bylo udivující, že vůbec ještě šla. Dělala to přirozeně pro matku. Matka z ní chtěla mít anděla s ohnivým mečem, který by zničil ...

(taky to tam zničí)

Sue vstala a klopýtavě se rozběhla. Už se ani nenamáhala sledovat krvavou stopu. Už to nepotřebovala.

23. Menstruační krev

Z knihy *Exploze stínu* (str. 164-165):

Ať si už myslíme o případu Carrie Whitové cokoliv, je za námi. Je čas obrátit zraky do budoucnosti. Jak zdůrazňuje Dean McGuffin ve svém vynikajícím článku ve *Vědecké ročence*, jakmile toto odmítneme učinit, s největší pravděpodobností ponese obrovské riziko, že za to zaplatíme – a cena může být velmi vysoká.

Na tomto místě vyvstává ožehavá morální otázka. Bylo dosaženo značného pokroku v izolaci telekinetického genu. Vědci jsou víceméně přesvědčeni (viz např. Bourkeho a Hanneganovu studii „Náhled na izolaci TK genu s určitými doporučeními kontrolních parametrů“ v *Mikrobiologické ročence*, Berkeley 1982, že po zavedení zkušebních testů se jim děti ve školách budou podrobovat stejně rutinně jako dnes přijímají tuberkulózní náplasti. Telekinetický gen však není bakterie; je stejnou součástí postiženého jako barva jeho očí.

Pokud se prokazatelné telekinetické schopnosti projevují v pubertě a pokud by test byl aplikován dětem v první třídě, byli bychom předem varováni. Znamená to však také, že bychom byli předem vyzbrojeni? Jestliže je pozitivní test na tuberkulózu, dítě může být léčeno nebo izolováno. Jestliže bude pozitivní TK test, kromě kulky do hlavy neznáme jiný způsob léčby. A jak izolovat člověka, který může pobořit všechny zdi?

A i kdyby izolace byla úspěšná, dovolili by Američané, aby malá hezká dívka byla odtržena od svých rodičů a při prvních příznacích puberty byla na doživotí uzamčena do bankovního trezoru? O tom pochybuji. Zvláště pak když komise Carrie Whitové usilovně pracovala na tom, aby přesvědčila veřejnost, že katastrofa Chamberlainu byla pouze nahodilá.

To bychom se vrátili na úplný začátek...

Z místopřísežně svědecké výpovědi Susan Snellové před

Vyšetřovacím úřadem státu Maine (Ze ZPRÁVY KOMISE CARRIE WHITOVÉ), str. 306-472:

Ot.: Slečno Snellová, rádi bychom se vrátili k vaší svědecké výpovědi týkající se vašeho údajného setkání s Carrie Whitovou na parkovišti motelu Kavalír

Od.: Proč se mě pořád dokola vyptáváte na jedno a to samé? Už jsem vám to říkala dvakrát.

Ot.: Chtěli bychom se ujistit, že náš záznam je správný ve všech...

Od.: Chcete mě nachytat při lži, tohle jste měl na mysli, ne? Vy si nemyslíte, že mluvím pravdu, co?

Ot.: Říkáte, že jste došla ke Carrie přibližně...

Od.: Odpovíte mi?

Ot.: ... o druhé hodině ranní 28. května. Je to tak?

Od.: Nebudu vám odpovídat na žádné otázky, dokud mi neodpovíte na mou.

Ot.: Slečno Snellová, jsme oprávněni nechat vás předvolat pro pohrdání úřadem, jestliže odmítnete vypovídat na jiné půdě než na ústavní.

Od.: Je mi jedno, k čemu jste oprávněni. Ztratila jsem člověka, kterého jsem milovala. Klidně si mě zavřete. Je mi to fuk. Já... já... jděte do háje. Vy všichni, jděte do háje. Zkoušíte mě... já nevím, ukřižovat nebo něco. Nechte mě být!

(krátká přestávka)

Ot.: Slečno Snellová, jste už ochotna pokračovat ve výpovědi?

Od.: Ano. Ale pod podmínkou, že mne nebudete týrat, pane předsedo.

Ot.: Ovšemže ne, mladá dámo. Nikdo vás nechce týrat. Takže tvrdíte, že jste nalezla Carrie Whiteovou na parkovišti motelu ve dvě hodiny. Je to tak přesně?

Od.: Ano.

Ot.: Měla jste přehled o čase?

Od.: Měla jsem tytéž hodinky, které mám na ruce teď.

Ot.: Jen pro upřesnění. Není Kavalír asi deset kilometrů od místa,

kde jste nechala matčin vůz?

Od.: To je po silnici. Vzdušnou čarou je to asi pět.

Ot.: Vy jste tu vzdálenost ušla?

Od.: Ano.

Ot.: Už jste vypověděla, že jste „věděla“, že se blížíte ke Carrie.
Můžete nám to vysvětlit?

Od.: Ne.

Ot.: Cítila jste ji?

Od.: Prosím?

Ot.: Šla jste po čichu?

(smích na galeriích)

Od.: To si ze mě děláte legraci?

Ot.: Odpovězte na otázku, prosím.

Od.: Ne, nešla jsem po čichu.

Ot.: Viděla jste ji?

Od.: Ne.

Ot.: Slyšela jste ji?

Od.: Ne.

Ot.: Tak jak jste mohla vědět, že tam je?

Od.: Ptali jste se na něco podobného Toma Quillana? Nebo Cory Simardové? Nebo chudáka Vica Mooneyho? Jak oni věděli?

Ot.: Odpovězte na otázku, slečno. Není čas ani místo na impertinence.

Od.: Ale oni přece říkali, že něco „prostě věděli“, ne? četla jsem výpověď paní Simardové v novinách! A co ty hydranty, které se samy otvíraly? A benzín samovolně vytékající ze zajištěných hadic? Dráty spadané ze sloupů! A ...

Ot.: Slečno Snellová, prosím

Od.: Tyhle věci máte v záznamech!

Ot.: To teď není předmětem našeho jednání.

Od.: A co je předmětem vašeho jednání? Hledáte pravdu, nebo obětího berana?

Ot.: Vy odmítáte přiznat, že jste předem věděla, kde Carrie Whitová je?

Od.: Samozřejmě odmítám. To je absurdní.

Ot.: Vážně? A proč je to absurdní?

Od.: Vy se z toho snažíte vydolovat nějaké spiknutí, ale to je absurdní, protože Carrie umírala, když jsem ji našla. A určitě neumírala lehce.

Ot.: Když jste předem nevěděla, kde je, jak jste mohla jít přímo k
no

Od.: Vy jste hlupák. Poslouchal jste něco z toho, o čem se tu mluvilo? Všichni věděli, že to byla Carrie! Mohl ji najít kdokoliv, kdyby se na ni v mysli soustředil.

Ot.: Ale nikdo ji nenašel. Našla jste ji vy. Můžete nám vysvětlit, proč nepřitáhla více lidí?

Od.: Hrozně rychle slábla. Myslím si, že... i její akční rádius se zužoval.

Ot.: Budete se mnou asi souhlasit, že tohle je poměrně nekvalifikovaná domněnka.

Od.: Jistěže. Co se týče Carrie Whitové, jsme všichni poměrně nekvalifikovaní.

Ot.: Jak myslíte, slečno Snellová. A teď bychom mohli přejít k...

Nejdřív, když šplhala po náspu z Drainovy louky na parkoviště u Kavalíra, si myslela, že Carrie je mrtvá. Její tělo bylo podivně zhroucené uprostřed parkoviště. Sue si vzpomněla na mrtvá zvířata na 95. silnici – na sviště, krtky, skunky – která skončila pod koly spěchajících nákladůků a dodávek.

Její přítomnost však Sue stále tvrdošíjně vibrovala v hlavě a bez ustání opakovala volací kód osobnosti Carrie Whitové, její podstaty, která byla oněmělá, nevyřvávala, neohlašovala se polnicemi, ale rostla a mizela u pravidelných oscilací.

Byla v bezvědomí.

Sue přelezla zábradlí, které ohraničovalo parkoviště, a pocítila na tváři žár ohně. Kavalír byl postaven převážně ze dřeva a hořel rychle. Vpravo od zadních dveří se v ohni rýsovaly zuhelnatělé zbytky automobilu. Tak to tedy udělala Carrie. Sue se ani nešla podívat, jestli byl někdo uvnitř. Teď už to bylo jedno.

Šla k místu, kde na boku ležela Carrie, a v nenasytném praskotu

ohně neslyšela ani vlastní kroky. Podívala se dolů na zhroucenou postavu se záдумčivou, hořkou lítostí. Nůž jí hrozivě trčel z ramene. Ležela v malé kaluži krve. Krev jí pramínkem vytékala z úst. Vypadalo to, jako by se chtěla převrátit, než upadla do bezvědomí. Byla schopná zakládat ohně, strhávat dráty, zabíjet pouhou myšlenkou – a teď tu ležela neschopná se převrátit.

Sue si klekla, vzala ji za jednu paži a nezraněné rameno a jemně ji obrátila na záda.

Carrie těžce zaúpěla a víčka se jí zachvěla. Sue se v mysli zaostřilo její vnímání, jako by se zaostřoval duševní obraz.

(kdo je to)

A Sue bez rozmýšlení odpověděla:

(já sue snellová)

Nebylo však třeba myslet v kategorii jmen. Myšlenka na sebe jako na sebe byla nevyjádřitelná slovem a nezobrazitelná obrazem. Toto vědomí Sue náhle všechno přiblížilo, zeskuťčnilo, soucit s Carrie prorazil hradbu její mdloby.

A Carrie vzdálenou, němou výčítkou:

(podvedli jste mě všichni jste mě podvedli)

(carrie já ani nevím co se stalo s tommym)

(podvedli jste mě to se stalo podvod podvod podvod špinavej podvod)

Dojmy a pocity se klopotně smísily v nepopsatelné rozpoložení. Krev. Smutek. Strach. Poslední špinavý podfuk v řadě špinavých podfuků: objevovaly se jako okénka filmu v překotném, bezmocném a beznadějném pádě Sueiny mysli. Obsahovaly děsivou konečnost dokonalého poznání.

(carrie neubližuj mi ne ne ne)

Teď holky házející vložky, prozpěvující, smějící se, Suina tvář byla věrným odrazem její mysli: ošklivá, karikovaná, s ústy přes celý obličej, krutě krásná.

(vidíš ty špinavý podfuky vidíš celej můj život byl jeden dloubej špinavej podfuk)

(podívej carrie podívej se do mě)

A Carrie se podívala.

Ten pocit byl úděsný. Její mysl a nervový systém se proměnily v

knihovnu. Někdo v zoufalé potřebě běžel jejím nitrem, lehce přejížděl hřbety knih v policích, některé knihy vytáhl, prolistoval a zasunul zpátky, některé upustil na zem, až se listy divoce třepotaly

(to jsem já jako dítě nenávidím ho tati mami naběhlý ret a zub bobby mě strčil moje koleno auto chci jet v autě jedeme k tetě cecily mami pojd' rychle já jsem se počurala)

ve větru vzpomínek; a dál a dál až k polici nadepsané TOMMY s podtitulkem MATURITNÍ PLES. Knihy se otevíraly; záblesky zkušeností, okrajových poznámek a citových hieroglyfů byly komplexnější než nápisy na rosettské desce.

Hledání. Zjištění věcí, z nichž některé by si Sue sama nepřiznala láska k Tommymu, žárlivost, sobectví, potřeba podřídít ho své vůli ve věci pozvání Carrie, osobní znechucení Carrie,

(měla by o sebe víc pečovat vypadá jak ROPUCHA)

nenávisť k slečně Desjardinové, nenávisť k sobě samé.

Ale žádná zlá vůle vůči Carrie osobně, žádný plán veřejně ji pokorit.

Nejniternější horečnatý pocit prožívaného znásilnění začal mizet. Nahrazovalo jej vědomí, že se Carrie vrací, slabá a vyčerpaná.

(proč jsi mě nenechala na pokoji)

(carrie já)

(maminka mohla být ještě naživu zabila jsem svou mámu chci ji ach to bolí na prsou mě bolí rameno ou ou ou chci svou maminku)

(carrie já)

Ta myšlenka zůstala nedokončená, nebylo ji čím doplnit. Sue se náhle zmocnila hrůza, tím větší, čím méně ji dokázala pojmenovat: Krvácející podivná postava na olejem nasáklém asfaltu se náhle zdála nesmyslná a příšerná ve své bolesti a umírání.

(ach maminko já se bojím maminko *MAMI*)

Sue zkusila vypnout, odtrhnout se myšlenkami, aby Carrie umožnila soukromí alespoň ve smrti, ale nešlo to. Cítila, že umírá sama, a nechtěla vidět ten předobraz vlastního konce.

(carrie nech mě JÍT)

(mami mami mami úúúúúúúúúúúúúúúú ÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚ)

Výkřik duše dosáhl neuvěřitelného crescenda a náhle ustal. Na okamžik měla Sue pocit, jako by viděla mizet plamen svíčky úděsnou

rychlostí v dlouhém černém tunelu.

(ona umírá panebože cítím jak umírá)

A pak světlo zmizelo a poslední vědomá myšlenka

(mami promiň kam)

se v polovině přetrhla a Sue byla náhle naladěna na prázdnou idiotskou frekvenci nervových zakončení, jimž bude trvat celé hodiny, než zemřou.

Klopýtala od toho všeho pryč, s rukama před sebou jako slepá. Na kraji parkoviště přelezla nízké zábradlí a zřítela se ze svahu. Dole vstala a vrávorala na pole, které se plnilo záhadnými bílými kapsami přízemní mlhy. Cvrčkové nevšimavě cvrlikali a lelek

(lelek ohlašuje smrt)

zpíval do neuvěřitelného ranního ticha.

Dala se do běhu. Zhluboka oddychujíc, utíkala od Tommyho, od ohňů a výbuchů, od Carrie, ale nejvíc od té konečné hrůzy – té poslední osvětlené myšlenky problesknuvší v černém tunelu věčnosti, následované tupým idiotským šumem elektřiny.

Přetrvávající vjem se začal zdráhavě ztrácet, zanechávaje po sobě v její mysli požehnanou, chladnou temnotu nevědomí. Zpomalila, zastavila se a začala si uvědomovat, že k něčemu právě dochází. Stála uprostřed obrovského zamlženého pole a čekala, až se to stane.

Její dech se zpomaloval, zpomaloval, jako by se zachytil někde o trní

A náhle se uvolnil v osvobozujícím zavytí.

Protože ucítila, jak jí po stehnech zvolna stéká temná menstruační krev.

24. Trosky

NEMOCNICE MILOSRDNÝCH WESTOVER ZPRÁVA O ÚMRTÍ

Příjmení a jméno: Whitová Carietta N.

Adresa: Carlin Street 47 Chamberlain, Maine 02249

Pokoj č. : 0 Ambulance č.: 16

Provedené ošetření: Mrtev při příjezdu ano – ne

Příčina smrti: Krvácení šok, koronární okluze a/nebo koronární trombóza

Identifikaci zesnulé(ho) provedl(a): Susan D. Snellová

Back Chamberlain Rd. 19

Chamberlain. Maine 02249

Nejbližší příbuzní: 0

Tělo předáno: státu Maine

Službu konající lékař: Harold Knebler, M.D.

Patolog: 7 M

Z dálnopisu agentury AP, pátek 5. června 1979

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)

PODLE ÚŘEDNÍCH STATISTIK DOSÁHL POČET MRTVÝCH V CHAMBERLAINU 409, 49 LIDÍ SE STÁLE POHŘEŠUJE. VYŠETŘOVÁNÍ PŘÍPADU CARIETTY WHITOVÉ A TAKZVANÉHO „TK“ FENOMÉNU POKRAČUJE. PODLE NEOVĚŘENÝCH ZPRÁV BYLY PŘI PITVĚ ZJIŠTĚNY MALFORMACE VE VELKÉM I MALÉM MOZKU. GUVERNÉR STÁTU MAINE USTANOVIL ZVLÁŠTNÍ VYŠETŘOVACÍ KOMISI, KTERÁ SE BUDE ZABÝVAT CELOU TRAGÉDIÍ. KONEC.

5. ČERVNA 0303N AP

Z listu LEWISTON DAILY SUN, neděle 7. září, str. 3:

Následky telekineze:

Vyprahlá země a vyprahlá srdce

CHAMBERLAIN – Chamberlainský maturitní ples už je historií. Učenci už po staletí tvrdí, že čas zhojí všechny rány, ale rána, která postihla toto malé západomainské městečko, byla možná smrtelná. Ve východní části města stále ještě stojí osídlené ulice, lemované majestátními dvoustletými duby. Úpravné domky a bungalovy na Morin Street a Brickyard Hill jsou stále elegantní a nedotčené. Tato novoanglická idyla se však rozprostírá na okraji zčernalého rumiště a mnohé z těch úpravných domků jsou nabízeny k prodeji. Ty, které jsou stále obývány, mají na dveřích černé věnečky. Na chamberlainských ulicích těchto dní často vidíme žluté a oranžové stěhovací vozy nejrůznějších velikostí.

Největší městský průmyslový závod, chamberlainská textilní továrna, stále stojí, nedotčena ohněm, který v oněch dvou květnových dnech zničil většinu města. Od čtvrtého června se zde však pracuje pouze na jednu směnu a podle ředitele továrny Williama A. Chamblise dojde s velkou pravděpodobností k dalším omezením. „Máme objednávky,“ říká pan Chamblis, „ale továrna nemůže běžet bez lidí, kteří by se dostavili k píchačkám. A my ty lidi nemáme. K patnáctému srpnu dalo výpověď dalších čtyřiatřicet lidí. Jediné, co teď můžeme udělat, je zavřít barvírnu a propustit další lidi. Děláme to strašně neradi, ale je to otázka přežití.“

Roger Fearon žije v Chamberlainu dvaadvacet let, z toho osmnáct let dělá v továrně. Vypracoval se z nejposlednějšího pomocného dělníka s třiasedmdesáti centy na hodinu na mistra v barvírně; přesto se však zdá, že se ho ztráta místa nijak nedotýká. „Přijdu o setsakra dobrý plat,“ říká Fearon. „To člověk nemůže brát na lehkou váhu. Mluvili jsme o tom se ženou. Můžeme prodat dům – má cenu nejmíň dvacet tisíc dolarů – a přestože za něj dostaneme sotva polovinu, nejspíš ho stejně prodáme. Už nám na něm nezáleží. Už prostě nechceme žít v Chamberlainu. Myslete si o tom, co chcete, ale pro nás už bydlení tady nepřichází v úvahu.“

Fearon není v takových úvahách osamocený. Henry Kelly, majitel bistra zvaného Kelly Fruit, které bylo oné noci také srovnané se zemí, nemá v úmyslu znovu stavět. „Ty děti už tu nejsou,“ krčí rameny. „Kdybych to tu obnovil, bude tu v každém koutě až moc duchů. Vyzvednu si pojistku a na důchod se odstěhuju do St. Petersburgu.“

Když si ve čtyřiapadesátém roce vybralo svou daň smrti a zkázy tornádo ve Worcesteru, za týden už byl vzduch prosycen vůní stavebního dřeva a chvěl se bušením kladiv; všude vládl duch optimismu a lidské nezdolnosti. Podzimní atmosféra v Chamberlainu je však zcela odlišná. Z hlavní ulice byly odklizeny trosky, ale to je tak všechno. Všude tváře plné beznaděje. Muži ve Frankově hospodě na rohu Sullivan Street tiše popíjejí pivo a ženy na zahradách smutně hovoří o ztrátách. Chamberlain byl vyhlášen za místo postižené katastrofou a byl vytvořen fond na obnovu města a jeho obchodních aktivit.

Avšak největším obchodem v posledních čtyřech měsících byly pohřby.

Dnes se ví o čtyřech stech čtyřiceti mrtvých, osmnáct lidí je stále pohřešováno. Sedmašedesát mrtvých byli žáci maturitního ročníku Ewenovy střední školy. Tato skutečnost ochromila Chamberlain pravděpodobně víc než cokoliv jiného.

Studenti byli pohřbeni 1. a 2. června při třech hromadných obřadech. 3. června se na náměstí konala vzpomínková bohoslužba. Byl to nejpohnutější obřad, jakého byl kdy autor tohoto článku svědkem. Zúčastnily se jej tisíce lidí, kteří všichni ztichli, když školní kapela, kdysi šestapadesátičlenná, nyní sotva čtyřicetičlenná, zahrála školní hymnu.

O týden později byla na Mottonské akademii v ponuré atmosféře předána maturitní vysvědčení přeživším dvaapadesáti absolventům. Student Henry Stampel, který pronášel řeč na rozloučenou, se uprostřed rozplakal a nemohl pokračovat. Neuskutečnil se jediný maturitní večírek; maturanti si jen převzali vysvědčení a rozešli se domů.

Po celé léto jezdily pohřební vozy, jak byli objevováni další a další mrtví. Městu jakoby někdo každým dnem znovu strhával strup na hojící se ráně, která tak nepřestávala krváčet.

Pokud patříte ke zvědavcům, kteří navštívili Chamberlain v minulém týdnu, viděli jste nepochybně na vlastní oči město, které trpí smrtelnou rakovinou ducha. Mezi regály obchodního domu A&P bloudí jen pár ztracenců. Kongregacionalistický kostel na Carlin Street byl zničen ohněm, ale katolický kostel na Elm Street a úpravný metodistický kostel na konci Main Street, přestože poznamenaný ohněm, stále stojí. Jejich návštěvnost je však mizivá. Staří lidé stále posedávají na lavičkách na Courthouse Square, ale už tu téměř nevidíte šachovnice ani neslyšíte hovor.

Převládajícím pocitem z města je čekání na smrt. Nedá se ani říct, že Chamberlain už nikdy nebude, co býval. Blíž pravdě je spíše konstatování, že Chamberlain už prostě nikdy nebude.

Výňatek z dopisu datovaného 9. června, který zaslal ředitel školy Henry Grayle Peteru Philpottovi, školnímu inspektorovi:

... a tak cítím, že na svém nynějším místě už nemohu nadále zůstat, protože této tragédii se snad dalo zabránit, kdybych byl měl více předvídavosti. Byl bych rád, kdybyste k 1. červenci přijal mou rezignaci, pokud nezpůsobí potíže vám a vašim lidem...

Výňatek z dopisu datovaného 11. června, který zaslala profesorka tělocviku Rita Desjardinová řediteli Henrymu Graylovi:

... a vracím svou smlouvu. Cítím, že bych se raději zabila, než bych se znovu vrátila k učení. Každou noc si v mysli opakuji: Kdybych se byla k té dívce dokázala přiblížit, kdybych jen...

Napsáno barvou na trávníku v místech, kde stával Whitův dům:

CARRIE WHITOVÁ SE SMAŽÍ PRO SVÉ HRÍCHY
JEŽÍŠ SE NIKDY NEMÝLÍ

Z článku TELEKINEZE: ANALÝZA A VÝSLEDKY (Vědecká ročenka, 1981) od Deana D. L. McGuffina:

Na závěr bych rád poukázal na vážné riziko, které na sebe berou úřady byrokratickým přístupem k případu Carrie Whitové – a teď mám na mysli zvláště takzvanou „komisi Carrie Whitové.“ Touha politiků bagatelizovat telekinezi jako jednorázový fenomén je velmi silná, a i když ji můžeme chápat, je naprosto nepřijatelná. Možnost opakování je z genetického hlediska devětadevadesátiprocentní. Je čas, abychom už nyní uvažovali nad tím, co by se mohlo stát...

Z knihy SLANGOVÝ SLOVNÍK PRO RODIČE Johna R. Coombse (New York, The Lighthouse Press, 1985), str. 73:

dát carrie: (1) provést násilný čin, způsobit zkázu, zmatek, ublížit na zdraví; (2) dopustit se žhářství (podle Carrie Whitové, 1963-1979)

Z knihy EXPLOZE STÍNU (str. 201):

Na jiném místě v této knize je zmínka o tom, že si Carrie do sešitu opakovaně, až jakoby zoufale psala verše slavného rockového básníka šedesátých let Boba Dylana.

Nebylo by snad od věci uzavřít tuto knihu několika verši z jiné Dylanovy písně, verši, které by mohly sloužit jako epitaf Carrie Whitové: *Složím ti melodii čistou jako led/ že pomůže ti láska smutkem nešílet/ a bude prostá tak že ze dna zvedne tě/ že přebolí vše co znáš tak marně...* “

Z knihy JMENUJI SE SUSAN SNELLOVÁ (str. 98):

Jsem s touhle knižičkou u konce. Doufám, že se bude dobře prodávat a že budu moci odjet někam, kde mě nikdo nezná. Chci si všechno dobře promyslet, rozhodnout se o tom, co budu dělat v mezičase mezi přítomností a okamžikem, kdy moje světlo bude mizet v

temnotě onoho dlouhého tunelu...

Ze závěrů zprávy Vyšetřovacího úřadu státu Maine o událostech v městě Chamberlain z 27. na 28. května:

... a tak uzavíráme svou zprávu s tím, že přes některé mozkové změny, které odhalila pitva a které mohly indikovat přítomnost určitých paranormálních schopností, nejsme přesvědčeni o tom, že by se tento jev mohl opakovat...

Výňatek z dopisu datovaného 3. května 1988, který zaslala Amelia Jenksová, Royal Knob, Tennessee, Sandře Jenkové, Macon, Georgia:

... a tvá malá neteřinka roste jako z vody a na své dva roky je ohromně velká. Má modré oči po tátovi a blondřátá je po mně, i když nejspíš časem ztmavne. Je pořád strašně hezoučká a někdy si myslím, že když spí, vypadá jako naše maminka.

Jednou si hrála v prachu před domem a já se tam náhodou vyskytla a představ si tu legrační věc, malá si hrála s kostkami svých bratrů tak, že se koukala, jak se tam jen tak samy od sebe hýbají. Annie se řehtala, ale já byla trochu vyplašená. Některé ty kostky poletovaly nahoru a dolů. Připomnělo mi to babičku, pamatuješ, když tenkrát přišli poldové pro Peta a pistole jim vylítly z rukou a babka se jen smála a smála? A taky dokázala rozhoupat svoje houpačí křeslo, i když v něm neseděla. Dělal se mi zle, když jsem na to jen pomyslela. Jen doufám, že malá nebude mít ty srdeční záchvaty, co mívala babička, pamatuješ?

Já už zas musím jít prát, a tak moc pozdravuj Riche a určitě nám pošli nějaké džbánky, jestli můžeš. Naše Annie je stejně hrozně krásná a má oči jak knoflíky. Vsadím se, že jednou se proslaví po celém světě.

S pozdravem Melia